

Âm Hôn

Contents

Âm Hôn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	63
30. Chương 30	66
31. Chương 31	67
32. Chương 32	70
33. Chương 33	72
34. Chương 34	74
35. Chương 35	76
36. Chương 36	78
37. Chương 37	81
38. Chương 38	83
39. Chương 39	85
40. Chương 40: Phiên Ngoại 1	88
41. Chương 41: Phiên Ngoại 2	91

Âm Hôn

Giới thiệu

Editor: VũBeta: Vũ YênĐộ dài: 39c + 2 PNTổ loại: kinh tởng huyền nghi, ngược luyến tình thâm, cường thủ hào đoạt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-hon>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Tháng bảy hàng năm, theo hoàng lịch là thời điểm Quỷ môn quan(*) mở cửa, muốn làm việc gì cũng phải dè chừng, thế nhưng lại có ngày Ngưu Lang Chúc Nữ gặp gỡ nhau trên cầu Ô Thước(**), kể cũng thật lạ. Sáng sớm tôi đã nhận được một bưu kiện, lúc mở ra xem phía bên trong phân làm hai ngăn phải trái riêng biệt bên trái hai xấp vải đỏ, một đỉnh vàng hình thỏ, bên phải là đồ lót bằng giấy, y phục, đai lưng mỗi thứ một kiện, cảm ộp (???) hai người, vòng tay trâm cài mỗi thứ một bộ(***). Tôi hiếu kỳ nhìn tên người gửi: Trương Khởi Linh. Là anh, tại sao lại là anh chứ?

(*) Truyền thuyết dân gian cho rằng từ mùng 2/7, Diêm Vương ra lệnh bắt đầu mở Quỷ Môn Quan và đến rằm tháng 7 thì “thả cửa” để cho ma quỷ túa ra tứ phương, đến sau 12 giờ đêm ngày 14/7 thì kết thúc và các ma quỷ phải quay lại địa ngục. Bởi vậy, vào đêm 14/7, người ta thường đốt nến, hóa vàng bạc hoặc giết gà vịt cúng quỷ đói để cầu được bình an và những điều tốt đẹp, không bị ma quỷ hại phá, đó chính là nguồn gốc của tên gọi Tết Quỷ. Nguồn cội của Tết Quỷ gắn liền với văn hoá Đạo giáo của Trung Quốc, bởi Phật giáo không có chủ trương sát sinh hoặc đốt vàng bạc hàng mã để cúng tế quỷ thần.

(**) Mỗi năm vào ngày mùng 7 tháng 7 âm lịch, hết thảy chim sẻ và chim khách đều sẽ bay lên cõ trời, tập trung ở hai bên sông Ngân Hà, bắc thành một cây cầu Ô Thước, để cho Ngưu Lang và Chúc Nữ gặp nhau.

(gốc là: lượng xích hồng trù, một thời kiến hành thổ niên kỷ niệm kim đỉnh, hữu biên còn lại là một bộ giấy đồ lót, bông xơ giáp đan các nhất kiện, cảm ộp hai người, chỉ chế vòng tay giới nhị trâm các nhất) ta không rành mấy cái này nên chém đại.

Trong nháy mắt sợ hãi xông lên làm tôi toàn thân lạnh toát, không thể là anh, anh không có khả năng gửi thứ này cho tôi, chắc chắn là một kẻ lừa dai nào đó cố tình trêu chọc tôi. Tôi vươn tay lục lọi trong đồng tở lụa lấy ra một vòng ngọc hoàng ban, phía bên trong dường như có vết máu. Trong lòng có chút hiếu kỳ, giống như trong mấy bộ sách kiếm hiệp bên trong này nhất định có điều bí ẩn, tôi nhân lúc cửa hàng ít khách liền ôm cái hộp đi tới một quán trà quen thuộc lấy một gian riêng dự định sẽ ngồi nghiền cứu cái này, người phục vụ bưng trà xong liền rời đi còn không quên khép cửa phòng lại. Tôi nhấp một ngụm trà thiết quan âm liền ngồi xuống bắt đầu quan sát, khi nhìn kỹ tôi liền thấy rợn hết cả người, toàn thân thoáy cái lạnh toát, toàn bộ mấy thứ trong hộp này chính là những lễ vật dùng cho minh hôn(*), như vậy những đồ vật này mang hai hàm ý: một là Trương Khởi Linh đã chết, hai là anh muốn lấy tôi...

Bên tai dường như lại truyền tới âm thanh kinh khủng kia, nó tiến lại ngày một gần mang theo cảm giác lạnh lẽo cùng uy hiếp, giống như âm hồn bắt tẩn...

.....Tôi dù chết cũng sẽ không buông tha em.

Trương Khởi Linh!

Không biết có phải do tâm lý bị hoảng sợ hay không mà ngọn đèn trong phòng thoáy chốc như tối đi, nhiệt độ trong phòng ngày càng lạnh khiến tôi run rẩy, màn hình máy tính vẫn sáng, trên đó là bức hình một

người nét mặt đờ đẫn mặc hi phục đỏ sẫm, trên nền trắng càng làm tăng thêm vẻ tái nhợt của người kia, giống như...giống như người chết.

Tôi cố ngăn bản thân không tưởng tượng thêm bất kỳ điều gì nữa liền tắt máy tính, đứng dậy vươn tay muốn đẩy cửa đi ra ngoài, một giây tiếp theo tôi thấy toàn thân nháy mắt cứng đờ.

Nếu như ...nếu như tôi cảm giác không sai thì ... hình như vừa rồi có cơn gió thổi nhẹ qua tai tôi. Chẳng lẽ gió từ máy điều hoà thổi tới sao? nhưng tôi nhớ rõ vị trí máy điều hoà cách cửa khá xa ...và cũng không phải thổi hướng này.

Hồ...

Bên tai truyền tới tiếng thở trầm thấp, vành tai như bị một thứ gì đó mềm mại lạnh băng liếm qua, như ái muội trên gheo... Cảm giác quen thuộc vô cùng, giống như thói quen vô số lần trước đây của người kia.... trong thoáng chốc tôi cảm thấy như sau lưng bị người ta lột sạch, da thịt như bị ép lên bức tường bằng lạnh lẽo.

Tôi quên cả hô hấp, cũng quên luôn cả chuyện gì đang xảy ra, tôi chỉ biết anh đã trở về, anh đã từng nói dù chết, dù thành quỷ anh cũng không buông tha cho tôi. Tôi biết có khả năng anh đang ở ngay sau lưng tôi, anh đang dán lên người tôi, tôi rất muốn xác minh nhưng ngay cả can đảm quay đầu lại nhìn tôi cũng không có.

Ngày thứ 374 sau khi chết, Trương Khởi Linh đã trở về.

Hơn một năm trước, tôi mở to mắt nhìn anh chết, cũng mở to mắt nhìn thấy người ta chôn anh xuống.

Lúc anh chết gương mặt của anh đã hoàn toàn biến dạng, ánh mắt cố chấp, cùng nụ cười quỷ dị...

Tôi vĩnh viễn không quên được thời điểm trước lúc trút hơi thở cuối cùng vì cổ họng không thể nói được nên vào lúc mọi người không chú ý anh dùng khẩu hình nói cho tôi nghe câu cuối cùng —— chờ tôi.

Tôi tận mắt thấy quan tài anh bị chôn xuống đất, Trương Khởi Linh quả thật đã chết, tôi lúc đó cứ ngỡ ác mộng bao nhiêu năm đeo bám mình nay đã kết thúc, nhưng bây giờ anh lại trở về, còn đứng ngay sau lưng tôi, anh chết rồi mà vẫn không tha cho tôi, anh vẫn muốn tôi chờ anh.

Tôi từ trước tới giờ chưa từng đấu lại anh, anh cứ như bóng ma ám ảnh quán triệt lấy tôi. Lúc còn sống anh trói buộc kiểm soát cuộc sống của tôi, sau khi chết cũng không cho tôi sống yên ổn giây phút nào.

Tôi cố cắn chặt hàm răng để khỏi run lên nhưng trong lòng vô cùng sợ hãi, nếu như một phút trước tôi còn đang tự hỏi xem thế giới này không biết có thật sự có ma quỷ tồn tại hay không thì lúc này tôi đã hoàn toàn tin tưởng.

Thở ra một hơi, tôi ép buộc bản thân phải tỉnh táo, không thể để cho anh biết tôi đã phát hiện ra anh, càng không thể để anh thấy tôi sợ hãi, bình sinh anh ghét nhất tôi dùng ánh mắt sợ hãi nhìn anh...

Tôi giả bộ như cái gì cũng không thấy, chà chà hai lòng bàn tay vào nhau, sau đó đề lên chốt cửa, một tiếng “đình” giòn tan vang lên nhưng cửa vẫn đóng im lìm, hàn ý phía sau mỗi lúc một nhiều, điều hoà phát ra âm thanh vù vù khô khốc, đột nhiên một âm thanh khác vang lên phá vỡ không khí vắng vẻ của căn phòng.

Cạch – cạch – cạch

Cạch – cạch – cạch

Phía sau lưng vang lên âm thanh trầm đục của ngón tay gõ trên mặt bàn, tiết tấu vô cùng quen thuộc, chậm rãi mà chắc chắn. Âm thanh này do ngón trỏ cùng ngón giữa gõ lên mặt bàn tạo ra, mắt tôi trợn trừng nhìn bóng người phía sau đang phản chiếu trên nước sơn đen bóng của cánh cửa, cố ép bản thân không được nhắm mắt.

Anh đã phát hiện ra rồi, anh đã sớm nhận ra tôi nhận ra anh. Sợ hãi xông thẳng từ gót chân tới đỉnh đầu làm lỗ chân lông tôi run lên, chẳng quản được nhiều tôi hầu như là dùng toàn bộ sức lực còn lại để đập cửa, nhưng dù tôi đập thế nào cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.

“Mở cửa!!! Mở cửa ra!!! Trời đất, có ai không, nhanh lên một chút mở... a!”

Vành tai là nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể tôi lại bị một trận lạnh lẽo đùng vào, tôi thét lên một tiếng, giống như mèo bị dẫm phải đuôi tôi co người rúc vào sát góc tường.

“Cút! Mau cút đi! Đừng có tới gần tôi!”

Tôi với lấy một cái ghế dựa, mặc dù biết sẽ chẳng có ích gì nhưng vẫn cố dùng hết sức bình sinh nâng cái ghế lên khua khua về khoảng không trước mặt, tôi biết anh đang đứng cách đó không xa nhìn tôi, giống như trước kia, anh muốn nhìn thấy vẻ yếu đuối bất lực lúc giây dựa phản kháng của tôi. Khi đó băng ghế còn có thể tổn thương được anh, còn bây giờ....

“Mở cửa! Mau mau mở cửa ra...!” Tôi tiếp tục la to vẫn chưa từ bỏ ý định cầu cứu người bên ngoài, nhưng quán trà lúc này lại im lặng tựa như nghĩa trang, không một ai đáp lại, bỗng nhiên trong đầu tôi thoáng qua ý nghĩ đáng sợ: Tôi hình như đang bị giam trong không gian tách biệt với bên ngoài, ở đây ngoài tôi ra cũng chỉ cóTrương Khởi Linh.

(*) Âm hôn: Đám cưới được tổ chức cho hai người chết hoặc giữa một người sống và một người chết.

Kết hôn với người chết là tục lệ của người Trung Quốc thời xưa (hay còn được gọi là âm hôn – đám cưới ma). Theo thông tin của những nhà sử học, đám cưới ma có thể bắt nguồn từ thời nhà Chu (1.046 TCN – 256 TCN).

Theo tín ngưỡng và tục lệ xưa, những thanh niên trẻ đã có hôn ước, đang chờ đến ngày cưới nhưng không may đột ngột qua đời thì người nhà phải giúp họ hoàn thành hôn lễ, nếu không hồn ma của họ sẽ quấy nhiễu khiến gia đình bất an. Bởi vậy, dù thế nào thì gia đình cũng phải cử hành âm hôn cho họ, sau đó mới tiến hành mai táng. Việc tổ chức một đám cưới với người âm cũng phải tiến hành như với người đang sống, không được phép bỏ qua bất kỳ một tiểu tiết nào do có nhiều người quan niệm rằng những hồn ma chưa được tổ chức hôn lễ sẽ rất “khó tính”, nếu không “khéo chiều” thì người nhà sẽ bị họ “hành” đến hết đời.

Bên cạnh đó, những gia đình giàu có nếu chẳng may có con cái qua đời khi chưa kết hôn thì sẽ phải tìm người sống để cưới cho con mình, còn những nhà bình thường thì sẽ tìm đến những gia đình có cùng cảnh ngộ để se duyên cho những đứa con đã mất.

Bức ảnh trên đây được chụp tại Quảng Đông khoảng những năm 1930-1933, bên trái là tiểu thư của gia đình giàu có, bên phải là chàng trai khôi ngô tuấn tú nhưng gia cảnh nghèo khó.

Còn với những thiếu niên chưa trưởng thành không may chết sớm mà cha mẹ quá thương xót con thì vẫn nhất quyết tìm đối tượng cho con vì họ cho rằng như vậy mới làm tròn bổn phận của đấng sinh thành. Thật ra, đây chỉ là một trong những hành động gửi gắm tình thương của cha mẹ.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Tôi cảm thấy hơi lạnh phát ra từ vật thể không rõ hình dáng kia cùng điều hoà không giống nhau, nhưng đều làm tôi phát run, cái lạnh như muốn ngấm vào cốt tủy. Khí lạnh kia tập trung ở một chỗ cố định chứng tỏ anh đang đứng đó, tạm thời chưa tiến gần chỗ tôi đứng. Tôi nhìn chằm chằm về phía đó tựa như chỉ cần tôi quay mặt đi anh sẽ từ khoảng không phía sau lưng tôi mà nhào ra, bất cứ lúc nào cũng có thể cùng tôi đối mặt.

Anh muốn gì nữa chứ? Anh đã thành ma rồi, anh còn điên khùng quay về để làm cái gì nữa?!

Tôi trong lòng tức giận nhưng lớn hơn cả là sợ hãi. Lễ vật dùng trong minh hôn – cái hộp sính lễ kia vẫn đang nằm trên bàn, dù không nhìn thấy nhưng trong đầu tôi vẫn hiện rõ ràng từng vật, trang sức bằng giấy, kiện y phục tân lang đỏ rực, vòng tay... cùng mấy món tơ lụa đồ dùng cho hôn lễ, màu đỏ như máu càng làm cho tôn thêm vẻ nhợt nhạt trên gương mặt trắng bệch của người chết.

Tôi vung ghế dựa trong tay loạn xạ vô tình đập vào ván cửa, thật kỳ quái, thế giới xung quanh trong chớp mắt liền mất đi tất cả âm thanh, tiếng máy điều hoà vù vù, tiếng động cơ ô tô chạy trên đường, cùng tiếng ồn ào huyên náo ngoài đường lớn... bỗng nhiên im bật. Một mình đơn độc trong căn phòng tĩnh lặng đến nghẹt thở, tôi hoảng hốt tiếp tục đập ghế lên cửa, dường như âm thanh duy nhất tôi nghe thấy lúc này chỉ là tiếng ghế đập vào ván cửa vang lên trầm đục.

Ván cửa bị đập tới lung lay nhưng vẫn ngoan cường không chịu mở ra. Tay tôi cầm băng ghế cũng mỗi tới vô lực, không còn đủ sức giữ nên trong nháy mắt băng ghế rời khỏi tay rơi xuống đất, hàn khí trong chớp mắt liền xông tới, theo bản năng tay tôi xua loạn xạ trước mặt nhưng hàn ý kia từng đợt từng đợt áp sát, tôi vô thức lùi dần, lùi mãi cho tới khi lưng chạm bức tường phía sau, đến khi không còn đường lui nữa. Lưng áp sát vào tường, bàn tay nắm chặt cuối cùng tôi cũng buông xuôi không chống cự nữa. Tôi vô lực co mình lại thành một đoàn, mềm yếu đáng xấu hổ ngồi yên lặng trong góc tường.

Trên mặt lại có cơn gió lạnh nhẹ nhàng lướt qua, tôi theo phản xạ phát tay “Cút đi, đừng có đụng vào tôi...”

Cơn lạnh kia bỗng nhiên ngừng lại ngay trên đỉnh đầu tôi, hàn khí cuộn cuộn không ngừng từ trên đầu tôi rót xuống tận bàn chân, toàn thân tôi run rẩy như vừa được vớt ra từ trong hố băng.

Cho tới tận khi đám khí lạnh trên đầu tôi rời đi tôi vẫn run rẩy vùi đầu vào gối, cố gắng che khuất đi tầm mắt của mình.

“Anh, anh muốn làm cái gì...” Tôi giãy giụa như con cá mắc cạn đang thoi thóp trên mặt đất.

Không có tiếng đáp lại, đương nhiên không có khả năng được đáp lại.

Sau một hồi yên lặng tựa bỗng nhiên vang lên tiếng “đát đát”, âm thanh như từ địa ngục truyền tới, tôi hốt hoảng rung mình, đầu khớp xương bị đông lạnh tới mức cứng đờ, muốn ngẩng đầu lên cũng vô cùng khó khăn chứ đừng nói đến cử động thân thể hay tay chân, tiếng “đát đát” vẫn đều đều vang lên lạnh lẽo, trấn tĩnh một lát tôi đoán được âm thanh kia là tiếng gỗ bàn phím phát ra từ chiếc máy tính của tôi trên bàn. Tôi đã tắt máy tính rồi cơ mà, tôi cố ép buộc bản thân không nghĩ tới cảnh tượng gì đang diễn ra, cũng cố gắng trấn an mình không có gì ở đây cả nhưng âm thanh vang lên không ngừng kia như muốn nhắc nhở trong phòng không chỉ có một mình tôi.

Sau một tiếng cạch nặng nề từ bàn phím vang lên thanh âm dừng lại, lập tức lại vang lên tiếng ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn gỗ, âm thanh tựa hồ có chút nóng nảy mất kiên nhẫn, anh đang gọi tôi, giống như đi xuyên thời gian tôi dường như đang nhìn thấy cảnh như thế này ngày trước, Trương Khởi Linh cũng ngồi ở trên ghế kia, một tay anh ngắt nhéo, sờ mó tôi đang ngồi bên cạnh, tay còn lại không kiên nhẫn gõ nhịp lên mặt bàn gỗ.

Âm thanh lại vang lên với tần suất nhanh hơn.

Chết tiệt, anh đang nổi giận, âm thanh đó giống như anh đang nói cho tôi biết anh đã chờ đến hết kiên nhẫn, nếu tôi còn ngoan cố thì chỉ có đường chết. Lại giống như trước kia, tôi hiểu rõ tính cách anh còn hơn cả bản thân, đối với hỉ nộ ái ố của anh thuộc lòng như thói quen của chính mình.

Cổ họng khô khốc tới mức muốn nuốt nước bọt cũng thấy gian nan, tôi nhúc nhích cơ thể từ từ đứng lên hướng về phía màn hình máy tính đang phát sáng mà đi tới, đối mặt với anh giống như tử tù lê từng bước khó nhọc lên pháp trường chịu chết, không thể phản kháng, không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể phục tùng.

Trên màn hình sáng chói nổi bật ba chữ đen như mực:..... GẢ CHO TÔI.

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

“Không, không đời nào...” Tôi lẩm bẩm thì thảo với chính mình, miệng há hốc như con cá mắc cạn đang cố hớp từng ngụm khí.

Đùa cái khí gì thế?!

Lập gia đình sao? Anh ta là đàn ông, hơn nữa còn là một thằng đàn ông đã chết! Con mẹ nó, anh ta rốt cuộc muốn đùa giỡn cái gì nữa!

Tôi xoay người muốn bỏ chạy, lập tức có một trận âm hàn bám tới!

Giây tiếp theo tôi sống chết xông tới, dùng hết sức lực còn lại phá cửa, tiếng đập rầm rầm làm cánh cửa vụn vụn....

Chạy! Mình phải chạy! Mình nhất định phải rời khỏi nơi này!

Trương Khởi Linh điên rồi- anh ta thật sự bị điên rồi! Anh là hồn ma, một hồn ma điên loạn!

Tôi biết, anh trở về là muốn mang tôi đi, nhưng nếu đi xuống dưới đó tôi sẽ phải chết! Anh ta từ trước tới nay chỉ muốn đẩy tôi vào chỗ chết, chỉ luôn tìm mọi cách hành hạ khiến tôi sống dở chết dở!

Trước đây anh ta chà đạp, đùa giỡn thân thể tôi như súc vật, sau đó tới hành hạ tinh thần tôi, tra tấn linh hồn tôi, hiện tại anh ta lại muốn hoàn toàn huỷ diệt tôi!

Khuất nhục cùng sợ hãi đã làm tê liệt cảm giác đau đớn, khí lạnh như gió lốc cuộn tới, là anh ta, anh ta đang đi tới!

Thần kinh tôi đã sớm bị mài mòn chỉ còn như sợi tơ mỏng cơ hồ chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng có thể làm nó đứt đoạn, cổ tay tôi bị cuốn lấy dán chặt vào mặt tường lạnh băng, hàn khí lạnh lẽo kia đang lướt tới lướt lui trên mặt làm tôi sợ tới mức nín thở.

“Buông!” Tôi quát to một tiếng, giọng lạc đi vì run rẩy, tôi dùng hết sức lực cố rút tay đang bị giữ chặt phía trên đầu ra, toàn thân run rẩy như chiếc lá khô trong gió bão. Mắt tôi trừng trừng nhìn vào khoảng không trước mặt.

Không âm thanh, không bóng người.

Bóng tối vô tận như đang nuốt chửng căn phòng này từng giây, từng phút.

Trong không gian tĩnh mịch đột nhiên....

Đình – đình

Đình – đình

Âm thanh quỵ dị kia lại lần nữa vang lên như muốn nhấn chìm con người tôi trong tuyệt vọng, tiếng chuông vang lên trong không gian tĩnh lặng chẳng khác nào âm thanh từ địa ngục truyền tới, giống như trong góc tối nào đó của căn phòng này luôn có một đôi mắt vô hình đang chăm chú theo dõi bạn.

“Rắc” dây thần kinh mỏng manh của tôi cuối cùng cũng vỡ vụn giòn tan, cổ họng khô khốc tới mức bỗng rất phát ra lời rên rỉ nhỏ vụn.

“Buông, buông tha cho tôi đi...”

Anh đã chết.

Tiếng chuông bỗng nhiên ngưng bật, không gian lại chìm vào trong tĩnh mịch.

Tôi hốt hoảng nhìn khoảng không trống rỗng trước mặt, trong tai nghe rõ âm thanh tim mình đập thình thịch dồn dập lên màng nhĩ.

“Cầu xin anh.”

Tôi không còn đủ tỉnh táo để tự chủ nữa liền cất lời van xin, nhưng ngay lập tức tôi phát hiện ra mình thật ngu xuẩn, mình lại phạm phải điều cấm kỵ của Trương Khởi Linh.

Anh hận nhất là thấy mình cầu xin.

Nhưng khi tôi nhận ra thì tất cả đã quá muộn.

Chưa kịp cảm nhận hàn khí đã thấy cổ mình bị một cổ lực lớn vô hình bóp chặt dí sát vào cánh cửa, lực đạo mạnh mẽ như muốn vặn gãy cần cổ, lồng ngực thiếu dưỡng khí khiến tôi hoảng loạn bắt đầu vùng vẫy chân tay muốn phản kháng, nhưng tất cố gắng của tôi trước mặt người đàn ông này lại buồn cười giống như con kiến nhỏ bé đang cố gắng giãy giụa thoát khỏi tấm mạng nhện dày đặc và keo dính.

Nếu như hiện tại có ai nhìn thấy cảnh này sẽ thấy vừa quỷ dị vừa buồn cười, toàn bộ quá trình từ đầu tới giờ giống như chỉ có mình tôi tự biên tự diễn, một người bỗng nhiên dán lên cánh cửa, biểu tình thống khổ, vặn vẹo. Tôi cảm thấy mình như một quả bóng bay bơm căng bị đâm thủng, không khí không ngừng cuộn cuộn thoát ra ngoài, khi tôi bắt đầu muốn hôn mê thì lực đạo trên cổ đột nhiên biến mất, chưa hết ngạc nhiên tôi thấy cơ thể mình bị lật một cái, mắt cá chân bị thô bạo túm lấy kéo tới phía ghế salon.

Tôi cực kỳ chán ghét điểm này của anh ta: bá đạo, ngông cuồng, ngang ngược, cố chấp.

Giống hệt như trước kia chịu đựng mãi thành quen, tôi đành nhận mệnh từ bỏ chống cự, chết lặng để mặc anh muốn làm gì thì làm. Theo thói quen tôi dùng tay che lấy cơ thể nhưng không hề cảm thấy cảm giác nóng ấm như mỗi lần ngón tay anh chạm vào da tôi như lúc trước, chỉ có hơi lạnh đang quanh quẩn trên người như nhắc nhở tôi rằng người trước mặt này không phải là nhân loại.

Tâm đột nhiên rét lạnh, tôi giờ mới sợ hãi nhận ra: Tôi đang bị một thứ không phải là con người xâm phạm.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Sức lực của tôi không phải là yếu tuy nhiên so với Trương Khởi Linh thì lại chẳng tính là gì, trước đây mỗi một lần phải thỏa mãn đòi hỏi của anh đối với tôi chính là cực hình.

Tôi đã từng tuyệt vọng cho rằng cả đời này trừ khi anh chơi đùa chán tôi, bằng không tôi vĩnh viễn không thoát khỏi anh được, cho đến ngày Trương Khởi Linh chết đi.

Tôi thừa nhận, lúc anh chết là thời khắc tôi thấy lòng mình thanh thản nhất, cứ ngỡ rằng tôi có thể vĩnh viễn thoát khỏi bàn tay người đàn ông này, tháo bỏ xiềng xích, mở cánh cửa lồng giam đưa tôi thoát khỏi bóng ma bao phủ cuộc sống bấy lâu nay, thời gian dần qua những ám ảnh về cuộc sống khốn khổ vì bị cưỡng

bức giầy vò kia cũng trở nên phai nhạt, tôi cứ ngỡ cuộc sống của mình được hồi sinh lần nữa, nhưng người đàn ông đáng sợ này lại trở về!

Nhất định muốn trở về, chấp niệm của anh đối với tôi chính là huỷ diệt! Từng chiếc cúc áo bị bàn tay vô hình đẩy ra để lộ ra vùng ngực trắng mịn, tôi tuyệt vọng tự hỏi: Đến tận lúc chết đi rồi còn vẫn không chịu buông tha cho tôi?! Nhớ tới những ngày tháng trước kia, những oán hận chôn sâu trong lòng tôi lớp lớp tràn về nhờ vậy mà thân thể run rẩy vì sợ hãi của tôi thoảng cái thanh tỉnh không ít, cảm giác bị gông cùm vô hình trói giữ làm tôi nhớ lại cảnh này dường như có chút quen thuộc, nó đã từng phát sinh, không thể nào, không có khả năng tôi lại bị một kẻ đã chết đặt dưới thân cường bức!

—— Soạt

Tiếng vải vóc bị xé rách vang lên chói tai, đôi tay vô hình tàn nhẫn đang xoa nắn hai điểm trước ngực tôi sau đó liền tiếp tục rời xuống phía dưới cao thấp xoa nắn, vuốt ve vùng eo nhạy cảm của tôi, cảm giác lạnh lẽo lan toả dày đặc trên da rõ ràng không phải là cảm xúc ấm áp của con người, sợ hãi cùng khẩn trương khiến cho tôi không tự chủ được mà đổ mồ hôi lạnh.

Tôi cùng anh giằng co qua lại, tôi nhìn không thấy anh, nghe không được anh ta, ngoại trừ cảm giác lạnh lẽo trên da do anh ta để lại tôi cái gì cũng không cảm nhận được.

Ngón tay vô hình chạm vào móc khoá dây lưng phát ra tiếng vang thanh thúy của kim loại, dây lưng đã bị tháo bỏ, chuông cảnh báo nguy hiểm trong đầu tôi rung lên, phải ngăn anh lại nhưng hai chân bị đè chặt đã không còn khả năng phản kháng.

Khi cảm giác lạnh lẽo vươn tới chỗ mẫn cảm kia khiến tôi nổi da gà, mắt tôi trừng lớn, rốt cuộc nhịn không được liền chửi ầm lên, tất cả những lời thô tục kìm nén bấy lâu nay đều bạo phát đi ra nhưng dù vậy vẫn không ngăn cản được động tác của anh, bỗng một hồi chuông điện thoại reo vang phá vỡ thế giằng co trong tĩnh lặng.

Là chiếc điện thoại trong túi quần tây của tôi đang đổ chuông! Giai điệu tự nhiên quen thuộc khiến tôi như muốn run lên, toàn thân đang bị giam chặt thoảng cái như được thả lỏng, đồng thời bên ngoài cũng truyền tới tiếng đập cửa thô bạo cùng tiếng mắng chửi của chủ tiệm trà.

Trương Khởi Linh lập tức thu hồi động tác, anh ôn nhu mà kiên nhẫn giúp tôi mặc lại quần áo, sau đó một vật lạnh băng nhẹ nhàng chạm môi tôi một cái.

Tôi sẽ trở lại.

Người đã đi phòng cũng trống, chỉ còn chìa khoá để lại, người đi trà cũng đã nguội, chỉ còn lại chỗ ngồi, coi như tôi tạm thời xa em, nhưng tôi đem nơi khắc tên còn trống cạnh tên tôi trên bia mộ lưu cho em, dù chúng ta vĩnh viễn không thể nào ở cùng một chỗ tôi vẫn vĩnh viễn lưu lại vị trí cho em....Minh Hôn.

5. Chương 5

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Tôi gần như là ngã gục cạnh cửa, cửa vừa mở ra ông chủ tiệm quán trà vẻ mặt tức giận bừng bừng, chỉ vào cánh cửa đã xiêu vẹo tới mức biến dạng mất “Cậu thật sự muốn phá quán của tôi phải không?”

Cậu làm cái quỷ gì trong đó mà chúng tôi gõ cửa nửa ngày cũng không thấy mở cửa, ngày hôm nay cậu không cho tôi lời giải thích thoả đáng thì đừng hòng khỏi đây!”

Lúc này tôi như người sắp chết được cứu ra, trong lòng vẫn đang vui mừng liếc nhìn cánh cửa không còn hình dạng cùng gương mặt nổi giận đùng đùng của chủ quán thấy thế nào cũng dễ nhìn, vội vàng lấy lòng “Đại ca, thật xin lỗi, phí sửa cánh cửa này bao nhiêu tiền, tôi bồi thường cho anh được không?”

Chủ quán lông mày đều dựng cả lên: “Ai muốn tiền kia của cậu? Tôi chỉ muốn cậu nói rõ ràng đến tột cùng ở bên trong kia làm cái trò quỷ gì!”

Tôi đoán lão chủ quán sợ tôi ở trong phòng làm điều gì phi pháp, nhưng chuyện ma quái kia nói ra ai tin? Tôi áp úng nửa ngày càng làm cho chủ quán càng thêm nghi ngờ, hấn nóng nẩy đẩy tôi qua một bên rồi đi vào. Trong phòng ngoại trừ bộ sofa, mấy vi tính cái gì cũng không có, tôi gượng cười, lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh.

Lão bản ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn tôi sau đó tầm nhìn dời đến hộp gấm để trên bàn, tôi còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản đã thấy hộp gấm bị chủ quán mở ra.

Một đồng vòng tay, đồ trang sức, tiền âm phủ màu sắc sắc sỡ nhোáng cái đã bị phơi bày lộ ra cảm giác quỷ dị.

“Cậu đây là muốn đùa cái quỷ gì!” mấy thứ này nhìn qua đều là điềm xấu, chủ quán mặt biến sắc, những vật xui xẻo như vậy còn để trong hộp gấm trên bàn: “Tính toán một chút, cậu tính bồi thường như thế nào đây” chủ quán dùng ánh mắt như nhìn thấy tà ma quỷ quái mà nhìn tôi.

Tôi cười khổ trình bày “Được. Bất quá tôi hiện tại không đem theo nhiều tiền mặt như vậy, ngày mai tôi mang tới trả cho anh được không?”

“Đưa thẻ căn cước tôi xem một chút. Đi thôi, đi thôi.”

Cuối cùng tôi cứ như chuột bị đuổi ra khỏi cửa. Đi trên đường, dưới ánh mặt trời, xung quanh là đám đông đang xuôi ngược trong lòng tôi bỗng thấy an tâm, lúc này tôi mới nhận ra toàn thân đều mềm nhũn như bị rút sạch hết sức lực. Tuy vậy tôi không về nhà ngay mà đi mua một đồng bùa trừ tà đuổi quỷ, kiếm gỗ

đào... Tôi biết hành vi bây giờ của mình ngu ngốc vô cùng nhưng tôi cũng không còn cách nào khác.

Tôi ôm một đồng linh tinh đó về nhà, tại nhà và cửa hàng đều dán đầy bùa trừ tà cùng treo vật đuổi quỷ. Vương Minh nhìn tôi bằng ánh mắt dành cho kẻ bị bệnh thần kinh, tôi cũng lười giải thích, chỉ có làm thế mới khiến tôi an tâm đôi chút, nhưng càng kỳ quái hơn là trong lòng tôi lại muốn thử tác dụng của mấy thứ bùa trừ tà này.

Buổi tối tôi không về nhà mà đi đến một tiệm internet, nơi này thường đông người tôi nghĩ ở đó tên kia sẽ không dám làm loạn.

Suốt cả buổi tối tôi tìm danh sách bạn bè những người online để nói chuyện phiếm, thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua. QQ hình đầu người trong danh sách nối tiếp tắt đèn, đến khi chỉ còn mình tôi online tôi đành phải tùy tiện tìm một bộ phim để giết thời gian.

Chẳng biết từ lúc nào tiệm internet vốn ồn ào cũng an tĩnh lại, mọi người xung quanh người ngồi người nằm, thỉnh thoảng vang lên vài âm thanh gõ bàn phím lạch tạch. Tôi cảm thấy buồn ngủ, tai đã không còn nghe nổi lời thoại nào của bộ phim, nhưng tôi không dám ngủ, mỗi khi mí mắt muốn khép lại tôi liền hung hăng nhéo một cái lên đùi.

Đang lúc tôi mơ màng, cảm giác như quanh người được bao bởi tầng băng mỏng lại thấy tiếng nữ nhân điên cuồng gào khóc trong phim bỗng im bất, tôi đột ngột mở choàng mắt, màn hình máy tính đã tối đen, máy tính đã bị tắt nguồn. Trái tim tôi đập bang bang trong lồng ngực, tôi nhìn trái nhìn phải phát hiện tay mình đang đè lên nút tắt nguồn.

Trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“Thì ra là do mình không cẩn thận đè xuống ah...” Tôi vừa nghĩ khởi động lại máy “Tích” một tiếng, màn hình sáng lên, sau khi khởi động, tôi đang muốn trở lại chỗ ngồi, trước mắt liền tối sầm, Cơ buồn ngủ không cánh mà bay, giật mình một cái cả người tôi lông tơ đều dựng đứng cả lên.

Đèn, máy vi tính....lại tắt...

Cái khí lạnh như có như không vẫn không hề biến mất, chung thủy vẫn quanh quẩn sau lưng tôi. Tôi đứng bật dậy làm cái ghế dưới thân bị xô đổ xuống mặt sàn phát ra tiếng vang thật lớn.

“Làm cái quái gì vậy, có muốn để người khác ngủ hay không?!” Một người bị đánh thức oán giận mắng.

Tôi không nói tiếng nào, toàn thân cứng còng, cũng không dám nhúc nhích.

Anh lại muốn làm cái gì đây?

Đồng hồ treo tường kim giờ đang nhích dần tới số 4, tôi tay chống quai hàm gật gà gật gù, toàn thân lạnh lẽo nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường, bao giờ trời mới sáng đây....

Có tiếng người bán hàng rong đi qua, nhìn tôi ngây ngô đứng bên đường biểu tình cứng ngắc như pho tượng liền chỉ tay vào quầy hàng dùng giọng khô khan hỏi “Muốn mua điểm tâm không?”

Tôi lắc đầu.

Cô lại đưa mắt nhìn sang chỗ bên cạnh ta “Còn anh thì sao?”

Không ai trả lời, thế nhưng người bán hàng rong lại giống như chiếm được một câu trả lời phủ định, mặt không biểu tình liền đẩy xe ly khai.

Hàn ý như gió lốc ập tới, tôi như bị cuốn rơi vào hầm băng...

6. Chương 6

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Hai bên trái phải của tôi....

Hai bên trái phải của tôi không có ai

Như vậy, làm sao có thể có ai....như vậy...

Không biết từ lúc nào mà tôi trở nên hèn nhát yếu đuối như vậy, ngay cả dùng khí quay đầu xác nhận cũng không dám. Tôi máy móc đảo mắt, dời ánh nhìn về phía bức tường cẩm thạch đen bóng bên cạnh, trên đó phản chiếu hình ảnh một người đàn ông buồn bã ngoài ra cái gì cũng không có, cái gì cũng không có...

Chân tôi cơ hồ muốn nhũn ra.

Thời gian tiếp theo tôi ngoại trừ nhắm mắt thì cái gì cũng không làm. Khí tức của Trương Khởi Linh vẫn luôn quanh quẩn xung quanh tôi, nhưng tôi giả vờ cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thấy.

Ngày thứ hai tôi mang nét mặt đầy mệt mỏi đi tới tiệm Internet, thần kinh lúc nào cũng căng như dây đàn

sắp đứt, tôi một chút cũng không nghĩ ra được biện pháp gì, ăn xong điểm tâm không biết là mùi vị gì, tôi đi ra ngân hàng rút tiền, sau đó liền đi tới quán trà quen thuộc. Lão chủ quán trà này hầu như 365 ngày đều cắm rễ ở đây vậy mà hôm nay lại không thấy, hỏi tiểu nhị mới biết hôm qua chủ quán bị té cầu thang. Tiểu nhị nhún vai, lơ đãng kể.

“Chỉ bị gãy chút xương mà thôi. Nhưng ...” Hấn đang nói bỗng nhiên nhỏ giọng “Tôi nghe nói là bị té từ cầu thang tầng ba xuống, thật may nha, như vậy mà cũng không việc gì ...” Tôi nghe trong giọng nói của hấn có chút hả hê không che giấu.

Tôi khách sáo nói với hấn mấy câu, cố nhếch khoé miệng lên một chút coi như là một nụ cười rồi rời đi.

Tôi không dám quay về nhà một mình, liền gọi điện cho Vương Minh bảo hấn cùng đi về nhà lấy mấy bộ quần áo. Mấy ngày tiếp theo tôi muốn ở lại cửa hàng, dù gì Vương Minh cũng ở đó, nếu có chuyện sẽ dễ dàng giúp đỡ.

Nhìn thấy tôi hai ngày nay rất khác thường, nhất là khi tới nhà trông thấy cả căn phòng dán chi chít bùa chú, Vương Minh vẽ mặt kinh ngạc.

“Ông chủ, anh đây là mới từ đạo quán đi ra à...”

Tôi trừng mắt liếc hấn.

“Qua thư phòng lấy giúp tôi mấy bộ tiểu thuyết ra đây.”

Vương Minh vừa đi ra ngoài vừa ai oán. Trên người tôi mồ hôi đầm đìa, mùi mồ hôi trộn lẫn mùi thuốc lá lúc ngồi quán internet khiến tôi khó chịu. Vương Minh đang ở bên phòng cách vách, thi thoảng lại hát rống lên, tôi mắng hấn xong do dự một chút liền lấy tốc độ nhanh nhất cởi bỏ áo sơmi cùng quần thay một bộ quần áo mới thoải mái liền lăn xuống giường, giữa lúc tôi đang tận hưởng cảm giác thoải mái trên chiếc giường quen thuộc thì một bàn tay lạnh như băng đang nhẹ nhàng lướt từ cổ tới vai theo đường con cơ thể trượt dần xuống hông, giống như tư thế ôm từ đằng sau.

Hàn ý nháy mắt đánh úp toàn thân “Buông ra!”. Tôi sợ tới mức nhảy dựng lên, cầm lấy thanh kiếm gỗ đào chém loạn xạ phía trước mặt: “Anh là ma, anh còn quay về đây làm cái gì! Anh còn muốn quay về làm cái gì hă!”

Giấy bùa với những ký hiệu loằng ngoằng bay loạn, tôi điên cuồng ném ra xung quanh, nước mắt theo đó chảy xuống. Trong căn phòng hỗn độn này chỉ có một mình tôi độc diễn. Khi đám giấy cuối cùng bay xuống đất, chớp mắt một cái tôi liền đứng lên tông cửa xông ra ngoài, vừa vận dụng phải Vương Minh đang đi tới khiến hấn té lăn ra đất.

“Mẹ ơi, đây là chuyện gì nha...” Vương Minh đang ôm một chồng sách, ở sau lưng tôi kêu to, “Ê, Ông chủ, anh đi đâu vậy? Đây...!”

Tôi không quay đầu lại cũng không đáp một câu, chạy một mạch xuống bãi gửi xe, chui vào chiếc xe quen thuộc liền khởi động máy, xe phát sinh mấy tiếng khục khặc, rốt cục khởi động thành công. Tôi đạp mạnh chân ga, xe cứ như vậy một đường thẳng tới nơi đó.

Tổng hồn miếu.

7. Chương 7

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Tôi chưa từng nghĩ tới có một ngày tôi sẽ xin giúp đỡ từ nơi bị cho là tà môn ngoại đạo.

Có lẽ do bị sợ hãi quá độ, cho nên tôi không còn cảm thấy có gì đáng sợ ở nơi này nữa. Có thể ép bức khiến người ta liều mạng, phát điên thì còn cái gì đáng sợ nữa chứ!

Tổng hồn miếu, tuy gọi là miếu nhưng vốn chỉ là một cái nhà cổ. Mở cửa là một cô gái chừng hai mươi tuổi, chắc cô gái bị bộ dáng của tôi dọa sợ nên nhìn tôi với ánh mắt đề phòng, tôi ngắn gọn kể sơ qua một chút tình hình mình gặp phải, cô bé nhìn tôi vài lần mới lên tiếng.

“Anh chờ một chút, tôi đi gọi ông ta.”

Một lát sau, một lão nhân mặc phúc y màu xám đi ra, trông thấy tôi liền cười ôn hòa, tôi một thoáng sửng sốt, không nghĩ tới cái vị đang cười hiền lành kia với thiên sư có gì liên quan tới nhau.

“Xin hỏi, ngài là Vương thiên sư đúng không...?”

Lão nhân vẻ mặt tươi cười hướng tôi làm một thủ thế mời khách. Tôi vừa ngồi xuống, lão nhân phân phó cô bé kia chuẩn bị nước pha trà, cô gái đứng lên vẻ mặt lo lắng nhìn tôi điệu bộ muốn nói lại thôi.

Tôi đáp ứng lên tiếng “Chuyện tôi gặp phải, cháu ngài đã nói cho ngài nghe rồi phải không?”

Vương thiên sư gật đầu, ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía sau lưng tôi, tôi thấy trong mắt ông linh quang chợt lóe nhưng rất nhanh bị ý cười giấu đi.

Ông ta nhìn nơi nào, nhìn cái gì, đương nhiên tôi biết.

Một lúc sau, Vương thiên sư mới lên tiếng: “Hắn một chút cũng không có ý tứ muốn tránh đi.”

Tôi khó hiểu nhìn ông, không biết lời này của ông ta có ý gì.

Vương thiên sư nhấp một ngụm trà, theo thói quen đưa tay vuốt vuốt râu mép, híp mắt nhìn tôi: “Thế gian này khổ sở nhất là mưu cầu không được, luyến tiếc nhất là yêu không được, lệ quỷ được tạo thành do chấp niệm, chỉ vì trước khi chết còn lưu lại tham niệm, chấp niệm tại nhân gian, vì chấp niệm mà không cam lòng đi siêu sinh, không bỏ xuống được chấp niệm, muốn hoàn thành chấp niệm dù chết cũng sẽ không được yên ổn”

Tôi im lặng lắng nghe.

“Hắn, hắn đã ly khai bao lâu?” Vương thiên sư thẳng thắn hỏi.

Tôi mím môi đáp, “Khoảng một năm.”

Lão nhân dường như rất kinh ngạc lặp lại: “Một năm...”

“Thời gian thành hình chỉ có thể...”

Tôi không hiểu lão nhân muốn nói gì. Vương thiên sư vẻ mặt cao thâm nhìn tôi “Người ta sau khi chết đi ý thức sẽ khôi phục về trạng thái nguyên thủy, muốn khôi phục lại ký ức lúc còn sống sẽ mất khoảng một năm” nếp nhăn trên trán Vương thiên sư chợt tụ lại “Nói chính xác hắn vừa khôi phục ý thức liền đi tìm cậu.”

Tôi nắm chặt tay, trầm mặc chống đỡ.

Vương thiên sư thở dài: “Thực ra vấn đề rất đơn giản, hắn trở về, nhất định là do trước khi chết hắn còn tiếc nuối, chưa hoàn thành được tâm nguyện, chỉ cần cậu giúp hắn hoàn thành, chấp niệm được giải trừ, hắn tự nhiên cũng sẽ tiêu thất. Cậu có biết điều hắn nuối tiếc chưa làm được đến tận lúc chết không?”

Cho đến tận lúc chết vẫn tiếc nuối, đến tận lúc chết vẫn không quên được. Bên tai tôi bỗng nhiên như vang vọng lời của anh.

—— Gả cho tôi.

Đó là mong muốn của anh, ông bảo tôi có thể làm cho anh sao?

Tôi há to miệng muốn nói điều gì đó nhưng cổ họng lại khô khốc như đang nuốt phải ngậm cát.

Tôi đã từng rất sùng bái anh, tin tưởng anh, yêu thích cùng tin tưởng của tôi đối với anh đều phát ra từ nội tâm. Anh rất cường đại mạnh mẽ, luôn giúp đỡ tôi lúc khó khăn. Tôi vì anh có thể đánh cược với tính mạng của mình, đối với tôi anh là bằng hữu cũng là huynh đệ, nhưng cho đến tận bây giờ tôi vẫn không thể hiểu được tại sao cuối cùng chúng tôi lại biến thành như vậy: Anh trở nên dây dưa, cố chấp, vô lý cường ngạnh tới mức muốn huỷ thiên diệt địa, luôn muốn đem tôi ra ăn tươi nuốt sống.

Căm hận, chán ghét, sợ hãi... không có từ nào dễ nghe khi nói về anh.

Trừ phi yêu anh bằng không chẳng ai muốn thu nhận những tình cảm đó của anh cả.

Viễn mắt có chút cay cay, tôi lắc đầu ngăn chặn dòng cảm xúc đang muốn tràn ra. Thực ra tôi thật sự không muốn hận anh, chỉ ít những hận thù này đã theo cái chết của anh mà tan biến, chỉ ít tôi không tính toán yêu hận với một người đã chết. Tôi ngẩng đầu dùng âm thanh nhẹ nhàng nhất, mỗi câu, mỗi chữ đều như hướng người kia mà nói:

“Không, chúng ta nhân quỷ thù đồ, tôi không giúp được hấn.”

Vương thiên sư lộ ra thần sắc thản nhiên.

“Tôi hiểu được.” lão nhân liếc mắt nhìn tôi, ánh mắt xẹt qua tôi “Chỉ cần cậu ở nơi này, hấn sẽ không đi, cũng không biết nên đi đâu.”

Vương thiên sư nói, không biết nói với tôi hay với anh. Tôi đứng lên, cảm giác lạnh lẽo phía sau tựa như hình với bóng, cho đến lúc trận pháp cờ chiếu hồn dừng xong, hàn ý mới chậm rãi rời đi, đi tới trung tâm trận pháp.

Cô cháu gái Vương thiên sư đứng bên cạnh tôi, dùng ánh mắt thương xót không đành lòng nhìn về phía đó.

“Hấn vẫn nhìn người.” Cô bỗng nhiên mở miệng: “Vẫn luôn nhìn, từ lúc anh tiến vào cho đến tận bây giờ.”

Tôi không thốt lên lời.

“Anh thật sự sợ hấn sẽ làm hại anh sao?”

Tôi do dự một chút, cuối cùng không trả lời.

“Anh có nhìn thấy hấn không?”

Cô lại hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, tận lực muốn thoát ra khỏi mảnh hư vô kia.

“Trách không được...” Cô thở dài, “Hắn rất yêu anh.” Cô gái kiên định nói “Anh không thấy ánh mắt của hắn nhìn anh, hắn dùng ánh mắt chân tình như vậy thì hắn làm sao có thể hại anh được...”

Cuối cùng tôi dành hướng mắt nhìn sang bên kia. Đây là lần đầu tiên tôi chủ động nhìn anh, nhưng trước mặt vẫn là khoảng trống hư không, tôi cái gì cũng không thấy.

Chuông chiều hồn rung lên dứt quãng, tay tôi nắm chặt, đầu móng tay đang đâm vào da thịt, mắt tôi vẫn chăm chú nhìn vào khu vực kia, tôi biết Trương Khởi Linh đang nhìn tôi. Đột nhiên âm thanh chuông nhỏ rung lên liên tục như có vật gì đang bước tới gần, tôi còn chưa kịp phản ứng thân thể đã bị một vòng tay ôm chặt lấy.

Đôi tay kia ngày xưa nóng rực ấm áp, giờ đây trở lên băng lạnh, nhưng lực đạo kia vẫn như cũ như muốn khảm chặt tôi vào trong ngực anh, cảm bị nâng lên, khí tức lạnh băng thô bạo dán lên môi, đầu lưỡi bá đạo xông thẳng vào khoang miệng, dây dưa khuấy đảo khắp góc ngách còn cố chấp ngang bướng ép tôi đáp lại. Khí thế dữ dội như mưa rền gió dữ kéo tới không khoan nhượng, không thoả hiệp.

Sự ngang ngược của anh luôn khiến tôi căm thù đến tận xương tủy.

Đây là lần cuối cùng, tôi không cự tuyệt, không phản kháng. Mặc anh lưu luyến trên cổ tôi, thì thầm bên tai tôi.

Không yêu anh, là tôi phải xin lỗi anh.

Để anh cứ như vậy chết đi, tôi cũng xin lỗi anh.

8. Chương 8

Lỗi post bài của tác giả, chương này không có nội dung.

9. Chương 9

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Từ ngày đó cuộc sống của tôi trở lại yên bình như cũ, tuy nhiên có đôi chút thay đổi. Một năm trước khi tôi bắt tay tiếp tục mỗi làm ăn của tam thúc, lão già kia không thềm xuất hiện lấy một lần, chỉ để lại một phong thư nhờ tôi chăm nom sinh ý. Hai mươi năm tuổi trôi qua giờ tôi lại bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa, sinh ra là người họ Ngô, cả đời này không thể nào dừng dừng bỏ mặc mọi thứ liên quan tới người nhà được.

Lúc đầu đối với tôi thật chẳng dễ dàng gì, với tính cách của tôi về cơ bản không có khả năng thuyết phục đối tác, nếu như không nhờ có Nhị thúc và Tiểu Hoa trợ giúp thì tôi đã sớm rút lui rồi, thủ hạ như thiên lôi chỉ đâu đánh đó nhất là Vương Bát Khâu, sai làm ba việc thì hỏng hai.

Nghe trợ lý điện thoại phàn nàn oán giận tới nhức đầu, tên Vương Bát Khâu kia tháng này lợi tức lại không nộp đúng hạn, việc này không phải lần một lần hai, tuy rằng cuối cùng đều phải nộp nhưng lại luôn làm người khác hướng tôi tố cáo. Khi đó tôi chỉ lấy danh nghĩa Tam thúc can thiệp, hướng chi hiện tại tôi đích thân tham dự. Cứ tiếp tục như thế thì không ổn, mấy kẻ kia là không biết người biết ta, tôi càng nhin bọn chúng càng lên mặt, phải tìm cách cho bọn họ nếm chút quả đắng mới mong hạ bớt cái thói ngông cuồng kiêu ngạo của bọn họ.

Lão Lục là một kẻ khó xơi, hẳn cùng Vương Bát Khâu kia là mối làm ăn lâu năm, muốn đánh đòn phủ đầu từ chỗ hẳn rất khó. Tôi suy nghĩ hồi lâu thì chợt nhớ tới một người.

A Lạn.

Trước đây gã này chính là thủ hạ của Lục Tử, sau một thời gian tách ra giành một phần địa bàn lên làm lão đại, có người từng nói khi làm thủ hạ của Lục Tử gã này dánh không ít tai tiếng, hơn nữa nhân cách tệ hại đến cực điểm: mê rượu háo sắc, điển hình của kẻ tiểu nhân vô dũng vô mưu nhưng lại không từ thủ đoạn.

Có điều...

Tôi nhú mày, trong tiệc rượu tôi nghe người ta nói gã A Lạn kia không chỉ chơi đàn bà mà cả đàn ông cũng không bỏ qua. Tôi có chút giật mình, điều này tuy không hiếm lạ gì, ở Cửu Môn kẻ lăm tiền nào chả bao nuôi vài MB, cái này còn trở thành trào lưu giống như một thứ mới mẻ lạ mắt, chỉ là không hiểu sao đối với việc này lòng tôi thật ác cảm, giống như những ám ảnh của quá khứ lúc nào cũng khiến tôi phải trốn tránh.

Con mẹ nó! Tôi hung hăng cho mình một bạt tai, việc đang rối tinh rối mù còn có tâm tình nhớ đến những thứ loạn thất bát tao kia.

Quyết định xong tôi kêu trợ lý báo A Lạn thời gian và địa điểm gặp mặt.

Buổi chiều, trong quán rượu.

Tôi canh sau thời gian hẹn khoảng nửa giờ mới chậm rãi đi vào, thật ra tôi và trợ lý đã tới từ sớm chỉ là không ra mặt. Tên A Lạn này thật không có chút tác phong nào về giờ giấc, đã tới muộn mười lăm phút

lúc xuống xe còn chậm chạp lè mề.

Tôi nhìn điệu bộ của gã mà trong lòng cười nhạt, căn cứ vào kinh nghiệm trước đây tôi đoán gã nhất định cho rằng tôi đã ngồi đợi ở bên trong.

Mười lăm phút sau tôi cùng trợ lý đi vào quán, nhân viên tiếp đón nhanh nhẹn đưa chúng tôi đi vào phòng đặt trước. Trong lúc đứng chờ trong buồng thang máy tôi tiện tay chỉnh lại cà -vạt. Ấu phục làm tôi thấy có chút gò bó, bởi vì tôi vốn không quen, bình thường tôi vốn ăn mặc tùy ý thoải mái.

Cửa mở, mùi thuốc lá nồng nặc sộc ra ngoài. A Lạn ngồi chìm lẫn sau đám khói, thấy tôi đến từ trong miệng gã phun ra mấy từ cợt nhả.

“Ai za, Tiểu Tam gia rốt cuộc cậu đã tới.”

Nghe điệu bộ cười của gã tôi đoán ra được mấy phần ý tứ.

“Tiểu Tam gia hẹn gặp tôi là đang muốn chơi trò gì vậy?”

Trong giọng nói của gã mang theo ý trêu đùa, tôi không tự chủ nhú mi lại.

Lúc Tam thúc còn đảm đương công việc làm ăn, mỗi lần hần lạnh mặt khiến ai cũng phải dè chừng.

Những kẻ ánh mắt cao hơn người, da mặt mỏng nhất định sẽ không chịu nổi cái nhìn lạnh lẽo đó.

A Lạn vẫn nhìn tôi cười hì hì, tôi có chút không hài lòng, mặt lạnh hướng gã kêu người xung quanh lui ra ngoài. A Lạn phát tay rất nhanh trong phòng chỉ còn lại chúng tôi.

Tôi trong lòng âm thầm hít sâu mấy hơi sau đó đem mục đích của mình nói ra. Đối với hạng người như A Lạn tiền bạc cùng lợi ích bản thân là quan trọng nhất. Đề nghị hợp tác này của tôi chính là cho gã một viên đạn bọc đường, có thừa ngon ngọt, có thừa lợi ích, quan trọng nhất là Vương Bát Khâu và gã vốn bất hoà, như thế tôi tin tưởng gã sẽ cắn câu.

Nhưng ngoài dự liệu của tôi là A Lạn hình như không hứng thú với đề nghị này lắm, gã cúi đầu, hai ngón tay gõ gõ vào nhau tựa hồ như đang suy tính điều gì.

Thật ra A Lạn không phải chỗ nào cũng tùy tiện, gã là loại gió chiều nào xoay chiều ấy, nếu như không biết rõ tính cách của gã có khi tôi cùng trợ lý đã bị gã hù chết.

“Tiểu Tam gia, chúng ta là những người ngay thẳng không nói vòng vo, ngày mai là hạn kê nộp sổ sách, hôm nay ngài lại gọi tôi tới đây, tôi cũng không biết ý của ngài là gì?”

Tôi trong lòng trợn trắng mắt, thầm nghĩ tôi cũng không làm bộ, đã nói rõ ràng như thế người mù cũng phải nhìn ra là tôi muốn làm cái gì.

Tôi đành phải đem thiệt hơn phân tích lại một lần cho gã, muốn gã cho một câu trả lời chắc chắn, A Lạn nhìn tôi một chút rồi nói gã muốn suy nghĩ thật kỹ mới trả lời.

Tôi không dám thở phào vì tận sâu trong lòng tôi vẫn luôn có cảm giác bất an.

Bữa cơm trôi qua trong bầu không khí gượng gạo, tôi cũng không phải dạng người mạnh vì gạo bạo vì tiền, thỉnh thoảng khách sáo vài câu với gã còn phần lớn thời gian còn lại chỉ có mấy âm thanh nhỏ vụn của chén đĩa va chạm. A Lạn là dạng ham mê tử sắc nên tử lượng của gã rất lớn, tuy nhiên mới được mấy chén đã thấy gã đứng ngồi không yên.

“Xin lỗi Tiểu Tam gia” gã chỉ chỉ phía dưới, không biết ngưng còn cười cười “Tôi đi giải quyết một chút, ngài ngồi ở đây ăn tiếp đi nhé.” Tôi cũng không rảnh mà nhìn gã, gật đầu lấy lệ, nhìn gã một đường đi ra cửa phòng, trước khi ra khỏi cửa còn không quên bỏ lại một câu “Đừng chạy loạn khắp nơi nha”.

Tôi tiếp tục ăn cũng không lên tiếng đáp lại. Đợi một lúc lâu nhưng không thấy A Lạn trở lại.

Gã bị rơi xuống hầm cầu rồi sao?

Chẳng lẽ gã say rượu thật?

Taôi trong lòng buồn bực, cũng vừa vặn muốn đi vệ sinh, vì vậy liền hướng WC đi tới.

Dãy phòng Vip có một nhà vệ sinh chung, tôi theo biển chỉ dẫn trên tường dễ dàng tìm thấy. Đứng trước cửa WC, tôi đang muốn đẩy cửa vào chợt nghe bên trong truyền ra chuỗi âm thanh kỳ quái. Tôi nín thở lắng nghe, đó là âm thanh bị đè thấp của A Lạn, đợi nghe rõ ràng âm thanh kia cả người tôi nhất thời như rơi vào hố băng.

10. Chương 10

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Âm thanh quen thuộc này tôi mỗi ngày đều nghe thấy, đó là tiếng rên rỉ trầm thấp, mang theo thống khổ cùng vui thích, vừa như muốn kìm nén lại như muốn bùng nổ.

Toàn thân tôi lạnh lẽo đứng ở cửa.... những âm thanh này khiến tôi nhớ lại những ngày tháng khốn khổ đã qua kia. Bên trong cánh cửa âm thanh kìm nén bỗng trở lên dồn dập, tâm trí có chút thanh tỉnh tôi đang định yên lặng rời đi bỗng thấy cửa phòng vệ sinh mở ra một khe hẹp, xuyên qua khe hở ta thấy A Lạn đang dựa vào cạnh cửa nét mặt thoả mãn, thậm chí quần dài gã cũng ko cởi, tay gã đang đặt trong đũng quần giặt...

Tôi cuối cùng cũng hiểu ra lúc gã nói “Đi giải quyết một cái” là có ý gì.

Thật sự là tiến thoái lưỡng nan, A Lạn tăng nhanh tốc độ, ngay lúc sắp cao trào gã bỗng nhiên mở mắt ra, xuyên qua khe hở nhìn chăm chú tôi bên ngoài. Trên mặt gã mang biểu tình sâu xa, gã hơi vươn đầu lưỡi, động tác bên dưới càng khoa trương, sau vài tiếng hít thở ồ ồ gã cũng trở lại bình thường. Tôi ngẩng đầu lúng túng nhìn gã. A Lạn vẽ mặt thoả mãn một tay chỉnh lại quần, tay còn lại dính đầy tinh dịch còn lắc lắc trước mặt tôi, tôi cau mày lùi lại, ánh mắt chán ghét.

“Thực là không khéo, để ngài phải nhìn thấy.” A Lạn cười hì hì, không chút ngượng ngùng.

“Ngài đừng để ý, tôi cứ uống rượu lại thành như vậy” trên đường về phòng gã vừa đi vừa nói, “Tôi thường như vậy,đàn ông mà, ai mà không có những lúc như thế.”

Tôi trong lòng muốn chửi đổng nhưng ngoài mặt lại cố tỏ ra không có việc gì, cố bình tĩnh trước ánh mắt chăm chăm như xà độc của A Lạn.

Có thể gã cũng nhận ra thái độ của tôi nên lên tiếng “Ngài yên tâm đi, mặc dù tam gia ngài đáng dấp không tẻ, thế nhưng tuổi tác của ngài không phù hợp yêu cầu của tôi. Về điểm này, chỉ có thể trở thành đối tượng thị dâm của tôi thôi”

Khoé miệng tôi co quắp lại.

“Ngài muốn đi vệ sinh sao?” A Lạn ý vị thâm trường nhìn xuống phía dưới của tôi.

“Không.” Tôi hơi mất tự nhiên nhún nhún vai “Tôi chỉ đi tới tìm cậu.”

“Vậy trở về thôi.” A Lạn rất tự nhiên khoác vai tôi ra khỏi WC.

Hai bên đều không còn tâm tình ăn cơm, A Lạn vẫn chỉ chăm chú vào di động hình như không có ý định tiếp tục nói chuyện. Tôi thức thời kết thúc bữa ăn quỷ dị này. A Lạn nhìn tôi rời đi, gã cũng chuồn nhanh như lông bàn chân được bôi mỡ.

Xem ra không phải là đùa.

Tôi trong lòng tự giễu, liền cùng trợ lý rời khỏi nhà hàng.

Suốt dọc đường tôi vắt óc suy nghĩ đến nguyên nhân khiến A Lạn tình nguyện bỏ đi cơ hội tốt như vậy. Gã đổi tính ư? Tuyệt đối không phải. A Lạn yêu tiền giống như Mập Mập chấp nhất với vụ mình khí, Mập Mập sẽ đổi thành không thích đồ vàng mã sao?

Câu trả lời là không.

Nhưng ngẫm kỹ có thể thấy hình như có người trả giá cao hơn.

Người đó là ai? Ai sẽ cho A Lạn lợi ích cao hơn cái giá tôi đưa ra?

Tôi bỗng nhiên có cảm giác ngày mai mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Nhưng mà tôi đã đoán sai, thậm chí còn vô cùng sai, bởi vì sáng ngày hôm sau, trợ lý báo cho tôi biết, A Lạn đã chết.

“Gã chết rất thảm...” Trợ lý tựa hồ cũng bị kinh sợ, tiếng nói ở đầu bên kia điện thoại run nhè nhẹ, mang theo đồng tình và không đành lòng.

Đi theo gã ta nhiều năm, trợ lý kia hầu như không có gì mà chưa thấy qua, ngày thường hẳn cũng là người bình tĩnh, cho nên phản ứng thái quá ngày hôm nay chứng tỏ cái chết của A Lạn tuyệt đối không bình thường.

“Nghe nói tay phải toàn bộ bị cắt xuống...”

“Nửa đoạn đầu lưỡi cũng bị mất, mắt cũng bị khoét đi ...”

“Tên sát nhân đúng là tên biến thái!” Trợ lý lắp bắp “Có người nói... chỗ đó... chỗ đó cũng bị cắt rơi...”

Tôi rùng mình trong đầu liền hiện ra cảnh trong toilet hôm qua.

“Vậy, ai làm?”

“Không biết ” Trợ lý chắc chắn nói “A Lạn chết ở nhà, phòng khoá trái cửa, người ta phỏng đoán là do những người bị gã chơi đùa trả thù, ngài cũng biết, gã là người như vậy, bị báo thù cũng không có gì lạ.”

Tôi thở dài, phỏng chừng sau một thời gian cũng sẽ bị anh tìm tới.

“Cậu đi thông báo một chút cho các mối làm ăn, tháng này các khoản nộp lên chậm lại ba ngày...”

Cúp điện thoại, tôi đi ra cửa hướng nhà A Lạn.

11. Chương 11

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Hiện trường nơi A Lạn chết đã bị che lại, những người đã gặp qua gã trước khi chết đều bị cảnh sát đem về cục lấy khẩu cung. Tôi thực sự rất mờ mịt, tuy rằng mấy năm nay công việc làm ăn của Tam thúc cũng đã thu liễm không ít nhưng vẫn bị bên cảnh cục ngó chăm chăm, đã giăng sẵn lưới tùy thời tóm, thời gian gần đây không nói nhưng mấy năm trước vụ cần quét núi Trường Bạch còn sờ sờ ra đó. Nhớ tới đây trong đầu tôi bỗng hiện ra hình ảnh một người ngủ gà ngủ gật trên tàu hoả, kỳ quái, rõ ràng là người kia ngủ nhưng mỗi lần tôi đi vào đều cảm giác như có người nhìn chăm chăm vào mình.

Cũng may quá trình lấy khẩu cung của bên cảnh cục C này không rề rà, rất nhanh liền tới lượt tôi, vừa đúng lúc kéo tôi ra khỏi mớ ký ức không muốn nhớ tới kia. May mắn hơn là người lấy khẩu cung tôi lại là một cậu cảnh quan trẻ tuổi, nhìn qua là biết vừa mới vào nghề, nhìn dáng vẻ khẩn trương của tôi, hần cười ôn hoà, làm tôi không tránh khỏi có chút xấu hổ.

“Ngô Tà đúng không?” Hần nhìn hồ sơ của tôi.

Tôi gật đầu “Đúng vậy, cảnh quan.”

“Ta họ Lý. Anh có thể gọi Lý cảnh quan ”

Bởi tôi rất phối hợp, nên quá trình lấy khẩu cung rất nhanh liền hoàn thành. Kết thúc công việc, đối phương bộ dạng thở phào nhẹ nhõm, tôi thầm nghĩ người như vậy thực sự không giống một cảnh quan nha.

“Tạm thời coi như xong. Nếu như còn có chuyện gì, chúng tôi sẽ liên hệ với anh.”

“Được” Chúng tôi bắt tay xã giao, tôi liền hỏi “Đúng rồi, có đầu mối gì chưa Lý cảnh quan?”

“Cái này...” Hần nhìn tôi có chút khó xử, cuối cùng vẫn lắc đầu đáp: “Không có. Hung thủ đúng là siêu việt, đến nửa điểm vết tích cũng không lưu lại. Án tử này, không có đầu mối.”

Lý cảnh quan nói xong sắc mặt có chút tái nhợt. Tôi chỉ nghe nói A Lạn chết rất thảm, là bị người ta hành hạ tới chết, nhưng kỳ lạ là trong phòng không có dấu vết chống cự hay giãy giụa, chúng tôi chỉ có thể lý giải A Lạn quen biết hung thủ cho nên không có phòng bị đối phương.

Tôi rời khỏi cục cảnh sát trong tâm trạng nặng nề, ánh mặt trời chói chang trên đầu khiến con mắt tôi cay xè.

A Lạn là một gã đàn ông độc thân, quen sống một mình, hôm nay chết đi đến một người tới nhật xác cũng không có. Tôi không đành lòng liền đứng ra lo hậu sự giúp gã. Ngày đưa tang, chỉ có một số rất ít thủ hạ tay chân, mấy mối giao tình làm ăn một người cũng không thấy bóng.

Người ta lúc sống thế nào, sinh thời thiện ác ra sao cũng chỉ thể biết đến khi nằm xuống. Khi chết đi mà một người rơi lệ vì mình cũng không có, một người như vậy vừa đáng buồn lại đáng thương.

Ảnh chụp A Lạn đặt giữa linh đường, tấm ảnh này chắc được chụp từ lâu rồi, lúc đó gã còn rất trẻ, không có bộ dáng cười cợt vô sỉ mà là một bộ dáng ôn hoà thân thiện. Tôi thở dài, tiến lên phía trước thắp một nén nhang, cúi người vái vài cái, cắm vào lư hương. Lúc quay ra liền thấy một thiếu niên trắng trẻo thanh tú đứng ở gần cửa ra vào. Từ lúc vào cửa tôi đã thấy cậu ta đứng đó, nhưng lại không đi vào trong. Giờ nhìn kỹ lại mới nhớ thiếu niên quen mắt này hình như gọi “Tiểu Khải”, là người mà A Lạn trước kia có chơi đùa qua.

Thấy tôi nhìn qua thiếu niên chỉ im lặng đưa mắt nhìn lên, gương mặt vẫn chưa thoát hết vẻ trẻ con.

“Không đi vào sao?” Tôi đi tới bắt chuyện.

Tiểu Khải cười nhạo một tiếng, cực khinh miệt nhìn tôi một chút “Anh đang nói đùa sao? Tiến vào làm cái gì? Thắp cho tên hỗn đản kia một nén hương sao?”

Không mềm không cứng lại đụng nhằm phải cây đinh, tôi làm bộ đã hiểu gật đầu, đáp một tiếng cho có lệ rồi đi vòng qua.

“Chờ một chút.” Thiếu niên bỗng nhiên gọi tôi lại.

“Sao vậy?”

Thiếu niên do dự một chút mới hỏi tôi vụ án có đầu mối không.

“Không có. Một chút cũng không có.”

Không khí thoáng cái trầm xuống, thiếu niên tựa vào khung cửa nhìn vào bên trong. Vẻ mặt của cậu ta nói cho tôi biết có điều muốn nói, vì vậy tôi liền kiên nhẫn đứng đợi.

“Cái này...” Cậu ta có chút mất tự nhiên nhìn tôi “Ngày đó, tôi nhìn thấy A Lạn...”

“Cái gì?” Tôi không giữ được bình tĩnh liền thốt lên.

Tính cách của Tiểu Khải hiển nhiên không phải dạng tốt, cậu ta liền lộ ra biểu tình “Trước ngày tên khốn kiếp kia chết, tôi đã nhìn thấy hắn!”

12. Chương 12

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Tôi ra hiệu bảo cậu ta tiếp tục nói.

Thiếu niên kia phiên muộn phát tay một cái “Tôi nhìn thấy hắn từ quán rượu đi ra, sau đó cùng với Vương Bát Khâu, Lục Tử lên một chiếc xe.”

Wương Bát Khâu và Lục Tử? A Lạn cùng với bọn họ không phải là không ưa nhau sao?

Không đúng, tôi nhớ rõ trên danh sách ngày đó không có bọn Vương Bát Khâu.

“Cậu làm sao mà nhìn thấy?” Ánh mắt của tôi dần dần trở nên sắc bén, thanh âm cũng không còn ôn nhu nữa.

Tiểu Khải bị tôi nhìn cho đỏ mặt, then quá hoá giận rít lên “Anh con mẹ nó nhìn tôi như vậy là có ý gì, lão tử còn có thể gạt anh sao? Đồ điên, làm việc tốt lại bị xem là lòng lang dạ thú! Anh không tin tôi thì thôi!”

Thấy thiếu niên kia muốn rời đi tôi liền kéo cậu ta lại “Cậu đừng nóng giận, tôi cũng chỉ là hoài nghi, dù sao gã đối xử với cậu như vậy, cậu không ghét cũng không hận gã sao?”

“Cái gì?” Cậu ta hoảng hốt trừng lớn mắt, không lý giải được nhìn tôi “Lẽ nào anh nghĩ rằng tôi sẽ bởi vì ... dạng này mà lừa anh?” Thiếu niên lại cười nhạt, “Tôi đúng là rất ghét hắn, đó là bởi vì hắn là một kẻ phóng túng, nhân phẩm tồi tệ, anh chán ghét hắn thế nào thì tôi cũng như vậy. Chúng ta đều là kẻ tám lạng người nửa cân. Tôi chẳng qua là cảm thấy... Dù hắn chết tôi cũng phải biết rõ ràng chân tướng.” Cậu ta nở nụ cười, mang theo bi thương cùng châm chọc “Hắn là tên khốn nạn, sống cũng chỉ làm bẩn xã hội.”

Câu nói cuối cùng này, thiếu niên quay người nhìn vào trong linh đường nói. Trong ánh mắt thiếu niên yêu hận phân minh, đó là ánh mắt sạch sẽ của những thiếu niên thông minh.

Tôi tự hỏi không biết từ khi nào tôi lại trở thành con người như hiện tại.

“Vương Bát Khâu, Lục Tử...” Tôi nhớ kỹ hai cái tên này, bóng tối trong lòng càng lúc càng lớn.

Tôi biết, có thể đây là kết thúc, nhưng cũng có thể đây mới chỉ là khởi đầu.

Buổi tiệc trà xã giao chiều nay vô cùng hỗn loạn. Ai ai cũng bàn tán về chuyện phân chia địa bàn của A Lạn. Vương Bát Khâu ngày càng phô trương thanh thế, một vẻ không đạt được mục đích thì không từ bỏ, những kẻ còn lại đều là một lũ a dua, cho nên người phản đối hần hủ như không có ai.

Tôi ngồi vị trí chủ tọa với gương mặt mệt mỏi. Nếu như đây không phải là tâm huyết nhiều năm khổ cực của Tam thúc thì tôi thật muốn phải mông đi ra ngoài.

“Khâu thúc” Tôi khẩn thiết kêu hần “A Lạn cũng từng là thủ hạ của thúc, hôm nay xác gã còn chưa ấm mồ, mấy người lại tranh nhau phân chia địa bàn của gã, cũng thật khiến cho người ta lạnh tâm?”

Vương Bát Khâu âm dương quái khí cười một tiếng “Nhận được Tiểu Tam gia gọi một tiếng ‘thúc’ thật vinh hạnh nha, nhưng ai mà biết sau lưng tôi tiểu tam gia đang có chủ ý gì!”

Tôi lúc này đã tin những lời Tiểu Khải nói buổi sáng, xem ra A Lạn với Vương Bát Khâu này bất hoà chỉ là hình thức bên ngoài, như vậy có thể giải thích vì sao lúc trước A Lạn lại do dự trước đề nghị của tôi.

Tôi cười nhạt “Khâu thúc, ông nói tôi mới nhớ ra cách đây không lâu tại ‘quán rượu Thủy Mậu’ tôi nhìn thấy các người đi cùng nhau, xem ra quan hệ rất tốt đi.”

Vương Bát Khâu không lên tiếng, Lục Tử và hần liếc nhìn nhau. Gã “hừ” một tiếng, sau đó liền ngồi xuống trầm mặc không nói một lời.

Tôi ngồi phía trên vừa nói chuyện, vừa thỉnh thoảng liếc mắt nhìn bọn họ, chỉ thấy Vương Bát Khâu vẻ mặt âm trầm, trong mắt lộ ra hung quang, tôi âm thầm kinh hãi, ánh mắt này tôi từng gặp qua, mấy năm trước ở Tứ Xuyên, Mã gia cũng từng lộ ra ánh mắt như vậy.

13. Chương 13

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Vừa nhớ tới ánh mắt của Mã gia, sau lưng tôi liền nổi lên từng đợt hàn khí, lúc đó tôi có dự cảm Vương Bát Khâu kia sẽ gây khó dễ. Nhưng không ngờ tới tên hỗn đản này một chút thời gian cho tôi chuẩn bị cũng không có.

Sau cuộc họp, tôi theo lối cửa sau đi ra, trợ lý đang đợi tôi ở bãi đỗ xe, tôi theo thang máy một đường đi xuống tầng trệt. Lúc bước ra khỏi thang máy vừa tới khúc quanh tôi liền thấy hai người lao ra, một người vung dao hướng tôi bổ tới, theo phản xạ tôi đưa tay ra đỡ, trên vai liền xuất hiện một vết thương, máu tuôn xối xả.

Hai gã kia cũng không cho tôi thời gian thở dốc, lập tức lao đến tấn công tiếp, tôi vừa đau vừa hoảng sợ, phân nửa liền đoán ra mấy gã này là do Vương Bát Khâu sai tới, con mẹ nó, tên khốn này ngoại trừ giết người diệt khẩu ra không còn nghĩ được cách gì mới sao?

Trong đường hầm nhỏ lúc này lần thứ hai tái diễn màn chém giết, tuy nhiên không có Phan Tử cũng không có Tiểu Hoa trợ giúp. Tôi một thân một mình vừa chạy vừa tránh né, lúc này tôi thật hối hận vì không mang theo Tiểu Hoa.

Hai gã kia rất nhanh đuổi tới, tôi lấy tay bịt chặt miệng vết thương, trong lòng thầm nghĩ hôm nay trốn không khỏi kiếp nạn, chỉ hy vọng kéo dài thời gian được phút nào hay phút đó hy vọng trợ lý tới cứu.

Nhưng hai gã này hiển nhiên không có ý nương tay, dao trên tay gã chém loạn xạ. Tôi chật vật trốn chạy, đi tới một đao mà lùi lại cũng một đao, lão tử đây liều mạng với các người!

Hạ xong quyết tâm, máu xông lên não, tôi hét lớn một tiếng đang định liều mạng xông lên lại thấy một đao đang hướng tới tôi đột nhiên đổi hướng sang gã bên cạnh, gã này hoảng hốt chật vật mới tránh thoát được.

“Này, mày làm cái quái gì thế?!”

Người bị chém hụt vẻ mặt kinh ngạc nhìn đồng bọn, mà kẻ vừa chém người nhìn thấy đồng bọn bị chảy máu mà giật mình.

“Tao, tao...” Người nọ cả người cứng ngắc, biểu tình như muốn khóc “Thật ma quái, tao cũng không biết... vừa rồi đột nhiên có...”

Lời còn chưa nói hết chỉ nghe “Loảng xoảng” một tiếng vang thật lớn, trước mắt của tôi chỉ còn một mảnh đỏ tươi, máu loãng bắn tung toé và đầu gã vỡ tung óc vỡ văng cả trên mặt tôi, tôi trợn trừng mắt, đầu óc trống rỗng một mảnh, trong tầm mắt chỉ có hai người bị ép tới biến... dạng...

Hai người kia vừa rồi còn nói chuyện bỗng nhiên bị cắt làm hai đoạn, cơ thể bị một thanh rậm bê tông rớt xuống đè nát, nửa đầu bị ép nát, nửa còn lại lộ ra con mắt mở lớn, trông mắt như bị ép lòi ra ngoài, gã kia thì bị nghiền ép tới chỉ còn một tảng da.

Huyết nhục mơ hồ...

Thẳng tới khi nghe được tiếng gọi của trợ lý tôi mới hồi thần, chân tay không tự giác mà run lên bần bật, không khí xung quanh nháy mắt lạnh xuống, trên mặt bỗng nhiên như có vật gì lạnh băng quét qua.

Tôi đưa tay sờ một cái, thấy một đám trắng đục kèm máu tươi dính dính trên tay, không cần đoán cũng biết nó là gì, dạ dày tôi cuộn lên, tôi dựa vào bức tường bên cạnh nên tôi không biết trời đất. Trợ lý chạy tới nhìn thấy tôi như vậy liền nôn nóng “Tiểu Tam gia, anh không sao chứ?”

“Tôi nghe thấy động tĩnh liền chạy tới, bọn họ...”

Tôi chậm chạp nhìn sang thấy sắc mặt trợ lý khó coi tới cực điểm, bộ dạng như muốn ói.

Tôi vô lực gật đầu “Đoán chừng là người Vương Bát Khâu phái tới muốn giết tôi...”

Trợ lý đỡ tôi dời sang chỗ khác, chúng tôi liền báo án. Cảnh sát và cứu thương rất nhanh liền tới. Thi thể hai gã kia lúc được người ta mang ra, tôi thấy nhân viên cấp cứu đều lắc đầu.

Cho dù bọn họ có ý định giết tôi, nhưng thấy họ chết thảm như vậy trước mắt tôi vẫn nhin không được trong lòng thấy khó chịu.

Tôi cũng được đưa vào bệnh viện xử lý vết thương. Ngoại trừ vai và sau lưng có hai vết thương do đao chém khá sâu còn lại đều không đáng ngại. Tôi ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh tĩnh dưỡng, yên lặng không nói một câu nhưng trong đầu tôi hình ảnh bãi đỗ xe đầm máu vẫn không cách nào xoá bỏ được.

Đêm đó tôi ở lại bệnh viện, không thể khống chế được tâm trí, trong đầu tôi lặp đi lặp lại sự cố phát sinh ngày hôm nay. Tôi không biết phải diễn tả tâm trạng mình lúc này như thế nào, nó không đơn giản là sợ hãi, tôi thấy mình thật sự may mắn, nếu như thanh xà ngang thép kia không rơi trúng hai người bọn họ thì người được đưa đến nhà xác hôm nay chắc chắn sẽ là tôi. Tuy vậy... tâm trạng của tôi cũng không dễ chịu chút nào, vì sao lưỡi đao kia lại đột nhiên chuyển hướng, lại đột nhiên có một vật bỗng nhiên rơi xuống đập trúng hai người kia, lúc đó tôi đứng cách bọn họ không xa, làm sao có sự may mắn nào lại trùng hợp tới mức quỷ dị như vậy....

14. Chương 14

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Thuốc tê mất dần hiệu lực, tôi cảm thấy cánh tay trái và lưng truyền đến từng trận đau nhức, duy trì tư thế nằm thẳng một thời gian dài khiến cơ thể tôi trở nên cứng ngắc, tôi động đậy thân thể muốn khê trở mình một cái lại chạm tới vết thương khiến đau tới mức hút khí.

Đau đớn làm tôi không thể ngủ được, trong đầu tôi nghĩ loạn những chuyện không đâu. Một cơn gió từ ngoài cửa sổ thổi tới mang theo chút hơi lạnh, tôi vươn tay kéo chăn muốn trùm kín toàn thân nhưng khí lạnh kia như hình với bóng đang len lỏi vào tận trong chăn.

Tôi cảm thấy xung quanh như bị vây trong đám sương mù lạnh lẽo, đầu óc tôi bắt đầu mơ hồ, toàn thân vô lực như đang chìm vào vùng mê mông nào đó.

Tôi nằm trên giường bệnh, rõ ràng đắp kín chăn nhưng lại lạnh như bị đông đá trong ngăn tủ lạnh, điều tôi nhận thức duy nhất là có một ánh mắt đang nhìn tôi chăm chú, tôi mở choàng mắt muốn nhìn xem có ai ở xung quanh không nhưng toàn thân nặng nề như bị bóng đè vậy.

Tôi hình như đang chìm trong mộng.

Tôi mơ thấy có bàn tay đang xốc chăn của tôi lên, rồi đôi tay kia chạm rãi luôn vào trong đồng phục bệnh nhân của tôi, làn da chạm phải lớp không khí lạnh băng khiến tôi nổi một tảng gai ốc, đôi tay lạnh lẽo đó di động trên từng tác da thịt tôi cuối cùng dừng lại ở vị trí vết thương, dù cách một tầng băng gạc tôi vẫn cảm nhận rõ ràng được hàn khí từ đầu ngón tay lạnh lẽo kia.

Ngón tay lạnh băng đang chu du khắp thân thể tôi, các đốt ngón tay cứng cáp khỏe mạnh của một người quen rèn luyện, lòng bàn tay và vết chai nơi ngón tay giống như của một người quen dùng đao hàng ngày.

Một thứ mềm mại như đầu lưỡi nhẹ nhàng dán trên miệng vết thương, nhẹ nhàng như vỗ về trấn an. Hơi thở lạnh lạnh lướt tới lướt lui trên người tôi giống như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng lướt trên làn da, lúc mạnh lúc nhẹ, một tác cũng không buông tha. Lúc lại mãnh liệt gặm cắn như muốn khẳng định chủ quyền.

Bên tai tiếng hít của tôi thở trở lên nặng nề, cổ bỗng nhiên bị găm một cái, đầu lưỡi ẩm ướt liếm trên vành tai mẫn cảm tôi liều mạng há miệng tham lam hút không khí, nhân cơ hội này đầu lưỡi kia liền xông vào khoang miệng, mạnh mẽ thăm dò từng ngóc ngách, dây dưa quấn quýt lấy lưỡi tôi không rời.

Tôi mơ màng suy nghĩ chẳng lẽ tôi đang mộng xuân.

Bàn tay đặt trên lưng tôi đang trượt dần xuống dưới thắt lưng, tay kia vẫn vuốt ve.

Theo bản năng tôi lui người về sau tránh né tiếp xúc này nhưng thân thể như bị dính chặt vào giường, miệng tôi mơ hồ phát ra vài tiếng than vừa thống khổ vừa vui thích, nhưng dần dần giống như thỏa mãn vui sướng.

Đang lúc tôi chìm nổi trong vui thích, bàn tay lạnh lẽo kia đã đẩy dây lưng của tôi ra và chui vào bên trong

quần trực tiếp xoa nắn lên hạ bộ, khiến tôi run rẩy kịch liệt.

Tôi uốn cong người, thắt lưng mềm nhũn, không muốn suy nghĩ hay né tránh nữa, thuận theo khoái cảm tôi buông thả bản thân mình theo giấc mộng này, thẳng tới khi khoái cảm lên đỉnh điểm liền cứ thế giải phóng.

Trên môi một nụ hôn nhẹ nhàng hạ xuống, giống như lời chúc ngủ ngon. Bàn tay bên hông cũng không có rời đi mà ôm chặt hơn, vừa rồi mới xuất ra một lần đầu óc tôi đặc quánh như tương hồ, cũng không có khí lực để mà tự hỏi, buồn ngủ như sóng biển ập tới kéo tôi chìm ngấm vào trong, tôi thả lỏng thân mình để mặc nó muốn đi tới đâu thì đi tới đó.

15. Chương 15

Editor: Vũ

Beta: Yên Lan

Ngày hôm sau tỉnh lại, cả người tôi cứng đờ, mất rất lâu thời gian tôi mới từ trên giường ngồi dậy, chợt nhớ tới giấc mộng đêm qua tôi vội vã đưa tay vào trong quần, nhưng sạch sẽ, cái gì cũng không có.

Không cho tôi thời gian để suy nghĩ, cửa bị đùng “phanh” một tiếng mở toang ra, chưa thấy thân ảnh đã nghe tiếng la lớn “Ông chủ anh tại sao lại phải vào bệnh viện” tiếp theo thân ảnh Vương Minh xông tới.

“Nhẹ tay, nhẹ tay chút!”

Wang Ming mang theo lòng thức ăn tối, vừa mở ra hương thơm đã bay ra bốn phía, cậu ta đặc ý khoe “Vợ em nấu đó, canh gà đen hầm đó nha! Ông chủ mau nếm thử!”

Tôi xuy một cái uống xong, hương vị cũng không tệ lắm.

“Được rồi, mẹ tôi, bọn họ biết không?”

“Không biết. Được rồi, ông chủ, bên ngoài có cảnh sát tìm anh, nhưng bị bác sĩ cản lại.”

Tôi ừ một tiếng, gần đây thế nào lại có duyên với cục cảnh sát vậy.

Wang Ming hai mắt đăm lệ nhìn tôi: “May là ông chủ vận cứt chó, không bị chết kiểu này, chứ không lúc nhập liệt sư phụ cũng chính không được mặt mũi. Nghe nói có chữa trị cũng không được.”

Trong đầu tôi lại hiện ra hình ảnh kinh hãi kia, toàn thân nổi một trận ác hàn, vội vã đưa chân phải đá Vương Minh, “Cái gì mà vận cứt chó, cậu con mẹ nó vận cứt chó thì có.”

Tôi lớn tiếng mắng cậu ta, như muốn xua đuổi cảm giác quái dị trong lòng.

Vương Minh giúp tôi thu dọn chút đồ trên bàn, mang hoa quả bày lên, sau đó ra ngoài để y tá giúp tôi thay thuốc. Trong lúc tôi và trợ lý nói chuyện điện thoại, trợ lý nói tôi biết Vương Bát Khâu và Lục Tử nghe xong tin mặt đều tái mét không còn giọt máu. Nhất là Vương Bát Khâu, hẳn bị cảnh sát đem đi lấy khẩu cung, đại loại hai kẻ đó là cướp bóc muốn bắt cóc người nhưng vận xui vừa vận bị khối bê tông cốt thép rơi trúng, mất mạng.

“Bất quá sự tình phát sinh quá mức trùng hợp, khối sắt thép cứ như thế rớt xuống lại vừa vận rớt trúng hai người kia, sau chuyện của A Lạn lần trước, tôi thấy bọn họ bắt đầu để ý đến anh. Vương Bát Khâu sẽ bị cảnh cục hỏi thăm chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, e là...” Người thông minh vốn chỉ nói nửa lời... tôi đương nhiên biết đằng sau cái đó là gì, Vương Minh sợ sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, liên lụy tới cả hội, cảnh cục sẽ nhân cơ hội này một lưới bắt hết.

Tôi nghĩ chắc cũng không đến mức đó, gần đây hoạt động của chúng tôi đã thu liễm không ít, hoài nghi thì hoài nghi, chỉ cần bọn họ không tìm được chứng cứ xác thực thì bọn họ cũng chẳng làm gì được chúng tôi.

Tuy vậy, chúng tôi tạm thời vẫn phải dừng lại một số hoạt động.

Buổi chiều tôi chủ động yêu cầu gặp mặt cảnh viên, tôi vốn là người bị hại nên thái độ của cảnh viên cũng coi như dễ chịu, cho dù không muốn nhắc lại nhưng tôi vẫn phải tường trình lại sự việc phát sinh ở bãi đỗ xe một lần.

Vị cảnh viên nhìn sổ ghi chép trên tay đáp “ừ” một tiếng, một lát sau hắn mới ngẩng đầu hỏi tôi “Anh nói bọn họ lúc đó là muốn cướp đoạt, anh cũng nói là bọn họ đột nhiên xông tới, vậy tại sao anh lại biết đó cướp đoạt chứ không phải là chuyện gì khác?”

Vị cảnh quan này so với vị lúc trước đúng là không cùng đẳng cấp, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thấu người đối diện, tuy chỉ là nhìn thôi nhưng lại khiến người đối diện có cảm giác như bị lột da, rút gân vậy, tôi suýt chút nữa thì hốt hoảng tránh đi, nhưng đó chỉ là ý niệm thoáng qua. Tôi ngẩng đầu cau mày nhìn hắn, bộ dáng nghi hoặc “Tôi đoán là vậy, gặp phải tình huống như vậy ai cũng nghĩ tới ăn cướp mà.”

Trong lúc nói chuyện hắn vẫn chăm chú nhìn thẳng vào mắt tôi, như muốn tìm trên từng cử chỉ, nét mặt của tôi có gì tình nghi hay không, vì vậy ngoài biểu tình vô tội tôi tận lực không biểu hiện thêm cảm xúc dư thừa nào.

“Anh gần đây có đắc tội với người nào không?” Hắn thoáng hạ thấp giọng nói, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn tôi như thể muốn tìm ra điều bất thường trên mặt tôi.

Tôi im lặng một chút rồi lắc đầu “Không có, nhưng cũng có thể có mà tôi không biết.”

“Vậy anh biết người này không?” Hấn lấy ra một bức ảnh, người trên ảnh chính là Lục Tử.

Tôi lộ ra chút nghi ngờ, gật đầu đáp:

“Tôi biết.”

“Biết như thế nào?”

Tay tôi giấu ở trong chăn đã hơi run, lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh.

Làm sao bây giờ? Phải nói gì cho đúng, chẳng lẽ nói gặp hồi bé lúc đi theo Tam thúc đồ đầu sao? Nhưng nếu hấn hỏi về Tam thúc ví dụ như Tam thúc làm gì, có quan hệ gì với tôi, hiện giờ ở đâu thì làm sao trả lời.... Con mẹ nó, tôi làm sao biết lão già kia giờ chạy tới chỗ nào?!

16. Chương 16

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Tôi không dám suy nghĩ lâu, trong đầu nháy mắt liền xuất hiện lý do thoái thác “Chỉ là gặp gỡ trên phương diện làm ăn.”

Công việc làm ăn của Tam thúc vô cùng bí ẩn, hoạt động làm ăn buôn bán hầu hết đều là giao dịch ngầm. Tuy tôi lúc này chỉ là tạm trông coi giữ gìn mối làm ăn của Tam thúc nhưng thân phận hợp pháp bên ngoài của tôi là ông chủ cửa hàng.

“Sao? Anh buôn bán gì thế?”

“Tôi chỉ là ông chủ tiệm đồ cổ nhỏ, hấn là ông chủ lớn, thỉnh thoảng giao thiệp làm ăn là không tránh khỏi.”

Nói đến đây, cảnh quan bỗng nhiên đổi giọng “Chúng tôi điều tra rồi, hai gã bị chết kia là người hấn thuê để giết anh. Anh suy nghĩ kỹ xem, có phải anh với hấn phát sinh ân oán gì không?”

“Xin lỗi, tôi thực sự không biết.”

Hấn còn muốn nói thêm điều gì bỗng điện thoại đổ chuông cắt ngang, hấn nhận điện thoại xong sắc mặt

ngày càng xấu, trong lòng tôi cũng nảy lên lo lắng bất an.

“Tôi đã biết, tôi lập tức tới ngay.” Hấn cúp điện thoại, liếc mắt nhìn tôi “Vương Phương Phúc đã chết.”

Tôi thoáng sửng sốt, Vương Phương Phúc chẳng phải là tên cúng cơm của Lục Tử. Tôi thoáng run rẩy “Trời ạ, đã xảy ra chuyện gì...”

Hấn đội mũ đi ra ngoài cửa, “Trong lúc cháy nhà, hấn bị khóa trái ở trong phòng.”

Cửa đã khép lại, tôi vẫn ngồi trên giường nhìn đến thất thần, có phải sau cánh cửa kia có ánh mắt đang nhìn tôi chăm chăm.... Trên vách tường trắng xoá kia giống như có bao nhiêu bàn tay với móng tay sắc nhọn đang vươn tới...

Lục Tử đã chết, là ai giết hấn? Là Vương Bát Khâu làm sao?

Vậy còn cái chết của A Lạn thì sao? Của hai gã kia thì sao?

Lạnh lẽo, tôi cảm thấy lạnh tới tận xương tuỷ, đối mặt với những thứ mình không biết rõ thật bất lực. Giống như nhất cử nhất động của bạn đều bị người ta theo dõi. Trong bóng tối kia là cặp mắt giống như camera luôn muốn lột sạch quần áo của bạn, muốn đem tất cả những nơi riêng tư trên cơ thể bạn chiếu lên màn ảnh lớn.

Giống như con súc sắc bị thao túng.

Lần này sẽ tới lượt ai? Bàn tay vô hình kia muốn dẫn chúng ta đi tới nơi nào?

Trợ lý biết được tin tức về Lục Tử sau thời gian cảnh quan rời đi một lát, hấn liền điện thoại tới báo, tôi vẫn ngồi yên trên giường nhìn chăm chăm vào cửa.

Nghe người ta nói vợ con Lục Tử sau khi ra khỏi nhà một lát thì căn nhà bốc cháy, theo lời vợ gã, lúc cô ta rời khỏi nhà Lục Tử không ở trong nhà nhưng nửa giờ sau cô ta trở về...

Tôi hoảng hốt, gần đây tin xấu đều nghe trợ lý thông báo tới, cũng giống như cái chết của A Lạn, Lục Tử đều bị chết khi cửa phòng khoá trái, cả người gã bị đốt trụi. Trong căn phòng sau khi dập lửa người ta tìm thấy vết tích chứng tỏ trong lúc phát sinh hỏa hoạn Lục Tử cố sức mở cửa nhưng không ai giải thích được tại sao cửa bị khoá trong mà gã ở bên trong lại không mở được.

“Đúng rồi ” Trợ lý bỗng nhiên lên tiếng “Ở trên người Lục Tử tìm được ví tiền.”

“Sao?”

“Ví tiền kia là của A Lạn.”

Ví tiền của A Lạn sao lại ở chỗ Lục Tử? Gã đến nhà Lục Tử sao? Đến lúc nào chứ? Đến cái ngày gã gặp chuyện không may kia sao?

Trong đầu tôi có vô số câu hỏi nghi vấn, tôi cố gắng bình tĩnh phân tích, nếu loại bỏ giả thiết về ma quỷ thì tất cả tình tiết quỷ dị kia chắc chắn là một âm mưu cao thâm, A Lạn với Lục Tử có quan hệ gì? Cái chết của Lục Tử cùng Vương Bát Khâu có quan hệ gì? Ngày ba người đó gặp nhau đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra?

Nghĩ thế tâm tình của tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm, không biết từ lúc nào thần kinh của tôi bắt đầu khẩn trương như vậy, vừa rồi tôi đã khẩn trương sao?

Có một số chuyện không ai muốn người khác biết, tựa như trong ví tiền của A Lạn chứa đựng bí mật gì? A Lạn vốn là kẻ cợt nhả phóng túng nhưng bộ mặt thật đằng sau của gã là gì?

Nếu như không phải sau đó cảnh quan mang ví tiền của A Lạn tới chỗ tôi, chỉ vào tấm hình hỏi tôi có biết người trong hình là ai không thì tôi sợ rằng cả đời này tôi vĩnh viễn không nhìn thấu một con người khác của A Lạn.

Tấm hình trong ví tiền của A Lạn là hình một thiếu niên nét mặt trẻ con sạch sẽ, ánh mắt trong trẻo, yêu ghét phân minh.

17. Chương 17

Editor: Vũ

Beta: Yên Lan

Bởi vì thời điểm Lục Tử chết tôi đang cùng cảnh quan lấy lời khai nên hoài nghi của họ đối với tôi ít đi một chút. Chỉ là nếu như vậy vụ án mạng này lại tiếp tục rơi vào bế tắc.

Tôi ở lại bệnh viện bảy ngày, sang ngày thứ tám thương thế tốt hơn không ít, có điều vẫn phải kiêng không để miệng vết thương dính nước. Lúc Vương Minh tới giúp tôi thu dọn đồ đạc, bác sĩ đưa cho một ít thuốc hạ sốt cùng thuốc mỡ, Vương Minh nhận thuốc bỏ vào túi rồi đem lời bác sỹ dặn lại tôi một lần.

Đàn ông có vợ và đàn ông độc thân là hai dạng người khác nhau, lúc tiểu tử này chưa có vợ chính là điển hình của mẫu đàn ông thô ráp vụng về nhưng hiện tại thì chính là điển hình của mẫu gà mẹ hay lải nhải. Tôi nhìn không được bèn trêu hấn, kết quả Vương Minh trưng ra vẻ mặt ngu ngốc cười ha ha.

Tôi bỗng nhiên ao ước mình có thể vui vẻ như Vương Minh.

Không nghĩ tới vừa ra đến cổng bệnh viện liền thấy một người ngoài dự liệu, Vương Bát Khâu đang ở trước cổng bệnh viện sốt ruột không ngừng đi đi lại lại. Tôi tất nhiên không cho rằng gã tới thăm mình, nhưng khi nhìn thấy tôi biểu hiện của gã hoảng hốt như nhìn thấy quỷ. Tôi không khỏi sửng sốt nhưng khi tôi nhìn lại đã thấy gã khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh như cũ.

“Tiểu tam gia.” Gã có chút lúng túng kêu tôi một tiếng.

“Khâu thúc, thúc tới thăm người sao?”

“A... đúng, vừa lúc tôi đang chuẩn bị đi vào.” Tôi thấy ánh mắt của gã lóe sáng, nhưng vẫn không nhìn mặt tôi, khi đối mặt tôi ánh mắt gã lập tức tránh đi, rõ ràng là... sợ hãi.

Vương Bát Khâu sợ tôi? Con mẹ nó tôi còn đang sợ gã cho người chém tôi đây, gã sợ tôi cái gì chứ?

Tôi chẳng hiểu nổi nhưng cảm giác quái dị ngày càng lớn.

“Ông chủ...” Bên cạnh vừa vặn có một chiếc taxi không có khách đi tới, Vương Minh ở bên cạnh tôi nghiệp kêu tôi, biết hấn vội vã trở về với vợ, tôi liền cáo biệt Vương Bát Khâu.

“Khâu thúc, tôi đi trước.”

Vương Bát Khâu đại ra, tôi đi vài chục bước quay đầu lại nhìn, thấy gã vẫn đứng im tại chỗ gã căn bản không có đi vào.

“Kỳ quái...” Tôi đóng cửa xe nhìn sang bên kia.

“Ông chủ, làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Từ ngày rời bệnh viện đã nửa tháng tôi trở thành đối tượng thẩm vấn trường kỳ của cảnh cục C. Vì lý do này tôi phải tạm thời ngưng lại các hoạt động kinh doanh ngầm. Trải qua giai đoạn ngày tháng thanh nhàn. Quả thực là đoạn thời gian đen tối, sinh hoạt tẻ nhạt đến chán chường tôi đã từng trải qua nên khi chào đón tháng ngày thanh thoi tôi thấy vô cùng hưởng thụ, nếu không phải phát sinh những chuyện trước kia tôi chỉ muốn cả đời tiêu phí thời gian trong lười biếng.

Tôi không hề phát hiện tuổi 28 cứ như thế mà qua đi không từ biệt. Cho đến một buổi sáng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, thanh âm như chuông đồng của mẹ xông vào lỗ tai tôi mới biết mình đã bước sang

tuổi 29.

Mấy năm nay sinh nhật tôi đều không tổ chức ở nhà. Lúc đầu là do bị mấy sự kiện bí ẩn cuốn hút nên mất một đoạn thời gian tìm tòi khám phá, sau lại phải chiều cố công việc làm ăn của Tam Thúc nên cũng chưa trở về nhà lần nào. Rốt cuộc đến hôm nay mẹ liền bạo phát trực tiếp bảo tôi bằng mọi giá sinh nhật này phải lẫn về nhà.

“Cái thằng con trời đánh này, mày là cái đồ bất hiếu, mày có phải đã quên tao là mẹ mày rồi phải không?!”

Những lời mắng mỏ này tôi nghe từ nhỏ tới lớn, đến nỗi lỗ tai đóng kén luôn rồi, tôi một bên ngoáy lỗ tai một bên giữ điện thoại cách xa tai một chút, mẹ đang nổi trận lôi đình lên mắng xối xả như mưa.

“Tiểu Tà.” Mẹ bỗng trở nên nghiêm túc, tôi vừa nghe thấy có chút không đúng, trong lòng thoáng cái giật thót.

Quả nhiên mẹ chọc ngay trọng điểm.

“Ba con với mẹ muốn con gặp một cô bé, là con gái Lâm thúc, là đứa nhỏ ngoan ngoãn hiền lành, nó cũng sắp về thăm nhà, đến lúc gặp mặt con nhớ giữ thể diện một chút biết không?”

Tôi không đáp lời, trầm mặc hồi lâu. Mẹ thấy tôi nửa ngày không nói gì liền lên tiếng gọi, tôi vốn tưởng bà sẽ giáo huấn một trận ai ngờ đầu dây bên kia mẹ cũng trầm mặc đến khi bà lần nữa lên tiếng thì giọng vô cùng bình tĩnh không có một chút hỏa khí nào.

“Con cũng sắp ba mươi tuổi, trưởng thành rồi, có một số việc con không lo lắng nhưng bậc làm cha làm mẹ chúng ta lo lắng, mẹ biết các con còn trẻ nên không thích việc này nhưng nếu con thích ai thì coi như xong, dù tốt xấu gì cũng phải dẫn về gặp chúng ta một lần, nhưng con xem, bao nhiêu năm nay con có dẫn ai về đâu! Nếu không phải chúng ta nghĩ tới muốn ôm cháu, muốn kéo dài hương hỏa cho dòng họ, con không nghĩ tới chúng ta thì cũng phải nghĩ tới ông bà con, chẳng lẽ con định đến tận lúc bọn họ chết không thấy con thành gia lập thất hay sao?”

18. Chương 18

Editor: Vũ

Beta: Yên Lan

Từng câu từng chữ của mẹ không có lời nào phản bác, cũng không tìm được lý do nào thoái thác. Thân là trưởng tử, trưởng tôn từ nhỏ đã phải gánh trách nhiệm kéo dài hương hỏa.

Nhưng tôi há miệng mà không nói được lời nào, tôi phải nói gì bây giờ? Chẳng lẽ nói về đoạn quá khứ khổ nạn kia sao, kết hôn ư? Thân thể của tôi còn có thể kết hôn với phụ nữ sao? Làm vậy chẳng khác nào phá hư đời con gái nhà người ta.

“Tiểu Tà!” Giọng mẹ có chút nóng nảy, tôi có thể tưởng tượng ra bộ dáng rưng rưng muốn khóc của mẹ ở đầu dây bên kia, đầu tôi lại bắt đầu ần ần đau.

“Mẹ” tôi lên tiếng “Con đã biết, ngày mai thu thập một chút con sẽ trở về.”

“Thật tốt, tốt quá!” Tôi có chút dở khóc dở cười khi nghe âm thanh vui mừng của mẹ, không nghĩ chỉ cần một câu nói của tôi có thể khiến cho mẹ cao hứng đến như vậy, đột nhiên cảm giác được, làm như vậy, kỳ thực cũng là đáng giá.

“Xem mắt cũng chỉ là gặp mặt, dù sao chỉ cần con đồng ý gặp, cũng không bắt con phải lấy ngay, phải không nào?”

Tôi “Vâng dạ” đáp ứng, thầm nghĩ quả thực đúng là như vậy, nói không chừng đến lúc đó có khi tôi lại khiến người ta chường mắt.

Cúp điện thoại tôi có chút hoảng hốt, cảm giác như mình vừa mới bước vào tuổi 25, những năm đó tôi đã làm gì nhỉ? Từ Lỗ Vương Cung đến đảo Hoàng Sa, từ Vân Đình Cung đến Tháp Mộc Thác, lại về Tứ Xuyên, đi theo tôi chỉ có bóng tối hắc ám vô tận nơi hầm mộ chật hẹp, nguy hiểm rình rập, lần nào cũng là những kinh tâm động phách, nhưng cuối cùng cũng bình yên vô sự. Cùng tôi trải qua những hiểm nguy này có Tam thúc, Phan Tử, Mập Mập, A Ninh, Tiểu Hoa, từng khuôn mặt lần lượt hiện ra trong tâm trí tôi, lướt qua như những thước phim quay chậm, còn có... còn có người kia.

Những khó khăn nguy hiểm thời thời khắc khắc đều có hình bóng anh tham dự, ký ức không thể thiếu anh, tôi cũng không cách nào xóa được ký ức này.

Nhưng cuối cùng anh đã chết, sinh mệnh anh dừng lại ở tuổi thanh xuân, thân xác anh chôn vùi ở nơi núi non xanh thẳm, nằm dưới đất sâu ẩm ướt.

Ánh bình minh rọi lên khung cửa mang theo cái se lạnh của sáng mùa thu. Một ngày mới lại bắt đầu, ngày mới, khởi đầu mới mọi thứ đều phải tiếp tục quay theo quy luật vốn có.

Đây là ngày tôi dậy sớm nhất trong thời gian qua, đánh răng rửa mặt xong tôi đi tới cửa hàng, nói cho Vương Minh biết chuyện tôi phải về nhà. Thật lâu mới về nhà, tôi liền đi dạo siêu thị một vòng, muốn mua chút quà cho cha mẹ và ông bà. Được một lát thấy Lý cảnh quan gọi điện tới, hỏi thăm một chút.

Quay qua quay lại một hồi đã quá trưa, sờ dạ dày có chút đau mới biết mình chưa ăn cơm, tôi tùy tiện tìm một quán ăn ven đường lấp đầy bụng. Về tới nhà lên mạng đặt vé máy bay xong nhìn sắc trời đã thấy chạng vạng.

Nhớ tới lời mẹ dặn dò phải ăn mặc đàng hoàng. Tôi sần khở mở tủ quần áo ra tìm kiếm. Ngoại trừ mấy bộ tây trang dành khi có họp không thì toàn là đồ mặc thoải mái. Đối với tôi từ trước tới giờ quần áo chỉ cần thoải mái là được. Tôi đưa tay xoa xoa cảm nghĩ ngợi một lát cuối cùng lấy bộ màu cam cùng áo lông và một cái quần đen bình thường, có người từng nói qua tôi mặc bộ này nhìn rất được. Tôi nhìn áo lông có chút nhỏ. Cầm lấy quần áo đến trước gương mặc thử, quả nhiên gần đây có chút béo lên, mặc quần áo đã lộ ra bụng nhỏ.

Ai nói là đàn ông ba mươi không có bụng bia hả?

“Thật muốn lấy mạng a a a...” Tôi sờ soạng bụng mỡ, đang muốn cởi ra, đèn trên đỉnh đầu bỗng nhiên lóe, không khí bên người chợt lạnh, tôi bật người ngẩng đầu lên, chao đèn đung đưa một chút, ánh sáng chớp nháy làm mắt tôi có chút đau nhức, tôi đang định đi tới tắt công tắc, lại thấy đèn sáng bừng lên, dưới ánh đèn là một một tráp gỗ màu đỏ thẫm, cái kia, chính là bộ đồ dùng trong minh hôn, đang lẳng lẳng nằm giữa giường.

Tôi cảm thấy tay chân lạnh lẽo, một giây kia cảm giác lạnh lẽo quen thuộc lại đánh úp toàn thân tôi.

19. Chương 19

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Nếu có người đang nghiêng răng nghiêng lợi mà trùng bạn thì trong trí nhớ của bạn hình ảnh đó sẽ không thể nào quên được. Anh tựa như bóng đêm đen kịt ngoài cửa sổ, ánh mắt sắc bén giấu sau ngăn tủ kia.

Bề ngoài có thể sửa đổi, âm thanh có thể nguy trang, hình dáng có thể bắt chước nhưng có những thứ dù đốt thành tro bụi cũng vẫn không thể xóa sạch đi, cảm giác của tôi sẽ không đánh lừa tôi, cái khí tức kia là của anh, chính anh là tên điên kia – Trương Khởi Linh.

Trong tích tắc bóng tối bao trùm kia, anh đã tới bên cạnh tôi, anh đến cùng với bóng tối, ngoại trừ bóng tối vô biên vô tận trước mặt tôi cái gì cũng không có, ngoại trừ lạnh lẽo toả ra từ anh tôi cái gì cũng không thấy.

Chờ cho tôi hoàn hồn trở lại thì đôi tay vô hình lạnh băng kia đã thô bạo chụp lấy tôi, tôi theo bản năng ngửa người ra sau tránh, anh vội vã túm lấy áo tôi, tay tôi đập loạn trong không khí mong tìm được điểm bám víu. Ánh mắt tuyệt vọng nhìn vào bóng tối đen kịt trước mặt. Thẳng tới khi sau lưng chạm phải mặt phẳng lạnh băng không còn đường lui nữa.

—— loảng xoảng...

Âm thanh cái gương sau lưng tôi rơi xuống vỡ vụn.

Lòng bàn chân truyền đến cảm giác nhói buốt, máu theo vết thương bị rạch chảy xuống mặt đất.

Anh thô bạo đè ép tôi lên tường, đôi tay lạnh băng kia tàn nhẫn xé rách quần áo đang mặc trên người tôi. Áo lông kia thoáng chốc biến thành đồng vãi vụn rách nát.

Trong đầu tôi như có hàng ngàn con đom đóm nhảy múa.

Như bị người ta một nhát đâm trúng tử huyệt, những bí ẩn quỷ dị của mấy sự kiện phát sinh gần đây, dùng lẽ thường không giải thích được nay bỗng nhiên sáng tỏ.

Giờ tôi đã hiểu, Trương Khởi Linh không rời đi, anh ta vẫn luôn ở bên cạnh tôi, anh ta chưa bao giờ rời đi, chưa hề dù một giây một phút nào.

Tôi cảm thấy đôi tay kia bắt đầu xé quần áo trên người mình, tôi cảm thấy đầu mình như bị người ta nhúng vào thùng nước đá, tôi đã từng hi vọng tất cả những ký ức đen tối kia sẽ cứ như vậy biến mất đi. Tôi cho rằng chỉ cần không nhớ đến nó sẽ tự biến mất. Tôi luôn tự thôi miên, tự lừa gạt mình, nào biết ký ức này chỉ là giả bộ ngủ quên, chỉ cần người kia xuất hiện nó sẽ lập tức lại hiện về...

Tử, hôi, phức, đốt.

Tôi bắt đầu phản kháng, cùng anh ta quần thành một khối. Trương Khởi Linh dùng sức giữ chặt lấy tôi, mặt của tôi bị ép lên tường, vụn vụn như quả quýt bị rút mất nước, anh ta muốn lột quần của tôi, tôi đành nín thở, lần này mình tiêu đời rồi, nhưng trong đêm thanh vắng chỉ nghe tiếng vải vóc bị xé rách. Mất đã thích ứng với bóng tối, tôi nghiêng đầu sang chỗ khác chỉ thấy quần áo tôi chuẩn bị cho việc đi xem mắt đã bị xé thành từng mảnh nhỏ bị vứt bỏ trên mặt đất. Từ áo trong, quần dài cho đến áo khoác lông tất cả đều trở thành đồng vãi vụn rách nát.

Thân thể đột nhiên được nâng bổng lên, tôi chỉ kịp thét lên một tiếng kinh hoàng đã thấy thân thể nằm trên đệm giường mềm mại. Người bị lật úp sắp xuống như người ta lật bánh rán. Tôi chống khuỷu tay toan ngồi dậy lại bị áp nằm xuống. Trên vai bị một thứ mềm lạnh liếm qua sau đó bị một vật sắc nhọn đâm thủng.

Tôi há hốc miệng hít lấy không khí, anh ta nhân cơ hội từ phía sau lưng tôi đem hai tay kéo lên đỉnh đầu giữ chặt lấy, đồng thời kìm giữ hai chân không để tôi giãy giụa. Giống như sói hoang đói khát anh ta ở phía sau lưng tôi hung hăng thô bạo gặm cắn, từng miếng, từng miếng. Hàm răng ghim sâu vào da như muốn phát tiết bất mãn cùng trường phạt.

‘Muốn ăn xương cốt cậu, uống máu cậu, đem tất cả máu thịt trên người cậu nhai nuốt vào bụng, giống như một ngọn lửa đốt cậu thành tro bụi, biến cậu thành một phần cơ thể tôi, để cậu không còn tách được ra khỏi tôi nữa.’

Nếu như tôi có thể nhìn thấy đôi mắt anh ta lúc này, nhất định sẽ thấy một đôi mắt đỏ rực như máu đầy thịnh nộ bất mãn, nếu như tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt anh lúc này, nhất định sẽ thấy ẩn dưới vẻ bề ngoài bình tĩnh kia là cuồng bạo sôi trào như muốn tiêu diệt hết thảy mọi thứ, nếu như tôi có thể nghe thấy giọng nói của anh lúc này, nhất định sẽ chỉ thấy anh trầm mặc, không nói câu nào nhưng anh ta sẽ khiến tôi phải rên siết thống khổ.

Cho dù rèm cửa trên thế gian này đều biến mất thì ái tình vẫn được giấu kín.

Cho dù toàn bộ cửa sổ trên thế gian này đều đóng kín thì cũng không ngăn được ánh mắt tôi nhìn em.

Cho dù toàn bộ cánh cổng trên thế gian này đều cự tuyệt không mở để tôi vào thì cũng không ngăn được bước chân tôi đi đến bên em.

20. Chương 20

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Cho đến khi mỗi tấc da trên lưng tôi đều dày đặc dấu răng của anh, đến cả JJ cũng không tránh thoát khỏi số phận. Từng lỗ chân lông, từng mạch máu anh ta cũng không buông tha. Trương Khởi Linh như một con mãnh thú đang đánh dấu địa bàn trên người tôi, không từ bỏ bất kỳ một địa phương nào, bắt đầu từ vết thương nơi bàn chân từng tắc, từng ly trên cơ thể tôi anh đều gặm cắn giống như muốn bá đạo tuyên bố chủ quyền.

‘Tôi muốn em...’

‘Tôi muốn em...’

‘Tôi muốn em...’

.....

‘Tôi muốn trong mắt em chỉ nhìn thấy hình bóng tôi, tôi muốn tâm trí của em lúc nào cũng chỉ tưởng nhớ đến tôi, tôi muốn nụ cười của em chỉ dành cho tôi, tôi muốn thân thể em chỉ vì tôi mà run rẩy khát cầu. Dù em không nhìn thấy, không ngửi thấy tôi cũng muốn khứu giác của em phải nhớ kỹ mùi vị của tôi, tôi muốn em ghi nhớ hình ảnh của tôi, tôi muốn khắc tên em trên mộ phần cùng với tên tôi.’

‘Khi cơ thể em còn ấm áp cũng chỉ dành cho tôi ôm ấp, khi băng lạnh cũng chỉ có thể cùng vào chung phần

mộ của tôi.’

Bốn phía đều có địch khiến tôi vô phương bỏ chạy. Trong đầu tôi giờ chỉ còn âm thanh ong ong giống như tấm kim loại bị búa tạ gõ liên hồi.

Cho dù không nhìn thấy, nhưng phản kháng vốn là bản năng, tôi giãy giụa, túm được bất kỳ vật gì xung quanh làm điểm tựa chống trả. Trong phòng một mảnh hỗn loạn giống như bị bão lớn quét qua. Mất chín trâu hai hổ tôi mới đứng lên được, một chân vừa bước xuống đất, chân kia đã bị kéo ngược trở lại giường. Tôi tuyệt vọng đá đập lung tung nhưng cũng chỉ như đánh vào bịch bông không ăn thua gì.

Toàn thân đau muốn đứt, có quan hệ gì, cổ họng giống như bị lửa đốt, cũng chẳng liên quan. Trên người tôi khắp nơi đều là vết thương không trầy da thì bị bầm máu, như vậy thì đã sao.

Trận chiến này chẳng khác nào tú tài gặp nhà binh, thắng bại đã sớm định. Trong khoảnh khắc vai bị nắm lấy tôi dùng hết sức bình sinh tung một cú đấm, rõ ràng đã đánh trúng mục tiêu, cú đấm mạnh đến nỗi tay tôi cũng muốn tê rần. Không khí yên lặng trong mấy giây, bàn tay đang đặt ở thắt lưng tôi chậm rãi siết chặt, giống như muốn bẻ gãy người ta ra làm hai đoạn, giây tiếp theo bả vai tôi bị kéo mạnh về phía trước, môi bị lấp kín bị điên cuồng gặm cắn, không khí nháy mắt bị rút sạch ra khỏi lồng ngực.

H viết giản thể (=.)

Hai tay lại bị túm lên trên đỉnh đầu, hai chân bị tách ra, mông bị nâng lên cao. Cảm giác cuồng phong bão táp trên môi đã giảm bớt, đầu lưỡi trơn trượt lạnh băng càn quét khắp khoang miệng, dường như còn chưa thoả mãn, anh dùng sức mở rộng khớp hàm của tôi, đưa lưỡi vào sâu trong cổ họng thăm dò từng chút, từng chút một. Tỉ mỉ liếm mút từ ngoài vào trong.

Nước bọt không nuốt kịp theo khoang miệng chảy xuống cổ tôi một mảnh dấp dính. Cổ họng bị lấp kín chỉ có thể phát ra từng âm tiết “Ồ ồ” không ý nghĩa. Trong khoang miệng tràn đầy vị tanh của sắt, mỗi lần lưỡi anh rời khỏi cổ họng tôi liền liều mạng hít thở. Lúc tôi tưởng mình sắp chết vì thiếu dưỡng khí thì lưỡi của anh rời khỏi miệng tôi, sau đó liền một ngụm cắn lên yết hầu đang cao thấp lên xuống của tôi.

Trong lúc đó một tay nhàn rỗi còn lại của anh không ngừng đùa bỡn vỗ về thân thể tôi, thỉnh thoảng lại vuốt ve tính khí đã muốn dựng lên của tôi. Nơi đó của tôi đang bùng bùng lửa nóng như thiêu như đốt đột nhiên bị một bàn tay lạnh băng nắm lấy, tôi như bị rút từ thiên đường xuống mặt đất, tôi muốn giãy ra nhưng bàn tay kia lại không buông tha, vẫn tiếp tục động tác lên xuống đều đặn.

Ký ức ở Y viện đêm đó như thủy triều tràn về, tựa như xúc cảm lần đầu tiên luôn khắc cốt ghi tâm.

Một lúc sau khi dần dần thích ứng, cơ thể bắt đầu sinh ra một chút khoái cảm. Anh vô cùng am hiểu thân thể của tôi, hôm nay cũng như buổi tối hôm đó, dù tôi có phản kháng thế nào, có giãy giụa ra sao thì cuối cùng vẫn bị bại dưới tay anh thôi?

Khốn kiếp! Tên điên này! Anh là tên điên!

Tôi mắng chửi anh, tất cả những lời thô tục khó nghe mà tôi biết đều đem ra mắng chửi anh. Vừa mắng vừa ngăn không cho nước mắt trào ra, nhưng càng muốn kìm nén nước mắt lại càng tuôn rơi như mưa. Thẳng đến khi khoái cảm đạt tới cao trào tôi liền bắn ra trong tay anh, tôi không thốt lên lời, tiếng mắng chửi cũng vì thế mà im bặt.

Tôi lại thua, tôi lại thua thảm bại dưới tay anh, tôi đã thua tới trắng tay, thể xác và tinh thần đã bị huỷ hoại, nhưng vẫn sĩ diện phản kháng, thân thể dơ bẩn này đã bị rút xuống địa ngục, không cách nào trở về được.

Tôi sẽ bị huỷ hoại.

Bị cái tên điên này huỷ hoại.

21. Chương 21

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Không biết tôi đã bị anh làm đến bao nhiêu lần, chỉ nhớ đến mức tôi cái gì cũng không ra nổi nữa, nhưng anh vẫn không buông tha cho tôi. Tay anh bắt đầu trượt xuống khe mông, một ngón tay đâm vào tiểu huyết, trong thoáng chốc khi bị dị vật xâm lấn nơi đó theo bản năng co chặt lại khiến một ngón tay của anh cũng không dễ dàng đi vào. Anh kiên nhẫn khai mở, chậm rãi ra vào, một ngón rồi thêm một ngón nữa, vách thịt khô khốc cũng dần trở lên mềm mại nơi lỏng, khó chịu khiến tôi muốn lui người tránh đi lại phát hiện toàn thân tôi giờ không còn chút khí lực nào.

Trong suốt quá trình Trương Khởi Linh kiên nhẫn mở rộng nhưng lại không đi vào, cũng không có ý định tiến vào.

Tôi mơ màng ngủ thiếp đi được một lúc thì bị tỉnh lại bởi những rung động không ngừng từ phía sau, vài lần như thế rồi cuộc tôi cũng kiệt sức mà ngất đi. Lần cuối cùng tỉnh lại thần trí đã tỉnh táo hơn rất nhiều, băng lạnh ràng buộc nơi tay chân đã được giải phóng, dưới thân dính đầy niêm dịch, cả người đau đớn, những thứ đó như nhắc nhở tôi về đêm điên cuồng tới qua.

Trên lưng giống như bị đè nặng, không cần nghĩ cũng biết anh đang ghé trên lưng tôi mà ngủ. Tôi thử cử động tay chân liền thấy eo bị một đôi tay rắn chắc kéo về, anh ôm tôi ngủ, đây là tư thế lúc còn sống anh ưa thích nhất.

Tôi không phản kháng, thật ra là cũng không có khí lực phản kháng, áp mặt vào drap giường, nằm im mặc anh muốn ôm thì ôm. Anh dường như biết tôi đã tỉnh bàn tay liền chậm rãi lướt trên người tôi, bắt đầu từ vai hôn xuống, anh nhẹ nhàng hôn qua mỗi chỗ da bị anh gặm cắn tới qua, từng chỗ ứ máu đều lướt qua,

tôi bỗng hoảng hốt, tựa như xuyên trở lại thời điểm lúc anh còn sống. Khi đó anh cũng dùng hành động như thế này với mục đích chúc buổi sáng tốt lành, cũng không thèm quan tâm xem tôi có buồn nôn hay không, thực tế dù tôi có phản đối anh cũng sẽ vẫn cứ làm như vậy.

Nếu có người khác nhìn vào sẽ nói sau lưng tôi cái gì cũng không có. Đương nhiên tôi biết, đầu tôi đau như búa bổ, rồi cuộc tôi đang làm cái quái gì vậy, lúc anh còn sống thì bị anh đặt dưới thân giày vò, nay anh thành quỷ rồi tôi cũng vẫn bị anh đặt dưới thân.

Đầu chôn trong chăn, trong khoảnh khắc cảm xúc ảm ảm như đê vỡ trong lòng, tôi chưa từng bao giờ nghĩ mình lại phải chịu khổ sở như vậy,

Ánh sáng yếu ớt xuyên thấu qua tấm rèm nặng nề chẳng biết bên ngoài là sáng hay chiều. Trương Khởi Linh vẫn dựa vào sau lưng tôi, thỉnh thoảng lại dùng gò má cọ cọ, tôi có thể tượng tượng ra khuôn mặt thoả mãn của anh lúc này. Trong phòng một mảnh yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở phập phồng của tôi tất cả đều tĩnh lặng.

Thân thể phía sau lưng tôi cũng lạnh băng.

Chẳng có gì chung cả.

Tôi đột nhiên cảm thấy cuộc sống thật quá mệt mỏi. Cả người như bị nhấn chìm vào bóng tối tử vong, tuyệt vọng khôn cùng, đầu óc trống rỗng không chứa nổi thứ gì, xung quanh gió lạnh thổi buốt tới tận xương.

Tôi đâu không lại Trương Khởi Linh, tôi không có sự điên cuồng của anh, không có sự chấp nhất như anh, vì vậy tôi nhất định sẽ thua nhưng tôi không cam lòng, tôi không muốn bị thua dưới tay anh.

“Anh đến tốt cùng là muốn cái gì.” Tôi lên tiếng, thanh âm khàn khàn, nghe giống như đang lẩm bẩm lâu bầu.

Tôi cảm thấy áp lực sau lưng có chút nhẹ đi, sau đó một ngón tay lạnh băng ở trên lưng tôi bắt đầu di chuyển, anh viết...

Một chữ... Hai chữ... Ba chữ... Bốn chữ...

Tôi cẩn thận cảm nhận xúc cảm của ngón tay ở trên da mình, trong đầu dần dần thành hình ra hình dạng từng chữ.

Đó là...

Được sống là hạnh phúc.

Cổ họng tôi như bị bóp nghẹt, tâm như bị bụi gai thít chặt, từng chút, từng chút nhói đau. Tôi không nhúc nhích cũng không lên tiếng, ngón tay đặt trên lưng dừng lại một lát lại lại bắt đầu chuyển động. Sắc mặt của tôi biến đổi theo từng chữ anh viết ra.

Khi ngón tay nhẹ nhàng hạ xuống nét chữ cuối cùng rồi không nhúc nhích nữa. Hiển nhiên anh đã viết xong, câu anh viết ra phẳng phất như một lời thề.

GẢ CHO TÔI.

22. Chương 22

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Tôi trầm mặc một lát, cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Xin lỗi.”

Ngoài cửa sổ ánh sáng nhạt dần, sinh nhật tuổi 29 cứ như vậy trôi qua. Tôi như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài. Trương Khởi Linh đã cắt đứt tín hiệu điện thoại, nguyên một ngày một đêm tôi không liên lạc được với ai.

Tôi cử động thân thể, cố gắng giãy thoát khỏi vòng tay của anh.

“Buông ra ” tôi dùng chút khí lực còn lại nói “Buông, tôi không trở về nhà nữa.”

Cánh tay có chút buông lỏng nhưng vẫn không chịu buông ra, khoé miệng tôi kéo lên một nụ cười giễu cợt, tôi lật người nằm ngửa ra, mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Tôi tự cười nhạo “Anh nghĩ tôi còn khả năng đụng tới phụ nữ nữa sao...”

Nghe vậy, cái tay kia rốt cục hoàn toàn buông, nhưng cũng không có rời đi.

Tôi đứng dậy, từ bao thuốc trên tủ bàn rút ra một điếu, châm lửa, dựa lưng vào đầu giường từng hơi từng hơi hút. Tôi không nhìn thấy anh nhưng tôi biết anh đang ở một góc nào đó nhìn tôi. Hút được mấy hơi tôi bỗng nhiên bật cười, quả là khô hài, tôi tự nhiên lại đang ngồi hút thuốc trước mặt hồn ma của Trương Khởi Linh.

Chậm rãi sắp xếp lại mớ lộn xộn trong đầu cho thông suốt, nếu tôi không đáp ứng, anh sẽ theo tôi cả đời sao? Anh không vào luân hồi, không chịu đi đầu thai sao? Không được, tuyệt đối không được, điều này đối với tôi và anh đều không có lợi. Tôi biết nếu muốn anh rời đi thì thỏa hiệp là điều không tránh khỏi.

Không bao lâu, tàn thuốc trong gạt tàn đã chất thành một núi nhỏ, tôi rút tiếp một điếu đang định châm lửa liền thấy đầu ngón tay bị một lực mạnh mẽ giữ lấy, chưa đầy một khắc điếu thuốc bị bóp nát ném vào gạt tàn, tôi há miệng không nói lên lời nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mặt, thẳng tới khi trong phòng lại tối đen như mực.

Trong phút chốc lúc Trương Khởi Linh ôm chặt lấy tôi, cả người tôi như bị rơi xuống hầm băng.

“Lạnh quá.” Tôi muốn tránh ra lại càng bị anh ôm chặt. Lúc này trời đã sang thu, thời tiết có chút lạnh, tôi vốn không chịu nổi lạnh, bị cái tử lạnh thiên nhiên ôm chặt cả người đã muốn cứng lại, tôi muốn giãy ra, Trương Khởi Linh lại như vô cảm càng ôm tôi chặt hơn.

Cho đến khi thấy tôi ngày càng run rẩy lợi hại Trương Khởi Linh mới buông tôi ra, tôi thấy anh không dán sát vào tôi như cũ nữa bởi khối khí lạnh kia duy trì cách tôi một khoảng.

Tôi kéo chăn muốn trùm kín người, bỗng nhiên nhớ tới lời Trương Thiên Sư đã từng nói “Bọn họ” đều là vô tri vô giác. Trương Khởi Linh vốn không biết được cơ thể anh đã mất đi độ ấm chỉ còn là băng lạnh....

Trong lòng có chút chua xót, tôi lắc đầu, tay kéo nhanh cái chăn trùm kín lên người.

Ngoài trời bỗng đổ mưa, từng hạt mưa gõ lên mặt kính lộp bộp, thế giới bên ngoài càng thêm u ám.

“Những người đó, là do anh giết.” Tôi nhìn chằm chằm vào khe hở giữa hai tấm rèm nơi cửa sổ, nơi đó lộ ra một chút màu lam của bầu trời, mông lung thăm thẳm.

Trên nền trời u ám loé lên chút ánh sáng. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, không khí ngưng đọng phẳng phất như muốn cười nhạo câu hỏi ngu ngốc của tôi. Tay tôi giấu trong chăn nắm chặt thành quyền, mắt trừng trừng nhìn bầu trời lộ ra qua khe rèm, phản chiếu trong mắt tôi ngoại trừ một mảnh đen kịt còn có vô số những vì sao lấp lánh, nắng sớm mỏng manh yếu ớt xuyên qua rèm cửa.

“Bọn họ và tôi còn chẳng có gì, anh đã xuống tay nặng như vậy?” Tôi lại tiếp tục lên tiếng, cố gắng quên đi những lời trợ lý đã nói.

Không ai đáp lại, tôi một mình tự biên tự diễn như một bệnh nhân tâm thần tự làm bầm.

Tôi bật cười “Quả nhiên...”

Đúng là kẻ điên.

Cười xong tôi bỗng nhiên ngậy người không biết phải làm gì nữa. Gây sự cũng đã gây sự, hận cũng đã hận rồi, sợ cũng đã sợ, chửi cũng chửi, phản kháng cũng đã phản kháng, bỏ trốn cũng đã bỏ trốn nhưng tất cả đều vô dụng. Người đàn ông này cứ như một núi đá kiên cố, tôi không có biện pháp đối phó.

Tôi lúc này cảm thấy thật bi ai, hối hận cùng áy náy, bởi vì thủ phạm thật sự đằng sau những thảm án kia chính là tôi.

Tâm tôi hoang mang hỗn loạn. Giống như một mình tôi đứng giữa một vùng mênh mông bát ngát không bờ bến, trên đầu mây đen vần vũ, gió lốc ào ào thổi tới, không nhìn thấy đường đi, không biết hướng nào để đi.

Theo anh, anh sẽ đưa tôi thoát khỏi đó.

Đây chính là lựa chọn người đàn ông này muốn tôi theo.

23. Chương 23

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Tôi bị Trương Khởi Linh giam cầm.

Sự cố chấp của Trương Khởi Linh tôi đã từng lĩnh hội sâu sắc, điều đó vốn là bản tính của anh ta nó ăn sâu vào máu thịt khắc cốt ghi tâm. Thật chẳng khác với trước đây, cho dù bị mất đi kí ức anh ta vẫn không ngừng tìm kiếm đáp án.

Anh ta không thay đổi, người thay đổi chính là tôi, tôi cũng không thể nào biết được tình cảm anh em đơn thuần từ lúc nào bỗng biến thành yêu thương mãnh liệt như vậy, nhưng tôi không có đủ dũng khí đi hỏi đáp án từ anh ta.

Cho đến nay tôi và anh ta đã trải qua một đoạn thời gian ở chung, hơn một nửa thời gian là anh trầm mặc yên lặng, anh có thể cả đời sẽ chẳng thêm nói lời nào, tôi cũng có thể cả đời chẳng cách nào khiến anh ta mở miệng. Tôi không tìm được đáp án... dù nghĩ xuôi nghĩ ngược cũng không thể tìm được câu trả lời.

Cả người như chết lặng, bất luận là chuyện gì tôi đều không có đối sách nào với người đàn ông này, tôi cũng không có đủ tư cách chỉ trách hay lên án anh ta.

Chúng tôi giống như hai kẻ đang đấu trí, chăm chú nín thở theo dõi đối phương xem ai là người chịu thua

hiệp trước. Nhưng tôi biết nếu là lâu dài thì tôi không phụng bồi nổi anh. Tôi là người sống, tôi còn rất nhiều việc không thể buông tay được, thời gian của tôi cũng không phải vô hạn, tôi không thể lãng phí thời gian chỉ để chơi trò chơi này của anh. Thắng thua hiển nhiên đã nằm ở vấn đề thời gian.

Tôi nằm dài trên giường cả ngày, đầu đau như búa bổ, những sự kiện mới cũ trong đầu tôi hỗn loạn như tương hồ, mọi thứ như muốn nổ tung ra. Chờ cho tôi ý thức được cơ thể mình muốn phát sốt thì cả người đã vô lực, tôi đột nhiên nghĩ nếu cứ như vậy chết đi cũng hay, nhưng cứ thế chết đi liệu có ổn không.

Ý thức dần chìm vào mơ hồ, tôi bỗng cảm thấy một bàn tay lạnh băng sờ lên mặt rồi lên trán tôi, tôi mệt tới mức mặc kệ anh ta. Anh ta vốn không có cảm giác thì cần gì phải làm mấy việc đó.

Lần thứ hai tỉnh lại đã thấy mình nằm ở bệnh viện. Tôi mất nửa buổi mới phục hồi tinh thần, thấy một mảnh trắng xoá trước mặt bỗng nhiên trong lòng hoảng hốt, tôi đã chết rồi sao?

“Ông chủ...?”

Tôi quay đầu, thấy Vương Minh đang ngồi bên cạnh tôi trong tay còn cầm một quyển tạp chí, vẻ mặt có chút mơ hồ nhìn tôi.

“Làm sao vậy?” Nói được mấy câu đã thấy mặt nhợt, nhưng tốt quá, tôi vẫn chưa chết.

“Anh phát sốt thiếu chút nữa chết ở nhà nha!” Vương Minh thở phào nhẹ nhõm, bỏ cuốn tạp chí trong tay xuống mà bắt đầu ồn ào.

“Anh thực sự muốn dọa chết bọn em, suốt hai ngày không liên lạc được với anh, gọi điện về nhà không bắt máy, điện thoại di động cũng không trả lời, đến nhà anh gõ cửa cũng không thấy ai trả lời, bác gái còn tưởng rằng anh không muốn trở về nên cố ý trốn, thiếu chút nữa bị anh làm tức chết! Bất quá ông chủ yên tâm đi, em đã nói cho bác gái biết anh bị bệnh bất tỉnh nhân sự nên không thể về nhà, bác gái cũng không còn tức giận nữa!”

“Cậu... làm sao tìm được tôi?”

“Là anh gọi điện thoại cho em mà!”

“Tôi có gọi sao?” Tôi nghi hoặc nhìn hắn.

Vương Minh đứng bật dậy, nói đến nước miếng tung bay “Chúng em thiếu chút nữa đi báo án, nhưng sau đó lại có điện thoại gọi tới, nhưng lần nào bắt máy cũng không thấy nói gì, em tưởng biến thái liền đi tra sổ mới biết là anh gọi tới.” Vương Minh vẻ mặt đắc ý, đuôi vểnh tới trời luôn “Em lúc đó có dự cảm anh đã xảy ra chuyện, vội vã chạy qua nhà anh, tìm người phá khoá, ôi, ông chủ, anh không biết anh lúc đó trông như thế nào đâu, nằm thoi thóp trên giường như cái xác, trông như sắp chết ấy!”

Tôi gật đầu, “Cảm ơn cậu, Tiểu Minh. Được rồi, tôi khi nào thì có thể xuất viện?”

“Bây giờ cũng được, bác sỹ nói tỉnh lại có thể về.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Tôi vén chăn lên muốn xuống giường, Vương Minh thấy thế chạy tới đang muốn giúp tôi mang giày liền bị tôi một cước đá văng, “Đệch, cậu con mẹ nó cho rằng tôi bị tàn phế hả?!”

“Nhưng...” Vương Minh nhúc nhích đầu “Là do bác gái gọi tới bảo em phải chiều cổ anh thật tốt sao? Được rồi, ông chủ anh chờ một chút, em đi làm thủ tục xuất viện.”

Vương Minh vừa đi khỏi hàn ý lại giống như gió cuốn tới, cảm giác phía sau gáy bị nhẹ nhàng chạm qua một cái, tay tôi đang xỏ giày liền cứng lại, sau đó tôi tiếp tục bình tĩnh buộc dây giày, nệm giường bên người hơi lún xuống, tôi cứ tưởng anh sẽ ôm chặt lấy tôi nhưng không anh ta yên phận ngồi cách ta một khoảng, lặng im nhìn tôi buộc dây giày.

Thực tế lúc tôi mơ màng thiếp đi cũng không phải tôi không biết gì, tôi nhớ lúc đó cả người tôi nóng như thiêu như đốt bỗng nhiên có một thứ gì đó mát lạnh bao lấy tôi.

Tay phải bị một thứ lạnh băng nhẹ nhàng nắm lấy hơi lay lay, ý như là hối hận, như là đang muốn nói lời xin lỗi.

Có một số việc, hiện tại anh ta đã không còn năng lực cảm nhận.

Bởi vì vô tri vô giác nên anh ta hiện tại không cảm giác được nhiệt độ, vì vậy anh ta thậm chí không cảm giác được tôi sinh bệnh.

Nhưng có một số chuyện, đến tận bây giờ tôi cũng không có thể nghĩ tới, giống như lúc anh nhìn thấy tôi sinh bệnh mà lại không thể chăm sóc, đành phải cầu cứu người khác. Tôi sẽ không thể nào tưởng tượng được tâm trạng của Trương Khởi Linh bất lực trở mắt nhìn tôi bị người khác mang đi, khi đó anh ta nghĩ gì? Anh ta có khổ sở hay không? Vĩnh viễn không ai biết.

Một lát sau hồi thần lại tôi giật mình, thì ra mình thật đa mang.

24. Chương 24

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Sau ngày đó, tôi được trải qua những ngày tháng yên ổn. Vương Bát Khâu mất đi phụ tá đắc lực về hống hách trước đây liền bớt đi một chút, gã cũng không dám hành động lỗ mãng, chỉ là ánh mắt gã nhìn tôi tràn đầy đề phòng. Sau mấy thăm án kia công việc làm ăn có chút ảm đạm, những vụ làm ăn lớn tạm thời không ai dám động đến vì tuy những án tử kia không đầu mối nhưng cảnh cục vẫn đang tiến hành điều tra.

Thực tế sau khi quấy rối tôi mà không làm được gì Trương Khởi Linh liền không làm gì nữa, anh ta cũng không có sáp lại gần mà luôn giữ một khoảng cách với tôi. Nếu như tôi không cảm thấy có một đôi mắt luôn nhìn chăm chăm vào mình thì cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của tôi về cơ bản không có gì thay đổi. Tôi không nghĩ được biện pháp đối phó anh ta nên cũng chẳng muốn để tâm nữa, anh ta tha cho tôi ngày nào hay ngày đó.

Mấy hôm trước tôi lại gặp Tiểu Khải, nghe nói cậu ta đang chuẩn bị thi vào cao đẳng. Khí chất sạch sẽ, đồng phục phẳng phiu, lưng đeo túi sách, tay cầm tập vở, đứng giữa một đám học sinh giống như hạc giữa bầy gà, trông thấy tôi từ xa cậu ta liền nở nụ cười.

Chúng tôi từ lúc bước khỏi linh đường đã không gặp lại. Nhưng dường như sau thời khắc kia tôi thấy Tiểu Khải đã lột xác rũ bỏ quá khứ u ám đón tương lai rạng rỡ như ánh mặt trời.

Lần này gặp tôi nói với cậu ta về chuyện tám hình trong ví tiền.

Tôi đứng đó, lặng lẽ nhìn theo Tiểu Khải một thân đồng phục đơn giản đang hoà mình vào đám sinh viên, cho tới khi khuất bóng.

Mưa thu lạnh lạnh, cả thành phố như chìm vào một tầng hơi nước mông lung. Hôm nay tôi đang kiểm tra một nhóm hàng mới về. Lúc nhìn ra cửa, xa xa đã thấy một thân ảnh đang che dù từ ngoài đình đi vào, người kia dường như cảm thấy có người nhìn liền ngẩng đầu nhìn qua.

“A, Ngô tiên sinh!” Thấy tôi, ánh mắt người kia nhất thời sáng ngời.

“A, là cô...” Tôi nhíu mày cố nhớ tên, nhưng nửa ngày đều không nhớ ra được.

Cô gái mắt húng cho tôi một cái liếc mắt “Tôi là Tiểu Cẩm! Cháu gái của Vương thiên sư!”

Tôi có chút khó xử. Vì vậy đành hướng cô ấy cười ôn hoà.

“Tại sao lại không đi vào?” Tôi hỏi.

“Không cần, tôi không vào. Tôi nói xong liền đi.” Cô ấy bỗng nhiên nghiêm túc, trong mắt nồng đậm vẻ buồn rầu.

Tôi vội vàng buông đồ vật trong tay nhìn cổ.

“Anh...” Cổ nhìn tôi “Chuyện của anh tôi đã nghe nói...”

Tôi lãnh đạm “Ừ”, thầm nghĩ tôi còn chưa tới cửa hỏi các người về chuyện này, cô lại tự mình tìm tới cửa.

Tiểu Cầm nhìn nét mặt tôi, cũng đoán được tôi nghĩ gì, nàng chỉ lắc đầu thở dài: “Tôi tới nói cho anh biết gần đây anh gặp vận xấu, nói chung phải hết sức cẩn thận.”

“Cẩn thận cái gì? Quỷ sao?” Tôi châm chọc nói.

“Không” cô ấy nói ra như đinh đóng cột “Là người.”

Tôi sững sờ.

Tiểu Cầm cũng không nói thêm gì, chỉ là chăm chú nhìn tôi.

“Tôi phải đi” Giọng Tiểu Cầm có chút kỳ quái, “Nói chung, anh phải cẩn thận đó.”

Tôi vẽ mặt mơ hồ nhìn cô, cô nhếch miệng cười có chút ngượng ngùng, tôi thấy ánh mắt cô ấy dừng ở phía sau lưng tôi, sau đó lại nhanh chóng nhìn tôi.

“Gặp lại sau.”

“Này...” Tôi kêu một tiếng, nhưng Tiểu Cầm không có dừng lại, hình dáng màu xanh nhạt dưới bóng dù thướt tha tiêu thất ở trong màn mưa phùn.

Tôi nhìn bóng dáng mảnh khảnh càng ngày càng xa không hiểu tại sao trong lòng có chút hốt hoảng, hình như hướng Tiểu Cầm đi có chút không đúng.

Mà dự cảm của tôi thật linh nghiệm, lần gặp đó cũng là lần cuối cùng tôi thấy cô gái ấy.

25. Chương 25

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Hai ngày sau từ tin tức trên ti vi tôi biết Tiểu Cầm đã chết. Lúc đó tôi vừa ăn cơm vừa coi tin tức, tâm ảnh thông báo án tử trên màn hình giống như một cây gậy gỗ đập thẳng vào đầu tôi, tôi ngậy người, phát thanh viên trên ti vi nói gì tôi cũng không nghe lọt nữa.

Khí lạnh chậm rãi nhích về phía tôi, cơ thể tôi theo bản năng cương cứng lại đồng thời né tránh...

Anh ta tại sao phải giết Tiểu Cầm?

Trong lòng vừa nghi hoặc vừa hoảng sợ, nhưng trực giác nói cho tôi biết cô ấy có thể không phải do anh ta giết. Tôi nâng mắt lên nhìn lại màn hình thấy phía trên là hình ảnh Vương thiên sư khuôn mặt già nua, trong lòng tôi càng thêm phiền muộn, lại nhớ tới hai ngày trước còn gặp qua Tiểu Cầm.... cô ấy còn sống sờ sờ ra đấy....

Nhưng tại sao đột nhiên Tiểu Cầm lại chết?

Còn những lời cô ấy dặn tôi trước khi rời đi, chẳng lẽ cái chết của Tiểu Cầm lại có quan hệ tới tôi? Người mà cô ấy nhắc tới là ai vậy? Trong nháy mắt tôi nhớ tới Vương Bát Khâu, gã là kẻ đáng nghi nhất, thế nhưng Tiểu Cầm làm sao biết Vương Bát Khâu sẽ gây bất lợi cho tôi?

Tôi đang xoắn suất không tìm ra đáp án thì hình ảnh của tin tức tiếp theo lập tức khiến não bộ của tôi trong thời gian ngắn ngừng hoạt động, toàn thân tôi như bị sấm sét thiên lôi đánh trúng. Trong khoảnh khắc đó ta cảm thấy mọi hi vọng ảo tưởng của tôi bị đập cho nát vụn.

Đó là ảnh của Vương Bát Khâu.

Vương Bát Khâu đã chết, thời gian tử vong gần như cùng thời điểm Tiểu Cầm bị sát hại...

Suy luận lúc này của tôi nháy mắt liền bị phủ định. Vương Bát Khâu đã chết, Tiểu Cầm cũng đã chết, một là bị tươi sống thiêu chết, một bị khoét mắt, cắt lưỡi, chặt đứt tay....

Kiểu chết này giống y như A Lạn và Lục Tử...

Tôi không thể... không thể thuyết phục bản thân mình rằng thủ phạm không phải anh ta, tôi hét lên một tiếng, ném chén đĩa trong tay về hướng khói hàn khí kia.

Tôi cứ tưởng anh ta còn chút nhân tính, con mẹ nó có ai có nhân tính mà làm vậy không hả? Anh ta là ma quỷ! Anh ta là tên ma quỷ điên khùng!

Yếu đuối cùng tức giận trong lòng giống như lúc trước không khống chế được mà bùng nổ, chỉ có điều lần này không có bùa trừ tà cũng không có kiếm gỗ đào, tôi ném tất cả những gì nhìn thấy trước mắt về phía anh ta, mẹ nó, anh ta dù là ma tôi cũng không sợ nữa, một cho tôi còn muốn hưởng anh ta thoả hiệp, tôi

còn nghĩ sẽ có biện pháp giải quyết không cần tử vong! Mẹ nó, mẹ nó! Tôi điên rồi, là tôi mù, là tôi ngu dại tự nhiên còn nghĩ anh ta có lương tâm!

Dù không muốn thừa nhận, nhưng tôi không thể lừa gạt bản thân, tôi cũng từng có ý niệm đê tiện đáng xấu hổ trong đầu, tôi biết A Lạn, Lục Tử và hai gã kia bị anh ta giết là do có ý định sát hại tôi, điều đó tôi có thể chịu đựng, bởi vì trong suy nghĩ của tôi bọn họ dù chết cũng chưa hết tội, cho nên với cái chết của họ tôi còn có chút thở phào nhẹ nhõm. Tôi chính là tên dối trá, giả nhân giả nghĩa. Thế nhưng Tiểu Cầm thì sao? Anh ta vì sao lại giết cô ấy? Chẳng lẽ bởi vì cô ấy nói chuyện với tôi mấy câu sao?

26. Chương 26

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

“Anh phải biết rằng, anh làm như vậy, chính là tự chặt đứt đường lui của mình...” Tôi đứng dậy đi ra cửa, “Tôi không có khả năng đáp ứng anh, anh không cần phải đi theo tôi nữa”

Tôi sớm biết, tất cả điều anh ta làm là vì tôi, là tôi khiến anh ta thành như vậy, cho nên tôi không có tư cách chất vấn anh ta, nhưng tôi không đủ năng lực đối đầu với anh. Trương Khởi Linh không cần tôi nói tha thứ cho anh ta, mà tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh.

Đóng lại cánh cửa sau lưng, Trương Khởi Linh lần này thật sự không giữ tôi lại. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Không mang theo chìa khoá xe, đi từ nhà tới cửa hàng mà đi mất hết hơn hai mươi phút. Đầu óc tôi vẫn đang trong trạng thái không trọng lượng, tôi dựa hoàn toàn vào bản năng đi theo phương hướng quen thuộc. Cả người vô lực vô thức, đến cả sức lực nâng cánh tay nên cũng không có.

Lúc anh ta làm như vậy, anh ta có nghĩ rằng anh sẽ không còn cơ hội quay đầu lại hay không?

Tôi một đường hoảng hốt đi tới cửa hàng, thấy Vương Minh đang muốn đóng cửa. Tôi đi vào hướng hân phát tay ý bảo hẳn có thể về.

“Mấy ngày tới tôi sẽ ở nơi này, cửa không cần đóng, cậu về đi.”

Nhìn bộ dáng như mất hồn của tôi, Vương Minh có chút do dự “Ông chủ, anh lần này lại làm sao vậy?”

Vương Minh cố ý nhấn mạnh chữ “lại”, tôi cười cười “Không có việc gì.”

“... anh có muốn tâm sự với em một chút không?”

“Hầu chuyện cái gì, giường chứa đủ hai người chúng ta sao? Được rồi, cậu đi đi.”

Vương Minh dạ vâng, vui sướng chạy ra cửa chính. Tôi thở dài, tiểu quỷ này rõ ràng có hẹn còn làm bộ theo tôi nói chuyện phiếm.

Một lát sau cửa bỗng nhiên lại mở, Vương Minh thò một đầu vào hỏn hển vừa nói vừa thở “Em quên nói... vừa rồi có một người già tới tìm anh, hẳn có vẻ vội vàng, anh không có ở cửa hàng em đã đem địa chỉ nhà anh nói cho hẳn biết.”

Lão già?

Trống ngực bỗng nhiên “lộp bộp” một cái. Ta nhào tới túm lấy bả vai Vương Minh “Lão già kia trông như thế nào?”

Vương Minh tả sơ qua một chút, trái tim tôi như có ai bóp nghẹt, rồi lại điên cuồng đập như muốn văng ra ngoài, trong lòng kêu to không xong, tôi vội vã xông ra ngoài.

Tôi đứng bắt xe taxi, lần đầu tiên tôi hiểu được thế nào là “như đứng đồng lửa như ngồi đồng than”. Chờ đợi chính là một quá trình giày vò giống như có hàng nghìn mũi dao nhọn di chuyển trên làn da của tôi, một lưỡi dao kề sát cổ tôi nhưng lại chậm chạp không động thủ. Thời gian từng giây từng phút trôi qua trong lo lắng, tuyệt vọng, thế nhưng chẳng thấy bóng dáng một chiếc xe nào.

Là ông trời đang trừng phạt tôi, hay đang tuyên án anh ta?

Là dẫn vật tôi, hay trả thù anh ta?

Phạm sai lầm không chỉ mình anh, mà là tôi cho anh cơ hội, anh dùng hai tay đánh đầy máu đối lấy bình an cho tôi, anh ta điên rồi, anh ta bị mắc chứng điên cuồng này cũng là do tôi làm hại anh, là do chính tay tôi đem một người tốt như vậy huỷ hoại, là tôi giết chết tâm anh, là tôi làm anh mất đi lý trí, là tôi bức anh đến đường cùng.

Sai lầm là tôi, giết người phóng hỏa cũng là tôi.

Chúng tôi từng là huynh đệ chi giao, cùng vào sinh ra tử, tôi vĩnh viễn không quên anh đã từng là một người tài giỏi cỡ nào! Anh bị tôi huỷ hoại. Tôi có tư cách gì mà buông tay mặc kệ sau những chuyện đã phát sinh! Tôi có tư cách gì mà vẫn ra về đạo mạo, đem tất cả tội lỗi đổ lên người khác!

Cuồng phong gào thét bên tai, bước chân của tôi đã có chút lảo đảo, tôi không ngừng trốn chạy, bên tai tiếng tim đập âm âm tựa như muốn đang nhảy lên màng nhĩ, ý thức điều khiển hành vi như đang thúc giục hãy nhanh lên một chút, nhanh hơn nữa.

Tôi không thể nào nghĩ tới có ngày tôi lại vì Trương Khởi Linh mà phát điên lên.

Trong những lần mạo hiểm trước kia, có Trương Khởi Linh thật là tốt, anh chính là ánh sáng khiến cuộc sống của tôi bừng lên rực rỡ.

Mặc dù tôi không yêu anh ta nhưng cũng không thể xóa bỏ mối liên hệ này.

Kính nể anh, sùng bái anh, chán ghét anh, hận anh, thương hại anh...

Tình cảm vốn là chuyện phức tạp, chưa từng trải qua yêu hận nên tôi không biết phải đối xử với Trương Khởi Linh như thế nào

27. Chương 27

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Một đường chạy về tới nhà phát hiện cửa nhà mở toang, trong nháy mắt tôi như bị rơi vào hố băng, sau nhiều năm như vậy lần đầu tiên tôi cảm thấy hô hấp thật sự là điều khó khăn.

Tôi xông vào phòng, trong phòng là một mảnh hỗn độn, chu sa vẽ khắp nơi, góc nhà đốt trầm hương, rơi rụng khắp nơi là bùa trừ tà, tiếng chuông linh linh không ngừng vang vọng khắp ngõ ngách. Vương thiên sư đứng ở bên cạnh bàn trà, tay cầm phất trần miệng râm rì niệm “Kim quang thần chú”, thấy tôi xông vào, linh quang trong hai mắt ông ta loé lên.

Tôi nhìn vào trung tâm của trận pháp, nội tâm trầm xuống, tay cầm một nắm chỉ bắt đầu bút, trận pháp kiên cố phút chốc tan vỡ, “Trương Khởi Linh đi mau!”

Tôi không nhìn thấy anh, nhưng tôi cảm giác hơi thở của anh tới đang gần.

“Anh đi mau, không được trở lại nữa!” Tôi nhìn vào khoảng hư không “Trước đây anh đã cứu tôi, lần này coi như tôi trả lại ân tình đó.”

Cổ tay bị nắm chặt, tôi giận giữ “Con mẹ nó, anh thật sự muốn hồn phi phách tán sao?!”

Tay kia như khối thép cứng ngắc không chút sụt mẻ nắm chặt, Vương thiên sư vung phất trần thẳng tắp hướng vào anh ta, nhưng anh vẫn không chịu nhúc nhích. Không biết có phải do bị ảo giác hay không

nhưng trong nháy mắt đó tôi như cảm thấy hân mệ mỗi, tuyệt vọng, mất hết ý chí.

—— nếu như không thể ở cùng một chỗ, hãy để tôi chết ở nơi gần em nhất.

Diên rồ!

Dựa vào cái gì mà mỗi lần anh chết lão tử đều phải nhật xác cho anh!

Tôi nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo đang cầm tay mình tông cửa xông ra, người bên cạnh cước bộ hơi do dự giống như anh ta trở tay không kịp, chúng tôi theo lối đi không có trận pháp đi xuống lầu, tôi một đường kéo anh ta chạy thẳng tới khi đến khu công viên mới dừng lại.

Trong công viên rất nhiều người đang đi dạo, khiêu vũ, chơi đùa, Đoàn người đông đúc khiến tôi có chút an tâm. Tiếng cười nói ồn ào làm cho tôi thấy dễ chịu, cho đến khi xác nhận không có người đuổi theo sau tôi mới dừng bước ngồi xuống một ghế đá. Nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra, hoàn toàn lật đổ đám tiểu trắng đen, tôi đau lòng phát hiện ra tôi lại đi bao che hung thủ giết người...

Trương Khởi Linh cầm lấy bàn tay lúc này tôi cầm tay kéo anh đi, một nét lại một nét viết xuống. Tôi gạt bỏ hết mọi suy nghĩ kia sang một bên, hít hít mũi một cái.

“Tiểu ca...” Tôi nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Đầu ngón tay đang di chuyển trên lòng bàn tay tôi chợt dừng lại.

Nói vạ lời đường mật cũng không bằng nghe cậu gọi một tiếng: “Tiểu ca”

Ánh mắt tôi nhìn anh tha thiết khẩn cầu.

“Anh đi đi, được không?”

Tôi cảm thấy ngón tay lạnh lẽo của anh thoáng run lên, giống như bị người ta đẩy từ độ cao ngàn thước rơi xuống mặt đất.

“Tôi không hận anh...”

Sở dĩ...

“Anh cũng đừng kiên trì nữa, cứ như vậy đi đi, không được sao...”

Trong nháy mắt, tất cả tiếng động lớn nhỏ huyền não bỗng dừng bị ngăn cách rất xa, tất cả chuyển động xung quanh bị ngưng lại thành một bức tranh phong nền. Giữa âm thanh huyền não, giống như trở về buổi tối của nhiều năm trước.

Linh hồn vốn vô tri vô giác, không khứu giác, không có độ ẩm, trái tim không có nhịp đập, cũng không có nước mắt.

Trương Khởi Linh đưa tay xoa gò má tôi, bàn tay nhiều vết chai sạn giống như những mũi kim đang liều mạng vá lại ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Bàn tay của anh buông tay tôi, Trương Khởi Linh rời đi.

Tôi trở lại nhà, Vương thiên sư liền từ dưới hiên nhà xông ra.

“Người đâu rồi?”

“Tôi thả anh ta đi rồi.”

Vương thiên sư phất tay áo, khuôn mặt hiền lành trong trí nhớ lúc này trở lên dữ tợn, tôi biết Vương thiên sư lần này là quyết tâm muốn tiêu diệt Trương Khởi Linh.

“Trước đây là tôi phán đoán sai lầm, không nghĩ tới hắn lại giết nhiều người như vậy, người thanh niên này, lòng tốt sinh hồ đồ hử!”

Tôi không trả lời, cũng không có trốn tránh.

Vương thiên sư trên nét mặt toát bi ai, “Tiểu Cầm, nó có lỗi gì chứ? Nó mới chỉ hai mươi tuổi thôi...”

Những lời Vương thiên sư nói khiến tôi xấu hổ vô cùng, anh ta giết A Lạn, giết Lục Tử, giết Vương Bát Khâu tôi có thể thờ ơ, thế nhưng giết Tiểu Cầm, khiến tôi vĩnh viễn không thể nào ngừng áy náy...

28. Chương 28

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Nhớ tới đoạn thời gian tối tăm đó, bị Trương Khởi Linh làm cho khốn đốn, khi đó tôi luôn mong cầu: ‘Vì sao tên ác ma còn không biến đi.’

Biến đi không có nghĩa là chết đi.

Tôi chưa từng mong anh chết đi. Anh là ân nhân của tôi, cũng là một người yêu tôi tới điên loạn, mặc dù yêu không có tội nhưng cũng không phải là lấy cớ yêu để gây ra tội ác, thế nhưng tôi vẫn không tránh khỏi vì yêu hận liều lĩnh mà đánh mất chính mình.

Trương Khởi Linh cả đời lặn lội lưu lạc, lúc sống không có nơi về, nên liền ở bên cạnh tôi. Vương Thiên sư nói đúng, nhân quỷ thù đồ (người với quỷ không chung đường) đã sớm không nên gặp gỡ, huống chi người hại anh đến nông nổi này là tôi.

Trương Khởi Linh giết cả Tiểu Cầm, giết nhiều người như vậy, tôi không thể nào không hận anh ta, nhưng tôi cũng không cách nào hận nổi anh.

Vương thiên sư lần này nhất định không bỏ qua cho anh ta, tội ác của anh quá lớn, Vương thiên sư hoàn toàn có thể khiến anh ta hồn phách tiêu tan, không được siêu độ vĩnh viễn không vào được luân hồi. Ngoại trừ thả anh ta ra, khuyên anh ta đi đầu thai tôi không có biện pháp nào hết. Nhưng chẳng lẽ cứ để anh ta làm quỷ hồn phiêu bạt bên ngoài sao? Tôi nhớ trước kia có xem duyên nợ quỷ có một linh hồn, không ai trông thấy cũng không ai nghe thấy, cô độc du đãng khắp nơi trên thế gian, bị ngăn cách giữa thế giới phồn hoa sôi động bên ngoài, hân bay khắp nơi, xuyên qua mọi thứ, mọi người nhưng không chạm vào được bất kỳ thứ gì, hân bị thế giới này lãng quên, vứt bỏ. Cuộc sống vô vị cứ thế trôi qua, vài năm, vài chục năm, vài trăm năm, vài nghìn năm thậm chí hàng vạn năm như thế.

Tôi muốn gọi anh trở về, nếu như thoả mãn chấp niệm để anh kết thúc những ngày tháng tối tăm, để chúng ta thoát khỏi ràng buộc một lần nữa được sinh ra, lấy một người, gả cho một người có gì khác nhau chứ. Cần gì cứ phải tính toán thiệt hơn.

Tôi một chút cũng không cảm giác được nơi Trương Khởi Linh rời đi.

Có thể anh đang lang thang ở một góc đường nào đó, có thể anh đang đứng ở đâu đó giữa một đám người, cũng có thể anh đang đứng trên một cầu vượt nào đó ngắm ánh bình minh.

Anh vốn là một người đàn ông phiêu bạt, chưa từng lưu luyến bất kỳ nơi nào.

Tôi cho rằng Vương thiên sư sẽ canh giữ chỗ này ít nhất vài ba ngày, bởi vì ông ta biết phải tìm Trương Khởi Linh ở nơi nào, nhưng sau ngày đó Vương thiên sư cũng không xuất hiện nữa, tuy nhiên tôi cũng không dám mất cảnh giác bởi vì Vương thiên sư có thể nhìn thấy Trương Khởi Linh còn tôi thì không thể nhìn thấy anh. Đoạn thời gian này Lý cảnh quan có tới vài lần, nhưng trong lúc nói chuyện không che giấu được vẻ uể oải và thất vọng.

Nhóm người Vương Bát Khâu chết đi khiến việc làm ăn của Tam thức yên ổn rất nhiều, nhưng phạm là lợi

ích, dù một chút cũng khiến người ta lao vào như thiêu thân. Mẹ tôi lại gọi tới, nhắc về chuyện kết hôn, tôi từ chối mấy câu cho qua chuyện, nhưng trong lòng tôi biết, cả đời này dù tôi có kết hôn hay không, dù muốn hay không Trương Khởi Linh vẫn là vết cắt đau đớn lưu lại dấu ấn không xoá được trong tôi.

Giữa tháng mười một, khó có được một hôm cao hứng tôi liền đi tới cửa hàng, quá trưa điện thoại bỗng nhiên đổ chuông.

Tôi cúp điện thoại mà trong đầu trống rỗng. Ra cửa đón xe, chỉ biết khi tỉnh táo lại tôi đã đứng trước cửa nhà Vương thiên sư.

Trước mặt là kiến trúc toà nhà năm tầng, xây dựng từ thập niên bảy mươi. Các phòng cửa sổ đóng chặt, tường màu xám tro bị thấm nước loang lổ, cũ kỹ rách nát giống như nhà hoang, đưa mắt nhìn chỉ thấy nhà cửa bị dây leo rậm rạp bao phủ.

Tôi đi tới hiên nhà âm u không một tia sáng chiếu tới

Cứ thể đi lên...

Tôi một tầng lại một tầng leo lên, hành lang mờ tối chỉ có ngọn đèn leo lét ảm đạm, mỗi bước chân dường như có âm thanh gõ nhịp theo, tôi quay đầu lại nhưng chỉ thấy bốn bề vắng lặng.

Loại cảm giác sợ hãi như có người đi theo sau tôi đã từng trải qua vô số lần mỗi khi đi một mình trong đêm tối.

Một lúc sau trên bức tường xám trắng xuất hiện một số “4” thật to viết bằng sơn đỏ. Nét vẽ thẳng đứng thủ bút có chút kinh tâm. Khúc quanh này có phải nơi Trương Thiên sư ở không, không biết tại sao nhìn góc tối này tôi bỗng nhớ đến có lần đổ dấu (trộm mộ) với Tam thúc đã từng nói qua một câu: ‘Ngàn vạn lần chớ chọn nơi có góc.’

Đó là nơi âm khí nặng.

—— linh

Giống như có âm thanh thanh thúy của chuông gió.

Tôi nhanh chân bước tới, cửa không khoá, giống như đang đợi sẵn, tôi nhìn qua khe cửa bỗng nhiên thấy xuất hiện một khuôn mặt trắng nhợt hoảng sợ, tim ta đập ầm ầm, hồi thần lại mới biết khuôn mặt người không ra người quỷ không ra quỷ kia là của chính mình.

Thì ra là gương nha.

Đằng sau cánh cửa là một tấm gương.

Trái tim vẫn đập bang bang trong lồng ngực, sợ hãi bất an như một tấm lưới bủa vây lấy tôi.

Vươn tay kéo cửa ra, bên trong phòng trắng đầy lụa trắng, so với giấc mộng kia của tôi có chút không giống, trong mộng là một mảnh đỏ đoạ người, mà ở đây lại là trắng ... cùng với đen...

“Vương thiên sư...” Tôi một trận kinh hãi, phát hiện thanh âm của mình có chút run rẩy.

Tôi bước vào phòng khách, màn đen treo kín phòng, giữa phòng đèn nhang lượn lờ, phía trên bàn hé ra một tấm hình đen trắng, là hình của người lúc trước mới gọi cho tôi.

Tôi giật thót người, không cẩn thận lùi về phía sau hai bước, bỗng nghe thấy từ chỗ huyền quan có tiếng động.

(Trong kết cấu của ngôi nhà, Huyền quan được dùng để chỉ cửa ngoài của căn nhà ‘khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách’ Đó là nơi mọi người phải đi qua khi ra vào căn nhà, là một bộ phận quan trọng trong kiến trúc. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ “sinh khí” bên trong của ngôi nhà. Huyền quan là con đường mà các luồng khí phải đi qua trước khi vào nhà, vì thế vị trí của nó tốt xấu thế nào đều có thể ảnh hưởng trực tiếp tới phong thủy của căn nhà. Có thể nói Huyền quan là vị trí xung yếu nhất, nó tạo cho những người bước vào trong căn nhà cảm giác giống như ấn tượng cảm mến đầu tiên giữa hai con người khi mới gặp nhau. Chính vì vậy, các nước tiên tiến trên thế giới rất chú trọng Huyền quan trong kiến trúc phong thủy, khu vực quyết định tới vận may hay xui xẻo của một gia đình – theo phong thủy.)

29. Chương 29

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Trên tường, nương theo ánh nền tôi thấy một bóng đen to lớn đang từ từ tiến vào, hai mắt tôi mở trừng trừng nhìn bóng đen đang hướng phía tôi đi tới, dưới ánh nền chập chờn là khuôn mặt dữ tợn mà tôi không ngờ tới là —— Vương Bát Khâu!

Vương Bát Khâu giơ búa trong tay hướng phía tôi bổ tới, tôi hoảng hốt xô đổ mấy thứ xung quanh, nhanh chóng thụt lùi về phía sau.

Tôi nhìn Vương Bát Khâu nhưng trong đầu loạn thành một đống, khuôn mặt của gã lúc này trở lên quỷ dị.

Quý?

Đây là ý nghĩ đầu tiên xông vào đầu tôi. Vương Bát Khâu âm trầm nhìn tôi, ánh mắt như toé lửa, gã tiến lên phía trước hai bước, để giày nghiêng lên mặt đất tạo ra âm thanh chói tai, tôi chợt nhớ tới âm thanh lúc nghe được ở hành lang kia, hoá ra là đã bị gã theo đuôi từ lúc đó.

Lúc này Vương Bát Khâu giống như người mộng du, tôi cứng đờ cả người không dám cử động dù một chút. Bỗng nhiên trông mắt lớn quái dị của gã đảo qua, hành động như một con rối gỗ, khiến tôi càng thêm khẳng định. Chỉ là tôi không hiểu, tại sao tôi không nhìn thấy Trương Khởi Linh mà lại nhìn thấy tên khốn Vương Bát Khâu này.

Đột nhiên Vương Bát Khâu cười rộ lên, giống như một kẻ điên.

“Mày nghĩ rằng tao đã chết?”

Tôi kinh ngạc nhìn gã, “Ông có ý gì.” Tôi như bị đánh rớt về hiện thực, nhìn ngực gã không rõ ràng pháp phòng, sắc mặt nhất thời đại biến.

Đầu óc tôi lúc này triệt để rối loạn. Vương Bát Khâu không chết, không phải là gã đã bị Trương Khởi Linh giết sao? Tin tức kia là xảy ra chuyện gì? Còn có Vương thiên sư... Vương thiên sư rõ ràng đã gọi điện thoại cho tôi, vì sao lại...

... Vương Bát Khâu... Vương thiên sư...

Tôi có chút thanh tỉnh, đây là chuyện nực cười gì vậy!

Nhưng Vương Bát Khâu cũng không cho tôi thời gian để cười. Gã vung búa về hướng mặt tôi phóng tới, tôi vội nghiêng người né tránh, một búa kia đụng vào tường rồi bắn ngược trở về đập vào cánh tay tôi, tôi liếc nhìn động tác của gã, cổ họng đau cầm một vật trên mặt đất ném tới, thế nhưng không trúng gã.

Vương Bát Khâu nhặt lấy thứ tôi ném tới, cười nham hiểm.

“Vây, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?” Tôi cắn răng, hận không thể nhào tới sống chết với tên hồn đản này.

Vương Bát Khâu lắc đầu, nhìn một thoáng qua di ảnh “Lão tử không làm như vậy, thì sớm bị tên họ Vương kia giết! Khốn kiếp! Hắn bị điên liên muốn đem chúng ta toàn bộ giết hết!”

“... vậy người chết kia là ai...” Tôi đau đến cả người như nhũn ra.

Vương Bát Khâu cười thần bí “Một kẻ chết thay.”

Tôi nghe ngữ khí không chút phập phồng của gã mà có chút ngẩn ra ” Tiểu Cầm thì sao...”

“Là tao giết.” Vương Bát Khâu cười lớn hơn “Sau đó lão già kia bảo vệ tao.”

Tôi chợt nhớ tới Tiểu Cầm trước khi chết tới tìm tôi, nhắc tôi cẩn thận một người, không nghĩ tới cô ấy lại bị sát hại, mà tôi lại bị rơi vào cái bẫy này.

Đến giờ phút này, tôi cảm thấy ngực trống rỗng, đau đớn không thốt lên lời... Bọn họ không phải bị anh ấy giết... Chẳng trách tôi cứ thấy có gì đó không đúng, vì sao cái chết của Tiểu Cầm với Vương Bát Khâu lại giống A Lạn và Lục Tử. Nhưng cuối cùng thì sao? Tôi không tin anh... là tôi nghi oan cho anh...

Tôi không tin tưởng anh bởi trong tiềm thức của tôi anh là một kẻ lãnh huyết vô tình, hay tôi sớm biết anh sẽ không để tôi xảy ra bất cứ chuyện gì?

“Tao không muốn giết Tiểu Cầm, tao nhìn con bé lớn lên làm sao lại muốn giết con bé chứ... Muốn trách thì trách mày! Đúng, là do mày! Dựa vào cái gì một mình mày có thể khoa tay múa chân trước mặt tao? Dựa vào cái gì lão tử mất công mất sức gây dựng sự nghiệp lại phải chấp tay dâng cho mày? Còn có cái tên họ Trương kia...” Vương Bát Khâu bỗng nhiên run lên, trông gã hết sức hoảng sợ, gã cầm búa liên tục đập lên mặt bàn trà bằng gỗ, phát ra những tiếng bang bang vang dội: “Hắn cũng muốn cản đường tao! Ai gây bất lợi cho mày hắn liền giết người đó! A Lạn... Lục Tử... Đại Xán... Thiếu chút nữa là đến tao! Rất may lão tử phát hiện sớm! Nếu không cũng đã chết dưới tay hắn!”

Nói xong gã liền cởi áo khoác ngoài, rồi lại cởi cả áo trong, lão xoay lưng lại, trong giây phút nhìn trên lưng gã tôi cũng không nói lên lời. Nửa lưng sau của Vương Bát Khâu không có da... Tôi không đủ can đảm để nhìn tiếp xuống phía dưới. Gã xoay người lại, cũng không có ý định mặc lại áo.

Tinh thần gã không được bình thường, tôi đoán gã hơn phân nửa là bị điên rồi, cùng một người điên đối chiến... chỉ nghĩ thôi tôi cũng thấy trong lòng phát lạnh.

Gã giống một tên sát nhân điên loạn không ngừng lải nhải mấy lời vô nghĩa. Gã có vẻ không vội giết tôi, tôi không biết tinh thần gã không bình thường còn do nguyên nhân nào khác không, nhưng nhiệm vụ cấp bách lúc này là phải tìm cách thoát ra ngoài.

Vương Bát Khâu lúc này đã an tĩnh lại, gã phát tay một cái.

“Mày không thể thoát khỏi đây đâu.” Thanh âm của gã rất nhẹ, nhưng có vài phần cổ quái.

Tôi như chợt nhớ tới điều gì liền nói “Trương Khởi Linh ở đâu?” Tôi gần như muốn nhào về phía gã “Trương Khởi Linh đang ở nơi nào???”

Vương Bát Khâu nói một câu khiến tôi tuyệt vọng.

“Tao không bắt được hắc... Nhưng hắc không thể đi theo mày vào nơi này đâu...” Gã cười khanh khách, nước mắt đột nhiên từ trong hốc mắt chảy ra “Ai đi vào nơi này cũng sẽ không sống nổi...”

30. Chương 30

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Tôi mờ mịt, đưa tay sờ loạn không khí xung quanh nhưng không tìm được cảm giác băng lãnh quen thuộc.

Chẳng biết gió từ đâu thổi qua khiến nền trong phòng tắt hơn phân nửa. Vương Bát Khâu hoảng hốt, bỗng nhiên lại trở lên điên loạn, tôi đứng im tại chỗ cho tới khi phía sau lưng bị đập một cái, đau đớn kịch liệt khiến tinh thần tôi phút chốc liền thanh tỉnh.

Vương Bát Khâu nói Trương Khởi Linh đã biến mất.

Tôi nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài, Vương Bát Khâu đuổi sát sau lưng không rời. Tôi một đường chạy xuống tới lầu ba, lúc này ánh mặt trời đã tắt, hành lang vốn u ám nay càng thêm tăm tối, tôi vừa chạy vừa thở hồng hộc, chạy đến khúc quanh tôi phát hiện mấy hộ gia đình xung quanh cửa phòng đều hé ra một khe nhỏ, trong lòng thầm kêu không tốt nhưng hiện thực chẳng cho tôi lựa chọn bởi Vương Bát Khâu đã đuổi tới. Tôi lách mình vào một gian nhà, tiện tay khoá chốt cửa, Vương Bát Khâu ở bên ngoài tức giận đập búa sắt ầm ầm vào cánh cửa, âm thanh đinh tai nhức óc vang lên ầm ầm. Trong khu nhà hoang vắng về này thứ âm thanh ấy càng khiến người ta sợ hãi không nói lên lời.

Tôi cứ nghĩ với tốc độ đập cửa của Vương Bát Khâu chẳng mấy chốc cánh cửa sẽ bị đập bể, nhưng tôi lúc này không muốn nhìn thấy gã, cũng không dám nghĩ tới tên gã. Tôi đứng yên lặng như thế không biết qua bao lâu, tới khi ngoài cửa vang lên tiếng đồ đạc kéo lê trên mặt đất, âm thanh kia ngày càng xa, cho tới khi biến mất hẳn, tôi thở phào nhẹ nhõm, vươn tay sờ sờ trên tường ấn lên công tắc đèn, đột nhiên lại thấy một thân ảnh thấp bé đứng bên cạnh chiếc bàn vuông cũ kỹ.

Đó là một bà lão mặc một thân hắc y hầu như chìm lẫn vào bóng tối, nhưng cho dù đầu óc mơ màng tôi vẫn thấy được sắc mặt trắng bệch của bà ta không phải là sắc mặt mà người bình thường nên có.

Trái tim đã nhảy tới cổ họng.

Cùng là quỷ hồn nhưng cảm giác bà lão này mang tới so với Trương Khởi Linh hoàn toàn khác biệt.

TaTô đứng im không nhúc nhích, cả người cứng đờ như pho tượng, chính giây phút này tôi lại ước gì mình biến thành pho tượng cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thấy...

Bỗng nhiên thân ảnh phía trước mặt hơi nhúc nhích, tôi cảm thấy trái tim mình muốn ngừng đập. Bàn tay tôi mò về chốt cửa phía sau, nhưng dù vận thế nào chốt cửa cũng không chịu mở, giống như đang bị ai đó điều khiển. Khuôn mặt tựa xác chết đang tiến về phía tôi ngày càng gần, tôi có cảm giác cấp bách đến hít thở không thông nhưng hai năm kinh nghiệm trộm mộ thật không uổng phí, tôi nhanh chóng điều chỉnh ánh mắt sợ sợ hãi quét qua bài trí trong phòng, ngay lúc thân ảnh kia vọt tới, tôi liền lách mình chạy vào cửa phòng gần đó nhất, tôi không biết làm như thế có hữu ích hay không nhưng bản năng cầu sinh trong hiểm cảnh nói cho tôi biết phải chạy trốn, chạy vào trong phòng tôi nhanh tay khoá chốt cửa còn không quên kéo cái bàn gần cửa sổ ra chặn lại.

Làm xong xuôi tôi đã mệt tới mức ngã ngồi trên mặt đất, rất không có tiền đồ mà ngồi co rúc dưới gầm bàn.

Thời gian chậm chạp trôi qua đối với tôi chính là một loại giày vò tra tấn, phía sau cánh cửa một chút động tĩnh cũng không có, tựa như những chuyện xảy ra này giờ chỉ là ảo giác của tôi.

Không khí liền lâm vào an tĩnh tuyệt đối. Những lời Vương Bát Khâu nói ban nãy bỗng vang vọng trong đầu tôi.

31. Chương 31

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, tôi chỉ biết lúc căn phòng này ngày một lạnh, lạnh như nhiệt độ nơi đáy biển tới tận lạnh lẽo. Giống như ánh trăng cô tịch trên cánh đồng hoang vắng. Nhiệt độ ngày một giảm, không khí như loãng ra, khiến hô hấp trở nên khó khăn.

Tôi nhớ lại rất nhiều chuyện về Trương Khởi Linh lúc trước, tôi nhớ khi tôi nổi điên với anh ta, lúc đó tôi cầm kiếm gỗ đào xua đuổi anh ta, ném bùa trừ tà vào anh, nhìn anh bằng con mắt kinh sợ, tránh né, tôi không tin tưởng anh, lúc đó tâm trạng của anh ta ra sao? Nhìn thái độ của tôi đối với anh như vậy anh cảm thấy như thế nào? Tôi thật không dám nghĩ, tôi dường như cảm thấy gương mặt anh như ánh trăng u buồn phản chiếu trên mặt nước rồi bỗng chốc bị khảy tới mức méo mó biến dạng.

Lúc anh còn sống, tôi đối với anh chỉ có chán ghét, nỗi sợ hãi đó ăn sâu vào tôi biến tôi từ một người độ lượng rộng rãi trở thành ngoan độc tuyệt tình. Cho đến tận lúc này tôi mới nhận ra tôi đã tổn thương anh nhiều đến nhường nào.

Giống như một tội nhân đang đứng trên pháp trường chờ đợi tới thời khắc bị hành hình, những lời nói khiến tôi tuyệt vọng của Vương Bát Khâu lại văng vẳng bên tai.

Khu nhà này chính là một tử địa, chẳng trách tôi luôn cảm thấy có gì đó rất kỳ quái, không quái thì làm sao Vương thiên sư lại phải ở nơi này, chẳng trách ông ta cũng chết tại đây...

Mà Trương Khởi Linh đi theo tôi vào rồi cũng không xuất hiện.

Tôi thiếu nợ anh nhiều như vậy, tôi đối xử tệ bạc với anh như vậy mà anh vẫn coi trọng tôi, dùng tính mạng che chở cho tôi. Chúng tôi đều là hai kẻ cố chấp, anh cố chấp không có được tôi không buông, còn tôi cố chấp đuổi anh đi bằng mọi giá.

Nhưng bây giờ cái gì cũng không còn.

Tôi cúi đầu hai tay ôm chặt đầu gối. thời khắc này và những lúc vào sinh tử trước đây thật giống nhau, không cần phải nghĩ tới trách nhiệm hay nghĩa vụ gì.... chỉ tâm niệm một điều duy nhất phải giữ mạng sống.

Cuộc sống khi đó thật tốt bao nhiêu, bên người có Mập Mập lúc nào cũng náo nhiệt, còn có một tên yêu ngủ như mạng, cả ngày mơ màng – Muộn Du Bình.(tên đặc biệt vợ – Ngô Tà đặt cho chồng ảnh – Trương Tiểu Linh hay còn gọi là Tiểu Ca)

Khi đó bên ngoài tôi gọi hắn là “Tiểu ca” nhưng trong lòng tôi lại kêu hắn Muộn Du Bình cũng chính là Trương Khởi Linh, không biết đã bao lâu tôi không còn gọi cái tên này nữa, cũng không biết bao lâu tôi không thân mật gọi tên anh. Thì ra cũng đã hai năm rồi, giờ đây tôi mới nhận ra lúc đầu tôi gọi hắn Tiểu Ca chính là bởi vì tôi yêu thích anh.

Từ lâu tôi đã biết rằng anh yêu tôi, hay là tôi vốn biết suốt đời này tôi cũng không thể nào tìm được người nào yêu tôi hơn anh.

Thật ra lúc gặp Vương thiên sư ở ngôi nhà cổ kia tôi nên thừa nhận sự thật này, khi tôi hướng anh nói rằng “Anh muốn hại chết tôi sao” nhưng lúc đó tôi không biết rằng Trương Khởi Linh có bao nhiêu sợ hãi khi tổn thương tôi.

Tôi không thể thích anh, là chuyện mà tôi hối tiếc nhất.

Để anh phải mang tiếc nuối mà ra đi cũng là chuyện khiến tôi hối hận nhất.

Nếu như hiện tại tôi phải chết ở nơi này, có thể cho tôi nhìn thấy anh hay không? Tôi muốn xin lỗi anh, muốn cảm ơn anh... nếu cho tôi thêm một chút thời gian nữa, tôi sẽ nỗ lực thích anh, thương yêu anh, đối xử tốt hơn với anh.

Vương Bát Khâu nói ai cũng không ra được, như vậy có phải nếu tôi chết nhanh một chút sẽ sớm gặp được anh không?

Không ngờ có một ngày tôi lại nghĩ như vậy, mọi sợ hãi lúc trước hoàn toàn biến mất, nặng nề trong lòng như được trút bỏ, hiện tại tôi có thể bình thản đối mặt với tất cả. Ngay lúc tôi chuẩn bị đứng dậy bỗng nhiên cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng sờ trên đầu tôi.

Hai mắt tôi trừng lớn, vẻ mặt khó tin nhìn vào khoảng không trước mặt, cảm giác đụng chạm trên đỉnh đầu lại biến mất, tôi đứng im không nhúc nhích như chờ đợi, chờ thật lâu xung quanh vẫn không có động tĩnh gì.

Giọng run rẩy cất tiếng: “Tiểu ca?”

Không khí trầm mặc một lát, phía đối diện cuối cùng cũng truyền đến thanh âm “Tôi ở đây”. Tôi gần như không tin vào lỗ tai mình, nhưng giọng nói này đúng là của Trương Khởi Linh, là giọng nói đã lâu tôi không được nghe thấy. Tôi cắn môi, nước mắt như chuỗi vòng trên châu đứt dây rớt xuống.

“Anh con mẹ nó không nói tiếng nào muốn hù chết tôi à.”

Anh ở ngay bên cạnh tôi, lại không lên tiếng. Tôi ngồi chồm hổm dưới đất, tôi cảm thấy bàn tay anh đang sờ tóc của tôi, tôi đứng lên, dang hai tay hướng về phía anh.

“Tiểu ca, ôm tôi một cái.” Tôi nức nở nói.

Tôi không nghĩ tới anh nghe thế liền đứng im tại chỗ né tránh tôi, tôi sững sờ.

“Dừng...” Anh dừng một chút mới nói tiếp “Tôi rất lạnh...”

Nước mắt tôi lại rơi xuống như mưa “Vậy để cho tôi ôm anh một cái.”

“Cậu... không nhìn thấy tôi.”

“Không sao cả.” Tôi ương ngạnh đáp lại, hướng về phía phát ra thanh âm chạy tới, một đường chạy liền đụng phải thân thể lạnh băng như nước đá. “Tôi... nghe thấy anh nói, cũng cảm giác được...”

Giữa ngăn cách sinh tử, anh có từng toàn tâm toàn ý ôm lấy một ai đó không?

Có lúc anh chỉ nghĩ mà không có dũng khí để thực hiện, có lúc anh muốn ôm nhưng lại không có cảm giác được.

Cuối cùng tôi cũng ôm được người mà tôi bấy lâu nay tôi đã bỏ lỡ, nhưng thời khắc này cũng là lúc âm dương đã cách biệt.

32. Chương 32

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Bầu không khí ẩm áp ngăn ngủ bị tiếng đập cửa ầm ầm phá vỡ, tôi hoảng sợ quay đầu nhìn ra cửa, không biết có cái gì ở phía bên kia đang đập bang bang vào cánh cửa, bốn phía cũng vang lên âm thanh móng tay cào tường sắc bén, âm thanh gần tôi có cảm giác chúng đang ở ngay sau lưng tôi.

Giống như nơi dày đặc tử khí này bỗng nhiên bị kích động.

“Ngô Tà, nghe tôi” anh bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói mang theo nghiêm túc cấp bách khiến tôi không thể kháng cự, đó là sự phản ứng của thân thể và thần kinh đã được trải qua huấn luyện, “Cậu phải mau chóng rời khỏi nơi này, ở chỗ này càng lâu, cậu càng dễ bị đồng hoá, hiện tại cậu đã nghe được tôi nói, nghe thấy âm thanh xung quanh đây, nếu như cậu nhìn thấy tôi thì sẽ không còn kịp nữa rồi.”

Sau khi nghe vậy trong lòng tôi nhất thời rối rắm.

“Thế nhưng Vương Bát Khâu nói không ai có thể thoát khỏi nơi này.”

“Đó là hắn nói.” giọng Trương Khởi Linh lạnh lùng, ngừng một lát, anh càng thêm chắc chắn “Tôi sẽ không để cho cậu phải ở lại chỗ này.”

Trong lòng tôi ẩm áp, vươn tay muốn nắm lấy tay anh lại bị anh nắm trước.

“Anh cũng theo tôi đi ra phải không?”

Tôi thực không muốn ở lại chỗ này thêm phút nào, nhưng tôi không muốn chỉ một mình tôi thoát ra, tôi muốn có anh đi cùng.

Anh “Ừ” một tiếng ngăn ngủ, sau đó lại nói, “Chỉ cần chống đỡ qua được ngày mai sẽ ổn.”

Ngày mai ư?

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, cách thời gian mặt trời mọc ngày mai còn tận mười mấy giờ.

Trong lòng tôi có rất nhiều nghi vấn, chẳng hạn như vì sao Vương Bát Khâu không đi ra ngoài được, vì sao tôi nhìn thấy quý bà bà kia nhưng lại không nhìn thấy được Trương Khởi Linh, còn có làm cách nào để thoát khỏi khu nhà này và căn nhà này rốt cuộc là bị làm sao?

Nhưng mà trong tình thế cấp bách này tôi không thể hỏi từng vấn đề một mà chỉ hỏi một vấn đề cấp bách nhất “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Trương Khởi Linh nắm chặt tay tôi nói “Phải lên lầu bốn, nơi Vương thiên sư ở, đó là chỗ an toàn nhất.” Giữa âm thanh hỗn độn ma quái kia giọng nói của anh khiến tôi thấy an tâm vô cùng.

Nhưng nghe thấy phải lên lại chỗ cũ trong lòng tôi liền hối hận vô cùng, vì sao lúc trước lại cố sống cố chết chạy xuống dưới này làm gì chứ.

Thấy tôi do dự, anh nhẹ nhàng nói “Cậu chỉ cần nhắm hai mắt và nắm chặt tay tôi là tốt rồi.”

Tôi cảm thấy lúng túng, nhưng vẫn gật đầu.

Trương Khởi Linh nắm tay tôi đi tới trước cửa, tôi khẩn trương đến mức quên cả hô hấp.

“Tôi đếm tới ba, cậu từ từ nhắm hai mắt lại, đừng nghĩ gì hết, cứ chạy theo tôi là được.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, tay Trương Khởi Linh lại càng nắm chặt tay ta.

“1...”

Tôi nhin không được rùng mình một cái, vội vàng nhắm cả hai mắt lại. Khi anh hô tới “3” trong chớp mắt tôi thấy tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên lạnh lẽo, trước mặt một cơn gió thổi xẹt qua, bàn chân bị như bị khổng chế bắt đầu điên cuồng chạy.

Chạy trốn trong bóng tối dày đặc thực sự rất khủng bố thần kinh, anh không biết phía trước có gì, cũng không biết sau lưng là gì, cũng không biết phương hướng càng không biết khái niệm về thời gian.

Ngoại trừ âm thanh xuyên qua màng nhĩ tôi hoàn toàn không nhận biết được không gian xung quanh, tôi chỉ có thể dựa vào Trương Khởi Linh dắt đi, trong lúc hoảng hốt tuyệt vọng này tôi chỉ có bàn tay này là cảm thấy an tâm nhất, tôi ra sức nắm chặt lấy nó.

Chỉ một lát mà lòng bàn tay đã thấm ướt mồ hôi.

Chạy trốn, tôi lại nhớ tới khoảng thời gian mấy năm trước đây, hầu như hơn phân nửa thời gian đều là nắm lấy bàn tay người đàn ông này chạy trốn trong bóng tối cùng hiểm nguy, anh luôn chắn trước mặt tôi đón nhận tất cả nguy hiểm, nỗ lực đem tới cho tôi khả năng an toàn cao nhất.

Lúc chạy lên lầu tôi bị vấp chân một chút, Trương Khởi Linh nhanh nhẹn kéo tôi lên, mắt tôi hơi hé một chút, xuyên qua khe hở tôi thấy có một thân ảnh mơ hồ đang lưu luyến ở sau một khe cửa.

“Nhắm mắt lại” Trương Khởi Linh ra lệnh.

Từ tầng ba lên tầng bốn, chỉ là khoảng cách một tầng lầu mà thời gian lâu như muốn tra tấn người ta. Thân thể hơi nghiêng nói cho tôi biết đã tới vị trí ngã rẽ, đi qua khúc quanh này tôi bỗng nhiên cảm giác được thân thể mình đụng phải một cơ thể cứng rắn lạnh băng. Tôi không dám tưởng tượng, cũng không dám mở mắt ra, ngoại trừ cố chạy nhanh hơn tôi không dám làm gì khác.

Cuối cùng phía sau lưng cũng vang lên tiếng chốt cửa, tôi lập tức mở to mắt, trước mặt là màn trướng màu đen toán loạn, đúng là phòng ở của Vương thiên sư.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới nhận ra phía sau lưng mồ hôi đã thấm ướt một mảnh lạnh lẽo

33. Chương 33

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Tôi kéo một cái ghế dựa, đặt mông ngồi lên, đối diện là di ảnh của Vương Thiên sư, có thể do ảo giác, tôi cảm thấy ông ta như đang nhìn mình chằm chằm.

“Tiểu ca?”

“Tôi ở chỗ này” thanh âm của Trương Khởi Linh vang lên bên tai, khí tức quen thuộc phảng phất như quét qua vành tai, cơ thể tôi run rẩy, cả trái tim như có hàng ngàn con kiến nhỏ đang bò qua bò lại. Tôi nghiêng đầu một chút, Trương Khởi Linh liền ghé đầu tựa vào vai tôi, hai bàn tay từ phía sau vươn tới ôm chặt lấy tôi.

Tôi có chút bối rối, trước đây đối với những hành động thân mật của anh tôi thường không bao giờ chấp nhận, không giỡn dựa phản kháng thì cũng là đánh đấm loạn một đoàn, không hài hoà giống như bây giờ khiến tôi có chút lúng túng. Trương Khởi Linh liền buông tay, bầu không khí có chút mất tự nhiên, tôi không dám nhúc nhích, cũng không lên tiếng, cho tới khi có một bàn tay khoác lên vai tôi, không sai, là một bàn tay, hình dạng mơ hồ như tranh vẽ phác hoạ, nhưng cũng đủ nhận ra ngón tay đó là của ai. Tôi

vô cùng kinh hãi, quay đầu lại liền thấy một bóng dáng mơ hồ, xung quanh Trương Khởi Linh xuất hiện một đường viền mờ nhạt.

Tôi không khỏi “A” lên một tiếng, lại thấy cái bóng kia miễn cưỡng quay đầu sang nhìn tôi, không rõ gương mặt, không có ngũ quan, cũng nhìn không ra biểu cảm nhưng tôi có thể hình dung được dáng vẻ của anh, còn có ánh mắt sắc bén kia.

“Làm sao vậy?” bóng dáng mơ hồ kia tiến đến gần tôi, tôi ngây ra nhìn anh, đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên không cần dựa vào thanh âm, không cần dựa vào cảm giác vẫn có thể thấy anh, có thể tìm được anh ta.

Hóa ra cảm giác đem một người đặt trong lòng, khi nhìn thấy người ấy lại thấy yên lòng là như vậy.

Tôi chăm chú nhìn anh. Lúc này anh bỗng nhiên vươn tay ở trước mắt tôi hươ hươ, tôi không tự chủ được chớp mắt một cái liền hô lên “Một.”

“Cậu nhìn thấy?” Tôi đoán lúc này nhất định anh đang nhú mồm, bởi vì trong thanh âm của anh có chút gấp gáp cùng áp lực.

“Đúng ” tôi lên tiếng, thấy anh trầm mặc vội vã thêm một câu “Chỉ thấy một chút thôi, rất mờ, hoàn toàn không rõ ràng.”

Trương Khởi Linh đắm chiều nhìn tôi, tôi cố gắng muốn từ cái nhìn của anh tìm ra chút manh mối nhưng ngoại trừ một màu xám xịt thì cái gì cũng không thấy. Đột nhiên Trương Khởi Linh kéo tôi đứng lên, giọng nói có chút gấp gáp “Không thể đợi nữa, chúng ta bây giờ đi lên sân thượng.”

Sân thượng? Nơi đó cách đây hai tầng đấy.

Tôi có chút mơ màng.

“Nơi đó bình thường đều được mặt trời chiếu rọi, âm khí sẽ không nặng như ở nơi này ” Trương Khởi Linh giải thích.

Tôi nghĩ tới hình ảnh sau khe cửa khép hờ kia cùng với những thứ đang trôi bồng bềnh ở ngay khúc quanh hành lang kia da đầu liền một trận tê dại.

Tôi lại nhìn đồng hồ, còn chưa tới mười giờ nhưng xung quanh đã tối như mực, phía ngoài cửa sổ một ánh đèn cũng không có. Nếu như cứ ngồi nơi này chờ đợi, còn lâu như vậy trời mới sáng mà tên điên Vương Bát Khâu kia có thể trở lại bất kì lúc nào. Nếu như lên sân thượng không chừng có thể sớm kết thúc cái thực trạng khiến người ta muốn phát điên này.

“Được” đã đến nước này rồi còn sợ hãi mà do dự gì nữa, hơn nữa tôi cũng không phải chỉ có một mình,

không phải còn có Trương Khởi Linh đang ở bên cạnh tôi đây sao?

Tôi đi xung quanh phòng tìm tòi một hồi, cuối cùng tìm thấy một chiếc đèn pin, thật ra tôi mong muốn tìm được thứ có thể trừ tà gì gì đó, nhưng tôi lại sợ gây bất lợi cho Trương Khởi Linh, cuối cùng tôi cũng chẳng tìm được thứ gì khác nữa.

Tôi cầm lấy đèn pin, bật thử công tắc, đèn pin chớp chớp hai cái, ánh đèn rất sáng chứng tỏ pin còn đầy chỉ có điều mạch tiếp xúc có vẻ không ổn định.

Tôi một tay cầm đèn pin, một tay để cho Trương Khởi Linh nắm lấy, nếu không phải do tôi kiên trì để mình tự đi không chừng anh đã cắp tôi dưới nách mà chạy đi.

Cửa một lần nữa được mở ra, bóng tối dày đặc bao quanh, bốn vệ văng vể âm trầm, không có một chút sinh khí nào, đến cả chút gió cũng không có. Tôi run rẩy ấn mở chốt cửa, chỉ thấy ánh sáng từ đèn pin giống như một sợi tơ sáng mỏng manh xuyên qua bóng đêm dày đặc.

Không có bất luận âm thanh nào ngoài tiếng hít thở gấp gáp của tôi.

Trương Khởi Linh dắt tay tôi đi về phía trước, tôi thoáng thấy trên tấm gương phía cửa hiện ra một thân ảnh nhưng tôi không dám lên tiếng cũng không dám nhìn lại, ngay cả dũng khí cũng không có. Cái gương phản chiếu hình ảnh nơi khúc quanh, nếu như tôi nhìn không lầm, trong gương ngoài trừ tôi và cái bóng của Muộn Du Bình, đi theo phía sau chúng tôi còn có...

Nếu lúc đó tôi dừng lại nhìn kỹ tấm gương có thể hay không tôi sẽ nhìn thấy “nó” ...

Nếu như lúc này tôi xoay người lại phía sau, có thể hay không....

Tôi không dám nghĩ nữa, trong bóng tối đen kịt tôi nắm chặt tay anh như nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, giống như cảm giác được tôi đang sợ hãi, Trương Khởi Linh cũng nắm chặt lấy tay tôi.

34. Chương 34

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Đèn pin run rẩy chiếu trên hành lang lâu năm, cuối cùng tôi cũng hiểu được câu nói của Trương Khởi Linh lúc trước là có ý gì, lúc này không nhìn thấy gì cũng là một loại may mắn.

Tôi tắt đèn pin, để mình chìm hoàn toàn vào trong bóng tối, không nhìn thấy gì cũng không cần phải nghĩ. Khi thân thể đụng phải vật thể cứng ngắc tôi coi như đụng phải vách tường, cố gắng bỏ qua một đôi tay đang muốn tóm lấy tay tôi, cũng không quan tâm tới hàn khí đột nhiên ập tới bên cạnh.

Cước bộ chậm rãi nặng nề, trong bóng tối dày đặc tôi cảm thấy có thứ gì vẫn luôn đuổi theo ở phía sau. Hai mươi tư bậc thang mà giống như đi mãi vĩnh viễn không tới được điểm cuối, tôi không dám mở mắt ra, bên tai chỉ có tiếng bước chân của chính mình, chậm rãi vang lên rồi biến mất.

Đó là cảm giác gì ư? Là cảm giác cả thế giới mấy tỷ người giờ bỗng nhiên chỉ có một mình tôi, trong thế giới lặng im như chết này chỉ có tiếng hít thở, tiếng bước chân, tiếng tim đập của chính bản thân mình... Con đường dài vô tận khiến người ta tuyệt vọng, tôi cố sức nắm chặt bàn tay người bên cạnh nhưng thất bại.

Trống rỗng?

Trống ngực đập hụt một nhịp, tôi lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào tôi không còn cảm thấy được người kia bên cạnh nữa, tôi vội vã mở đèn pin lên, ánh sáng chói loà rất nhanh soi rõ khung cảnh trước mắt, trên nền tường xám trắng loang lổ là ký tự Ả Rập màu đỏ tươi “Một”

Lầu một?

Tôi nhìn số một trước mắt mà đầu như mê mang. Vì sao tôi lại ở lầu một? Trương Khởi Linh đâu rồi?

Đèn pin chớp nháy hai cái, tôi quay đầu lại, phía sau lưng tôi chính là cánh cửa kia. Tôi nhớ rõ cánh cửa sắt sơn xanh han rỉ nơi đó, bên cạnh là một phòng trực nhỏ hẹp đơn sơ, lúc tôi tới cửa phòng này đóng kín, nhưng bây giờ...

Tôi cố gắng không nhìn vào nhưng ánh mắt lại không chịu khống chế của bản thân cứ thế nhìn qua, quả nhiên sau cánh cửa tối đen kia có một cái bóng, là bảo vệ khu nhà dường như đang đi tới đi lui.

Tôi không dám suy nghĩ thêm. Tôi không dám đảm bảo mình sẽ không nổi điên nên vì sợ hãi, sẽ không tự móc hai mắt mình, chọc thủng lỗ tai mình.

Cảm giác này là gì, chính là giống như mình tách biệt với toàn thế giới, bị mọi người từ bỏ, bị quên lãng!

Bóng tối đen đặc hoàn toàn bao phủ lấy tôi, vừa quỷ dị vừa nặng nề ép tôi tới mức không thở nổi. Tôi thậm chí không dám động ngón tay chân.

Đi!

Thế nhưng đi nơi nào?

Nơi nào mới an toàn?

Hai chân tôi như bị mọc rễ tại chỗ, tôi muốn rời khỏi nơi này nhưng ngay cả một bước cũng không nhấc nổi chân.

Tiếp tục hay là từ bỏ?

Ở lại chỗ này hay là đi lên?

Trương Khởi Linh không còn ở cạnh tôi, tôi thấy mình lại trở nên yếu ớt không có chút quyết đoán nào. Đến tận cùng khi nào thì chuyện này mới kết thúc? Anh hiện đang ở nơi nào? Anh cũng rời bỏ tôi sao?

Không, anh sẽ không bỏ rơi tôi.

Anh đã nói dù có chết cũng không rời bỏ tôi, thì làm sao anh bỏ lại tôi được chứ. Trên thế giới này, ngoại trừ tên điên này, làm gì có ai mê đắm tôi như anh ta.

—— Phải đi tìm anh ta! Bắt anh ta lại!

Ý niệm này như tiếng trống đánh âm âm vang vọng khắp các ngõ ngách trong đầu tôi.

Tôi kinh ngạc nhìn cầu thang lên lầu hai, có phải Trương Khởi Linh đang tìm tôi trên đó. Từng bước từng bước tôi đi lên lầu hai tràn ngập lạnh khí, ngọn đèn leo lét bị bóng tối ăn mòn giống như có thể tùy thời tắt ngúm. chẳng biết từ lúc nào gió lạnh bắt đầu thổi tới, gió lạnh theo ống quần leo lên lưng, làm khô một tầng mồ hôi lạnh.

35. Chương 35

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Phía trên sẽ có cái gì?

Mỗi khe hở sau cánh cửa, mỗi khúc quanh, mỗi góc tường kia đang cất giấu cái gì?

Hàn khí phía sau lưng kia là cái gì? Tiếng bước chân sau lưng tôi là của ai vậy?

Đây là hiện thực hay ảo giác? Là tôi đang mơ hay do tôi tưởng tượng ra?

Tôi thấy lạnh có phải do sợ hãi mà ra?

Tôi thấy sợ có phải do tinh thần tôi đang bất an?

Có phải Trương Khởi Linh đang ở lầu trên chờ tôi? Phải đi tới cuối đường này mới có thể tìm được anh sao?

Ánh đèn pin yếu ớt chiếu sáng một vùng sương mù phía trước, tôi thở ra một hơi cuối cùng cũng tới lầu hai.

Tôi nhắm mắt lại, ngăn bản thân mình không nhìn về phía những cánh cửa, không nhìn tới ngã rẽ, cũng không nhìn vào bóng tối, chỗ nào càng tối tăm thì càng đáng sợ.

Tôi khẽ gọi “Tiểu ca”, nếu Trương Khởi Linh đang ở đây anh nhất định sẽ nghe thấy và tìm được tôi.

Nhưng không có âm thanh đáp lời.

Vô số lần trước đây anh đều ở bên cạnh tôi, thì ra lúc tôi thấy những sợ hãi này cũng không là gì, tôi có thể yên tâm mạnh dạn tiến về phía trước là vì biết có Trương Khởi Linh luôn ở cạnh tôi.

Một bước rồi lại một bước, hơi lạnh như mũi khoan đâm sâu vào da thịt, giống như mạch nước ngầm phun trào, dưới chân đã là bậc thang thứ mười một, tôi nhớ rõ bậc thứ mười ba là tới khúc quanh. Lấy hết can đảm tôi dẫm chân lên bậc thang thứ mười hai, tới bậc mười ba hơi nghiêng người là có thể tới lầu hai, chỉ cần đi qua hai mươi tư bậc nữa là có thể tới lầu ba, tôi tự an ủi chính mình, chân vừa bước thêm một bước liền thấy sau lưng có thứ gì nặng nề bám lấy.

Tôi sợ tới mức hận không thể ngắt tại chỗ, lạnh lẽo không sự sống nhắc nhở cho tôi biết sau lưng tôi là cái gì, tiếng hét của tôi bị bóp chết ngay tại cổ họng, toàn thân tôi như bị rong rêu dưới đáy hồ cuốn chặt lấy, cơ thể giống như bị hút đi sinh khí, tôi giãy giụa giống như bị điên, bỗng nhiên tôi cảm thấy phía sau lưng nhẹ đi, cái gì cũng không có. Không kịp nghĩ nhiều một hơi chạy lên bậc thứ mười bốn, cho tới khi thấy ký tự Á Rập đỏ tươi như máu “ba” cảm xúc kinh hãi như thủy triều cứ dâng lên lại rút đi.

Cửa phòng như cũ vẫn hé mở, tôi cũng không dám dừng lại, chỉ nghe loáng thoáng đằng sau cánh cửa vọng ra mấy tiếng ho khàn khàn, trong bóng đêm yên tĩnh càng thêm quỷ dị. Ánh sáng đèn pin chiếu không hết được bóng tối dày đặc, tôi không biết trong đó ẩn núp những gì, chúng lặng im không tiếng động như hồ rình mồi xung quanh tôi chỉ nhân cơ hội tôi không cảnh giác liền xông tới, giống như thời khắc gương mặt trắng bệch như xác chết kia đột nhiên lộ ra.

Tôi nhận không được rung mình một cái.

Nhưng đến đây rồi mà tôi vẫn không thấy Trương Khởi Linh.

—— linh

Một tiếng chuông gió nhẹ rung lên, âm thanh va chạm của kim loại liên khiến tôi chú ý lắng nghe.

Tôi nín thở, âm thanh mỏng manh kia rõ ràng vang lên từ lầu bốn.

Đó là... âm thanh của chuông trừ tà!

Tôi hoảng hốt, chuông trừ tà! Có thể sử dụng chuông trừ tà đối phó còn có ai!

Tôi một đường chạy lên lầu bốn, đẩy cửa phòng Vương Thiên sư ra, đập vào mắt tôi là một thân ảnh đang nằm cuộn tròn trong vòng dây tuyến.

“Tiểu ca!”

Trương Khởi Linh ngẩng đầu nhìn tôi, tôi chạy tới muốn tháo bỏ vòng dây kia lại thấy cả người Trương Khởi Linh run lên, phía sau lưng tôi một trận gió nhẹ thổi tới, đã từng trải qua huấn luyện cơ thể tôi theo bản năng khom lưng xuống, một cơn đau nhức từ bả vai truyền tới, âm thanh xương cốt bị đập gãy vang lên thanh thúy.

Tôi lão đảo nhào về phía trước, trán liền bị đụng vào bàn trà trước mặt, tôi đảo mắt qua liền thấy một cánh tay cầm búa đang hướng về phía tôi đi tới.

36. Chương 36

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Không cần nhìn mặt cũng đoán được cái tay kia là của tên Vương bát đản. Vai trái tôi đã bị gãy, chỉ còn tay phải, dù được hay không tôi cũng phải liều mạng với tên hỗn đản này. Ánh mắt tôi lướt về phía Trương Khởi Linh thấy anh ta nhiều lần muốn thoát khỏi vòng dây kia đều bị cản lại, hình ảnh này từ trước tới giờ tôi chỉ có thể thấy trong phim kinh dị. Tôi bỗng phát hiện lúc này tôi thấy hình ảnh của anh có chút rõ ràng hơn, đã mơ hồ thấy các đường nét ngũ quan của gương mặt.

Ngực tôi trầm xuống, tôi biết nếu tôi không nhanh chóng thoát khỏi chỗ này thì kể cả Trương Khởi Linh

hay là tôi cũng xong đời.

Tôi vốn cho rằng khó đối phó nhất là mấy thứ ngoài cửa kia, không nghĩ tới lúc này Vương Bát Khâu còn khó xơi hơn quỳ.

Tôi bị Vương Bát Khâu ngăn ở ngoài cửa không có cơ hội đi vào trong. Lúc này trên người Trương Khởi Linh đã bắt đầu toát ra một ít khí đen, giống như đang bốc hơi. Lòng tôi nóng như lửa đốt, tôi gọi anh ta mấy lần cũng không thấy trả lời. Tôi nhớ lại lần trước lúc ở trong nhà tôi Vương thiên sư cũng dùng cách này đối phó với anh, đây là thủ đoạn tàn độc nhất khi đối phó với âm quỷ giống như nhổ cỏ nhổ cả gốc rễ.

Một bên Vương Bát Khâu như lang hổ điên cuồng tấn công, một bên tôi chặt vật chống trả, người ta nói khí lực của người điên là vô tận quả không sai, mỗi lần gã đập búa xuống khiến mặt đất rung lên ầm ầm, vôi vữa trên trần nhà không ngừng rơi xuống, bụi vương vào mắt tôi cũng không dám đưa tay xoa, hai mắt cay xè nước mắt nhất thời rớt xuống cùng với bao nhiêu uất ức và chặt vật, tôi rõ ràng là cậu ấm được cưng chiều chưa khi nào phải chịu một bụng uất ức như vậy, mà tất cả điều này càng khiến cho Vương Bát Khâu vô cùng thích thú, gã đang quay tôi như quay chong chóng.

Bên tai ngoại trừ tiếng thở dốc ồ ồ hưng phấn điên loạn của Vương Bát Khâu, cuối cùng tôi cũng nghe thấy một tiếng rên nhẹ của Trương Khởi Linh, trái tim tôi run lên, giống như bị mũi dao nhọn của pháp sư đâm trúng.

Nhất định là anh đang vô cùng khó chịu!

Đến tột cùng là loại đau đớn nào lại làm cho người đàn ông vốn gan dạ lãnh tĩnh như anh đau đến mức độ này!

Cổ họng tôi bỏng rát như bị thiêu đốt, nơi bị thương giống như đang bị nướng trên lửa đỏ, nhưng đau đớn anh đang chịu đựng còn dày vò gấp mấy lần tôi!

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn của anh như một mũi tên bắn xuyên qua tầng ngăn cách, khiến tôi bùng nổ, tôi không tránh né nữa mà nhằm thẳng hướng Vương Bát Khâu xông tới, hung tận đá vào cẳng chân gã một cái, Vương Bát Khâu gào lên hai tiếng, quỳ một gối xuống đất, tôi vui mừng vội vã đi vòng qua gã, mắt thấy tay sắp đụng sợi tuyến phía trước thì mắt cá chân bỗng nhiên bị tóm lấy, theo quán tính cả người tôi té lăn ra mặt đất.

“A ——” Đầu gối bị đập xuống sàn nhà, đau nhức khiến tôi hét lên thảm thiết, đau nhức, xương cốt như muốn đập nát.

Mồ hôi lạnh như hạt đậu thi nhau rơi xuống, tôi đưa bàn tay lạnh lẽo qua xem xét nơi đầu gối bị thương kia, bàn tay còn lại bị gã dùng một chân dẫm lên, gót giày gã nghiền qua nghiền lại như đang nghiền một con kiến, sau đó gã đá một cước vào ngực tôi, khiến tôi ho khan một tiếng, không khí trong buồng phổi như bị ép sạch ra ngoài, cổ họng tanh ngọt, khoang miệng tràn đầy dịch thể nóng ẩm.

Tôi nghe được phía bên kia Trương Khởi Linh gầm nhẹ, tôi cố nâng mí mắt, muốn tìm kiếm thân ảnh phía sau lưng Vương Bát Khâu nhưng chỉ nhìn thấy một mảnh hắc ám.

Vương Bát Khâu thay đổi hứng thú, gã không dùng một đao giết chết tôi ngay mà gã muốn dần vặt tôi đau đớn đến lúc chết.

Gã lấy ra từ trong túi quần một con dao quân dụng, gã đem hai tay của tôi mở rộng ra, không chút nghĩ ngợi liền đâm một nhát xuyên qua bàn tay trái, tiếng thét đau đớn thống khổ ra đến cổ họng lại bị tôi nuốt trở vào, bởi vì ở phía bên kia tôi nghe thấy âm thanh rống giận bi ai.

Giống như khẳng định tôi không còn khả năng phản kháng, cũng không thể chạy trốn Vương Bát Khâu hải lòng buông đao, lão đảo nghiêng ngả hướng bên kia đi qua.

Tầm nhìn cuối cùng cũng trống trải, Trương Khởi Linh hai tay chống trên mặt đất vẫn đang không ngừng tìm cách phá bỏ đạo phòng tuyến kia, xung quanh thân anh khói đen vẫn không ngừng phiêu tán. Hình dáng của anh ngày càng rõ nét, không cần tưởng tượng tôi cũng thấy được dáng vẻ khuôn mặt của anh.

Không hiểu sao khi nhìn thấy khuôn mặt anh, nước mắt tôi mắt không chế lại trào ra.

Tôi không biết Vương Bát Khâu muốn làm gì, nhưng tôi biết tình cảnh hiện tại của Trương Khởi Linh vô cùng không tốt.

Tay bị phế bỏ thì sao, chân bị chặt đứt thì thế nào? Không đi được, không chạy được thì tôi liền bò, chỉ cần tiến gần thêm anh một chút cũng được, huống chi tôi vẫn còn một tay một chân nữa mà.

Cố gắng hết sức rút con dao đang cắm ở lòng bàn tay trái ra, tôi quỳ một chân kéo chân còn lại qua.

Con người tôi khi còn sống sẽ có bao nhiêu cái lần đầu tiên và lần đầu tiên quan trọng nhất là cái nào?

Lần đầu biết nói, lần đầu biết đi, lần đầu tiên ăn trộm, lần đầu tiên thú tội, lần đầu biết yêu, lần đầu chứng kiến sinh ly tử biệt...

Liệu có bao nhiêu người sẽ có... có kinh nghiệm lần đầu tiên giết người.

Giết người thật ra không khó, chỉ cần có đủ hai thứ: 'Một là dũng khí lớn hơn kẻ mình muốn giết và quan trọng nhất là bản thân phải có người, có thứ bản thân muốn bảo vệ.'

Nếu một ngày tay mình dính máu thì một đao hay hai đao cũng đâu có gì khác biệt.

Vương Bát Khâu!

Tao đã giết mày.

Lưỡi dao nhuộm máu càng thêm sắc bén, mới lúc trước tôi cố hết sức không phá bỏ được phòng tuyến kia mà bây giờ chỉ cần vung một dao lên đã cắt đứt hết thảy.

Tôi đã giết người. Nhưng tôi không hối hận, cũng không sợ hãi.

Chỉ là trong lòng có một nơi âm ỉ sụp đổ, từ nay về sau dù có cố gắng cách nào cũng không lấp đầy được, cũng không có vật gì lấp đầy được.

37. Chương 37

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Ngay thời điểm phòng tuyến kia sụp đổ Trương Khởi Linh liền vọt tới cạnh tôi. Tôi cảm thấy cả cơ thể mình được anh ôm trọn vào lòng ngực, tay anh ôm chặt tới mức hít thở không thông, nhưng lúc này tôi lại muốn được ôm như vậy, chỉ cần ở trong vòng tay của người đàn ông này tôi liền cảm thấy an toàn, không cần phải suy nghĩ gì cả, cũng chẳng cần bận tâm lo lắng điều gì. Khi bản thân biết mình đã an toàn thì bức tường phòng ngự trong lòng tôi bỗng chốc sụp đổ tất cả uất ức buồn tủi liền tranh nhau ứa ra.

Tôi đã giết người, trong thời khắc này ý niệm này càng trở nên rõ ràng, tôi không sợ hãi nhưng lại không thể khống chế bản thân mình không ngừng run rẩy.

“Loảng xoảng” dao trong tay phải bị một bàn tay nhẹ nhàng rút ra ném xuống đất. Trương Khởi Linh nắm chặt lấy bàn tay phải của tôi, môi anh không ngừng âu yếm hôn lên đó, nơi này vừa rồi còn cầm hung khí giết người vậy mà người này còn đang như ôm bầu vật mà hôn xuống.

Môi của anh lướt tới đâu giống như ánh mặt trời ấm áp đi tới đó, tất cả tội ác đều như được tha thứ, tất cả tối tăm đều như được soi sáng.

Tôi cầm lấy tay anh giống như ôm lấy tia ánh sáng cùng ấm áp cuối cùng của thế giới này. Lúc trước anh giết những người uy hiếp tôi, giờ tới lượt tôi giết những kẻ uy hiếp tới anh. Tôi cuối cùng cũng trở nên giống anh, giống như những vì tinh tú vĩnh viễn không rời xa bầu trời hay ánh mặt trời cùng ấm áp vĩnh viễn không rời nhau. Trương Khởi Linh trở thành người duy nhất trên thế giới này khiến tôi không thể rời bỏ dù phải quay lưng lại với cả thế giới này.

Mỗi một lần lại một lần thấm thiết giống như một dao đem mổ phanh cơ thể tôi ra, khiến những sự việc từ nhiều năm trước càng thêm sáng tỏ, khiến những tình cảm chôn giấu trong lòng tôi được giải thoát ra.

Tôi không ngờ một thằng đàn ông gần ba mươi tuổi đầu như tôi cứ như vậy ôm Trương Khởi Linh mà khóc rống lên.

Hết thấy đã không kịp hối tiếc, hết thấy đã không kịp nói lời từ biệt, hết thấy cũng không kịp hiểu rõ ái tình.... Nước mắt hối hận, tôi ôm lấy thân thể lạnh băng của anh, tôi quỳ gối xuống cầu xin tha thứ.

Tôi cầm lấy bàn tay anh dùng giọng nói đứt quãng thì thào từng câu xin lỗi.

Lần đầu tiên trong đời tôi nghĩ, giả như anh còn sống thì tốt biết bao. Nếu như anh vẫn còn sống mà ở bên cạnh tôi thì tốt nhường nào.

Quỷ hồn vốn không có nước mắt, nhưng tôi biết anh cũng đang rất thương tâm, nghe xong những lời ân hận của tôi, anh đứng lên ánh mắt thoáng trở lên thê lương, cuối cùng chỉ thấy anh nhắm mắt lại lắc đầu.

“Tôi biết, tôi không nên trở về, tôi biết rất rõ tình cảnh của tôi hiện tại... chúng ta càng không có khả năng...”

“Người sai là tôi. Thế nhưng... tôi sẽ không xin lỗi cũng sẽ không hối hận...” Trương Khởi Linh thanh âm nhàn nhạt bỗng nhiên trở nên bình tĩnh “Chuyện tôi muốn làm vẫn sẽ không thay đổi...”

Giọng của anh thoáng chút nghẹn ngào khàn khàn “Tôi chỉ có thể để lại cho em một vị trí trên gia phả...”

“Không có lẽ đường sang trọng...”

“Cũng không thể tiếp tục bảo vệ em...”

“Lại càng không thể đi cùng em cả đời...”

“Mặc dù như vậy, nhưng... Ngô Tà, gả cho tôi, em có nguyện ý không?”

Câu nói cuối cùng anh rất nhẹ, nhẹ như là hạt bụi, giống như một đám mây nhẹ nhàng nở rộ ra. Kiên trì như anh, đây là lần thứ ba anh nói ba chữ này, không còn là một mệnh lệnh nữa, mà là một lời thỉnh cầu thành tâm dịu dàng.

Lần đầu tiên nghe từ miệng anh lời tâm tình chân thành như vậy khiến tôi có chút cứng người không biết phản ứng làm sao.

Bóng dáng người trước mắt càng thêm rõ ràng, không còn mờ ảo mộng lung nữa. Ánh mắt anh nhìn tôi chăm chú, những tình cảm chân thành tha thiết như ánh lên nơi đáy mắt. Không che giấu, không màu mè nhưng lại khiến tôi không ngừng rung động.

Anh đang ở ngay trước mắt tôi, dịu dàng nhìn tôi.

Chính đôi mắt này. Chính con người này. Chính những cảm xúc này. Là điều bấy lâu tôi mong đợi.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, tất cả những phân vân trong lòng tôi bỗng chốc đều tan thành mây khói.

38. Chương 38

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Đây là nguyện vọng duy nhất của anh, cũng là kiên trì duy nhất nhiều năm qua của anh thuộc về tôi.

Chấp nhất lâu như vậy cũng chỉ vì một câu trả lời.

Gả cho tôi, em có nguyện ý không?

Chỉ là gật đầu hoặc lắc đầu, đáp án đơn giản như thế nhưng tôi lại khiến người này phải chờ đợi lâu như vậy.

Tôi dùng hết sức gật đầu, tôi nguyện ý, lúc này đây là tôi thật sự từ đáy lòng nói đồng ý.

Gả cho anh, đó là biện pháp duy nhất, đem sinh mạng của chúng ta ràng buộc vào một chỗ, từ nay về sau không bao giờ... chúng ta không bao giờ còn là người dưng nữa, cuộc sống của anh và của tôi sẽ cùng nhịp thở, tên của tôi sẽ nằm cạnh bia mộ của anh, dù bệnh tật hay khoẻ mạnh, dù giàu sang hay nghèo khó, dù sinh hay tử, dù ngăn cách nhau bởi cả thế giới này, cả cuộc đời này chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau.

Trong ánh mắt cô đơn của Trương Khởi Linh loé lên chút mơ màng, anh kinh ngạc nhìn tôi, khiến tôi càng đau xót, rõ ràng cho tới tận bây giờ anh vẫn không tin rằng tôi sẽ đồng ý. Giống như ôm lòng tuyệt vọng anh lại hướng tôi hỏi lại một lần nữa.

Tôi xấu hổ tới đỏ bừng cả người, trừng mắt nhìn anh, gần như là cắn răng nói:

“Tôi con mẹ nó nói tôi ‘Nguyện ý’, anh còn muốn ông đây nói lại mấy lần nữa hả?”

Trương Khởi Linh há hốc miệng, ánh mắt rạng ngời, mặt mày như muốn nở hoa, nhưng anh khẽ cắn môi.

Anh giống như một đứa bé ngốc nghếch đang cố sức tìm kiếm một cây kim trong đồng vãi lớn, cây kim nhỏ như vậy thậm chí anh còn không biết có phải nó rớt ở bên trong không. Cho tới lúc đầu ngón tay bị mũi kim đâm rỉ máu, ngón tay đau xót nhưng trong lòng lại vui sướng. Anh đã tìm thấy rồi! Tìm thấy được cây kim nhỏ bé sáng lấp lánh đã từng đâm sâu vào tay mình! Dù cho nó bị chôn giấu dưới đồng vãi, dưới đất cát, thậm chí là rớt xuống lòng sông, dù là lại bị nó đâm cho đau đớn thêm lần nữa nhưng cuối cùng cũng đã tìm thấy nó. Dù bằng bất cứ phương pháp ngu ngốc nào, dù quá trình có khó khăn tới đâu, có có cách bao xa anh vẫn muốn tìm, bởi vì anh đã bị nó mê hoặc, dù trải qua bao nhiêu thời gian cũng không cách nào quên được, chính là cảm giác lúc này.

Trong lòng tôi khó chịu nhưng ngoài miệng lại nói “Nhưng anh cũng không nên đưa bộ đồ cưới quý giá kia cho lão tử, cũng đừng mong lão tử sẽ mặc đồ phụ nữ, hôn lễ đơn giản cũng được, không có người chứng kiến cũng được, không có người thân bạn bè cũng không sao...”

Tôi nghe anh “ừ” một tiếng, ánh mắt như phát sáng nhìn tôi, tràn đầy dịu dàng và bao dung. Khoé mắt còn mang theo ý cười nhẹ, tôi chỉ thấy qua ánh mắt anh như vậy vài lần, đều là lúc còn trong nhóm vào sinh ra tử, còn lúc sau ngoại trừ sắc bén lạnh lùng cùng vận vẹo dữ tợn lúc anh nổi giận thì không còn thấy anh cười nữa.

Xoá bỏ những cảm xúc tiêu cực trước đây, tâm của tôi đối với anh bây giờ cuối cùng cũng mềm mại.

Tôi nhìn anh, trong lòng có chút phiền muộn, liền chẳng biết nói gì nữa, cho tới khi ý cười trong mắt anh tan hết lại bị thay thế bằng nét bi thương.

Anh vươn tay sờ má tôi giống như đang thở dài, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ chăm chú nhìn tôi. Tôi đột nhiên hiểu ra anh muốn nói cái gì, tôi nhanh trí nhân lúc mọi chuyện còn đang nóng hổi liền nói.

“Tiểu ca, chúng ta bái đường đi. Không phải anh vẫn luôn muốn như vậy? Ở đây tuy rằng khắp nơi đều giăng đầy vãi đen, cũng không có không khí vui mừng, không có hai bên cha mẹ, vậy chúng ta chỉ cần bái thiên địa, sau đó giao bái, chúng ta thật vất vả mới được ở cùng một chỗ, tôi cũng thật vất vả mới đem mình gả cho một người đàn ông, dù thế nào cũng phải có đủ nghi thức.”

Tôi nói rất hợp tình hợp lý cũng rất chân thành, Trương Khởi Linh cười cười, cúi đầu nhìn xuống vết thương nơi tay chân tôi.

“Còn đau không?”

Tôi muốn nhúu mày, phát hiện cũng không đau như tưởng tượng, ngoại trừ đau nhức lúc đầu không biết từ lúc nào tôi không còn cảm thấy đau nữa. Tôi thử cử động tay chân, không đau, không cảm thấy gì hết. Trong lòng tôi đại khái cũng đoán được nguyên nhân, có lẽ thời gian không còn nhiều lắm.

Tôi nghĩ thông suốt, phát hiện ra kỳ thật mọi chuyện không có gì là không thể.

Tôi thản nhiên nhìn anh.

Trương Khởi Linh đỡ tôi đứng dậy, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ phát hiện chân trời đã bắt đầu chuyển từ xanh đậm sang nhạt.

39. Chương 39

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

“Vẫn đủ thời gian, em có thể đi ra ngoài rồi.” Trương Khởi Linh chắc chắn nói.

Tôi cầm lấy tay anh, vừa muốn nói tôi không muốn đi. Trương Khởi Linh liền ngăn lời tôi “Em ở tại chỗ này cũng không làm được gì, em với anh không giống nhau, đối với thế giới này em chính là một con người.” Anh cúi đầu ánh mắt nhìn tôi chăm chú, thanh âm rất nhẹ chậm rãi nói: “Nếu như anh còn sống, anh nhất định sẽ không cứ như vậy mà buông tha em, dù em vẫn như trước đây không thay đổi anh cũng sẽ nhốt em cả đời ... Thế nhưng hiện tại không giống nhau...”

“Anh... rất không muốn để em đi, nhưng anh không có biện pháp nào khác, tuy rằng anh có chút điên, nhưng anh biết anh là một người đã chết, cái gì cũng không cho em được...” Anh đập lên cánh tay mình “Chỉ có thể khiến cho em một thân băng lãnh...”

“Anh trở về cũng chỉ vì một việc, không nghĩ tới em lại đáp ứng lấy một người chết, đối với anh còn có gì chưa thoả mãn.”

“Em phải sống sót, cuối cùng cũng có người nhớ kỹ Trương Khởi Linh tôi, tôi nói rồi em là mối liên hệ duy nhất của tôi đối với thế giới này, cũng không phải là lừa gạt em, bất kỳ người nào trên thế giới này lúc chết đi, không ai muốn ngay một người nhớ thương mình cũng không có, anh cũng vậy.”

Tôi chưa từng thấy anh nói nhiều như vậy, cũng không bao giờ nghĩ sẽ được nghe chính miệng anh nói ra những lời này. Anh vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng và chăm chú, trong ánh mắt ấy muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ che chở không cho bất kỳ thứ gì thương tổn tôi. Đến lúc này tôi cũng hiểu rõ những lời Tiểu Cầm đã nói: ‘Hắn nhìn anh bằng ánh mắt như vậy thì không thể nào hắn sẽ làm tổn thương anh.’

Anh là một người đã chết nhưng anh lại vì tôi mà lo lắng suy nghĩ hết thảy mọi chuyện sau này, khiến tôi không có lời nào phản bác.

Bầu trời ngoài kia đã bắt đầu ửng hồng, những vì sao đang dần tắt sáng, báo hiệu hôm nay sẽ là một ngày nắng ấm.

Tôi mặc anh nắm tay kéo tới cạnh cửa sổ, xung quanh phát phối lụa đen, chúng tôi ở phía trước linh đường

của Vương Thiên sư làm lễ bái lạy trời đất, có thể nói là hình ảnh quý dị nhất thế gian này. Lòng tôi nặng nề, anh đang đứng ngay trước mắt tôi, khoảng cách rõ ràng gần như vậy, chỉ cần đưa tay là chạm tới nhưng giống như bị ngăn cách bởi một dải Hoàng Hà, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh biến mất giữa những chập trùng sóng nước.

Bái lạy thiên địa rồi tới phu thê giao bái liền kết thúc nghi thức. Lúc Trương Khởi Linh xoay người đứng đối diện với tôi, trong ánh mắt anh ánh lên niềm vui nhưng đó không phải là niềm vui sướng đột ngột, mà nó phẳng phất như đã được thời gian sàng lọc, ướp lên men một cách chậm rãi bình thản, nó không cuồng nhiệt nhưng lại thấm đẫm ngọt ngào từng chút từng chút một.

Giống như tôi và anh đã trải qua rất nhiều năm tháng hạnh phúc bên nhau.

Thế nhưng chẳng bao lâu sau anh cũng sẽ tan biến mất.

Chẳng bao lâu sau chính tôi cũng chỉ có một mình.

Năm tháng dài đằng đẳng như vậy, tôi còn rất nhiều thời gian như vậy, chìm trong tịch mịch cô đơn chỉ có một mình tôi, nhớ về quá khứ, nhớ về một người như vậy.

Lúc Trương Khởi Linh cúi người chuẩn bị khom lưng hướng tôi bái lạy, trong chớp mắt kia tôi bỗng nhiên ôm lấy anh.

“Tiểu ca...”

“Chúng ta không cần lạy... nghi thức cứ như vậy đi, em sẽ không chê anh nhìn không thấy hình dạng, cũng không chê anh lạnh như băng, anh cũng đừng ghét bỏ em là một phế nhân bị phế bỏ một tay một chân, anh cả đời đều theo em, em cũng cả đời đều cùng anh...”

“Ngô Tà...” Lần này tôi nghe thấy giọng anh nghẹn ngào. Tôi gấp đến độ tay chân không biết để chỗ nào, anh bỗng nhiên đẩy tôi ra một khoảng, nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, sau đó hướng tôi vẫy vẫy tay.

Tôi theo bản năng không muốn làm theo lại bị anh giữ chặt sau gáy.

“Phu thê giao bái...” Anh ở bên tai nhẹ nhàng thổi qua một câu như vậy, tôi giống như là bị đánh cho tỉnh mộng, tôi ngẩng đầu nhìn thấy Trương Khởi Linh hướng tôi cười cười, miệng anh cười nhưng trong mắt lại nhìn không ra chút vui mừng nào hết.

“Ngô Tà, nghi thức đã xong.”

Âm hôn đã thành.

Tôi không thốt được lên lời, nước mắt nóng hổi mặn chát cuộn cuộn rơi xuống.

Anh nâng cằm tôi lên ghé sát mặt lại, nhất thời ánh sáng trong mắt tôi đều bị che khuất.

Không có cưỡng ép.

Môi của anh như gió biển mềm mại, ướm át nhẹ nhàng lướt trên môi tôi, ấm áp như ánh mặt trời buổi sáng.

Trời đất như quay cuồng.

Tôi nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn dịu dàng, ngọt ngào như chính con người anh, luôn đem hết thủy tình yêu cùng nhiệt tình cả đời anh cho tôi.

Không biết là do ai bắt đầu trước nhưng “Động phòng” cứ như thế mà thuận lý thành chương. Phía sau tôi thừa nhận sự va chạm của anh, mồ hôi ướt đẫm mang theo dự vọng đam mê, mặc cho bên cạnh giống như còn có ánh mắt âm u của Vương Bát Khâu cùng ánh mắt mang thần thái sống động trong bức di ảnh của Vương Thiên sư đang nhìn chăm chăm. Chúng tôi hoan ái trong cấm kỵ cùng vui sướng. Trương Khởi Linh đang ở trong thân thể tôi, giống như sẽ vĩnh viễn không rời xa, thế nhưng tôi biết, tôi không thể giữ được anh, khi ánh bình minh ló rạng anh sẽ rời đi, anh sẽ tan biến theo ánh mặt trời ngoài kia.

Kết thúc bi kịch (BE)

Vĩ Thanh:

Chân trời bắt đầu hiện ra chút ánh sáng, nền trời rạng rỡ như lớp vảy của những con cá bảy màu, màu lam sẫm của bầu trời đêm dần dần tiêu tán, ánh bình minh đã ló rạng, quả nhiên hôm nay là một ngày nắng.

Trong này là không khí trầm mặc trước giờ sinh ly tử biệt.

Không ai lên tiếng, cũng không ai nói lời sinh ly tử biệt, chúng tôi lặng lẽ ôm nhau nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như là theo thói quen ngắm ánh bình minh buổi sớm. Trước đây tôi chưa từng nghĩ tới sẽ cùng một người đàn ông trải qua cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, nhưng bây giờ nghĩ lại nếu như có ngày đó cũng không tệ, sáng dậy sớm cùng nhau ngắm mặt trời mọc, cùng leo núi, đàn ông sau ba mươi rất dễ mập thành bụng bia, tôi nghĩ so với anh ta nhất định sẽ già nhanh hơn, cũng mập nhanh hơn.

Trước kia bị anh cưỡng ép sống cùng một đoạn thời gian, lúc đó tôi chỉ mong chạy trốn, bây giờ nhớ lại thời điểm đó tôi hết nháo lại âm ỉ cũng là một loại trải nghiệm, đáng tiếc tôi khi ấy không biết hưởng thụ chỉ cảm thấy thời gian dài đằng đẳng nên lãng phí vô ích bao nhiêu thời gian được ở bên cạnh anh.

Trong lòng quá nhiều tư vị, khi hiểu ra hết thủy thì đã quá muộn, mọi chuyện cũng đã thành quá khứ.

Dù tương lai dài đằng đẵng, dù sẽ phải đơn lẻ cả đời nhưng tôi vẫn luôn biết ơn, bất luận là số mệnh do ông trời sắp đặt, tôi và anh nhất định lại có thể cùng gặp gỡ. Tôi cảm tạ số phận đã không cho mọi chuyện kết thúc một năm trước, cảm tạ ông trời đã cho tôi cơ hội này, cơ hội được mang anh trở về, khiến cho tôi trải qua những chuyện này, làm cho câu chuyện này kéo dài, để chúng tôi được cùng nhau một lần nữa viết lên một kết cục khác.

Không còn nuôi tiếc.

Ánh mặt trời mang theo ấm áp như nụ hôn của anh nhẹ nhàng chiếu vào cửa sổ.

Trương Khởi Linh rời đi.

Trương Khởi Linh lúc ra đi cũng không nói hẹn gặp lại, giống như anh chỉ ra ngoài một lát, cũng giống như trước đây anh đi ra ngoài mua một chút điểm tâm rất nhanh sẽ trở về. Tôi giả vờ như đang ngủ, anh nhân lúc tôi không hay biết mà đi ra ngoài. Anh không chỉ đi một mình, còn mang theo cảm giác lạnh băng như bìa mộ kia đi mất.

Đồ lừa đảo, lúc trước nói cái gì mà dù chết cũng không buông tôi, chỉ là lừa gạt người, anh vẫn rời bỏ tôi. Từ nay về sau, trời đất bao la, ngoại trừ trong tim tôi bất luận cái gì trên thế giới này cũng không tìm được anh.

40. Chương 40: Phiên Ngoại 1

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Một năm sau.

Mặc Thoát (Mêdog, là một huyện của địa khu Nyingchi, khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc. Medog theo tiếng Tây Tạng có nghĩa là “bông hoa”)

Trong truyền thuyết về thánh địa như hoa sen nở rộ.

Nơi đó là một thành phố nhỏ hoang vu hẻo lánh của Trung Quốc, Tây Tạng, ẩn sâu giữa những dãy núi cao và những con sông hùng vĩ.

Tại một nơi thâm sơn cùng cốc có một vùng đất kỳ lạ. Có rất ít người đến được Mặc Thoát bởi vì muốn đến đó nhất định phải trải qua một đoạn đường gian nan hiểm trở. Hàng năm mỗi dịp tết đến có không ít người bỏ mạng trên con đường này nhưng người ta vẫn không ngừng bước dần thân vào hành trình hành

hướng này.

“Đến rồi đến rồi, cuối cùng đã tới aiiii!” ngửa mặt lên nhìn trời người phu khuân vác hào hứng hò reo, trên khuôn mặt ngăm đen không che giấu được vui mừng “Cuối cùng là hữu kinh vô hiểm, lúc trước nếu như anh chậm một bước không chừng đã bị chôn vùi ở đó rồi, sẽ không còn có cơ hội đến nơi này nha!”

Nghe thế người đàn ông phía sau chỉ thản nhiên gật đầu, sau kính chắn gió ngẩng nhìn thị trấn nhỏ chìm lẫn trong một dãy núi tuyết nguy nga hùng vĩ, nhìn không ra cảm xúc gì.

Cuối cùng cũng đã đến đây, làm xong công tác chào hỏi người đàn ông tiếp nhận đồng hành lý nặng nề từ người phu khuân vác, thanh toán nốt nửa số tiền còn lại, người phu đường cảm tiền đếm đếm, hài lòng liền hướng người đàn ông cười cười “Cảm ơn, hai ngày nữa tôi sẽ ở đây đợi anh!”

Người đàn ông cũng không nói nhiều chỉ gật đầu, vác theo hành lý rời đi. Cậu mặc quần áo leo núi rất dày, quần rộng giúp cậu che giấu bí mật ít người biết đến, người ngoài nhìn vào chỉ thấy cậu đi đứng có chút không vững nhưng nếu quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện chân phải cậu có chút không được bình thường.

Nhưng người đàn ông này hình như đã tập thành thói quen, chân phải cũng không gây trở ngại cho cậu trong việc đi xa, ngược lại cậu là một trong số ít người có thể kiên trì đi tới được nơi này.

Mặc Thoát – thiên đường của nhân gian, giống như vẻ đẹp của một nàng thiếu nữ bị che giấu sau làn voan mỏng, thần bí hoang dã luôn khiến người ta mê mẩn, khiến vô số người tranh nhau khom lưng quỳ gối, khiến vô số kẻ phải bỏ mạng trên con đường chinh phục.

Trong một trăm người tới nơi này sẽ có hơn trăm lý do, người đàn ông này cũng vậy.

Năm Ngô Tà ba mươi tuổi, cậu một mình đi du lịch khắp nơi, băng qua núi tuyết, đi bộ xuyên qua rừng rậm nhiệt đới nguyên thủy, qua bao nhiêu đầm lầy, gặp không ít lần tuyết lở, xém bỏ mạng trong miệng rắn độc....

Loại chuyện như thế này trong năm nay đã phát sinh không ít lần. Cậu đi qua rất nhiều nơi, có những vùng nổi danh nhưng cũng có những vùng hoang vu hẻo lánh không có tên gọi, nhưng có một điểm chung là những nơi này đều đã từng lưu lại dấu chân của người kia.

Ngô Tà cảm thấy có một ngày mình nhất định gặp được người kia. Trương Khởi Linh đi khắp nơi không theo một phương hướng hay quỹ đạo nào, anh phiêu bạt lang thang khắp từng góc ngách của thế giới này, anh đã đi qua rất nhiều nơi, ngắm nhìn rất nhiều phong cảnh, trời đất bao la không nơi nào có thể vậy khốn được anh.

Ngô Tà biết mình làm như thế là cực kỳ ngu ngốc, đuổi theo một người trên từng con đường, ngoại trừ khiến bản thân đau đớn thêm cơ bản không làm nên được chuyện gì, nhưng cậu lại không thể khống chế được hành động của bản thân, hồi ức ở cùng nhau của bọn họ quá ít, hiểu biết của bản thân cậu về anh còn quá ít, cậu đã từng có cơ hội, chỉ cần cậu gật đầu người kia sẽ nói cho cậu biết tất cả nhưng cơ hội như

thế chỉ có một lần, mà cậu thì... để vượt mất.

Cậu vẫn tiếp tục tiến về phía trước, trên đường thỉnh thoảng có người dân quỳ trên mặt đất, hai tay chắp lại gơ cao quá đỉnh đầu, về mặt họ thành kính cùng hài lòng cúi rạp trên mặt đất.

Thế giới này rất rộng lớn, sinh mệnh dài đằng đặc, nhưng đối với một người nếu trong trái tim có chứa một cái gì đó, bất luận là thứ gì thì người này cũng là người hạnh phúc và dễ thoả mãn.

Ngô Tà nét mặt bình tĩnh thản nhiên nhìn những người khác ở phía xa đang mê mẩn ngắm tuyết sơn, cậu cũng nhìn với biểu tình như vậy nhưng là cậu đang từ phong cảnh tìm kiếm bóng dáng người kia.

Một năm lại một năm, con người trở nên già dặn nhưng bóng hình người nọ thì vẫn vĩnh viễn không thay đổi.

Ngô Tà không bi thương, ngược lại cậu có chút thoả mãn nhẹ nhàng. Trương Khởi Linh đang ở trong tim cậu, chỉ có thể ở trong tim cậu, vĩnh viễn không đi đâu được, chỉ cần một ngày cậu còn sống, chỉ cần cậu còn một hơi thở người kia cũng sẽ không được tự do.

Trên thế giới này ngoại trừ một người tên Ngô Tà sẽ không có bất kỳ thứ gì có thể vây khốn Trương Khởi Linh.

Điều Ngô Tà không ngờ tới chính là ở chính nơi đây cậu nhìn thấy Trương Khởi Linh.

Mặc dù chỉ là một bên sườn mặt, cũng không rõ ràng, chỉ là một nét vẽ vụng về của một người mới tập vẽ trên bức tranh cách đây vài năm rồi.

Nhưng cậu sẽ không nhận lầm.

Ngô Tà đứng lặng im nhìn gò má của bức hoạ trước mặt, không biết là ánh bình minh hay hoàng hôn đang phản chiếu một tầng ánh sáng khiến cho nửa gương mặt kia mỹ lệ vô cùng, ký ức nhiều năm trước đây cũng từng có một ngày như vậy. Trên dãy Trường Bạch một người đàn ông nhìn dãy núi tuyết hùng vĩ xa xa ánh mắt đầy thương cảm.

Nhớ tới Trương Khởi Linh, cậu nhận ra mình không hề đau lòng, không giống như lúc ban đầu cậu chỉ cần vừa nghĩ tới trái tim liền giống như bị bóp tới đau nhức. Vết thương này trong mấy năm nay đã trở nên chai cứng, toàn bộ những ký ức về anh trong tim cậu bây giờ không còn là đau đớn nữa, mà là ảm áp, giống như bầu bạn cùng đi đến hết cuộc đời này.

Ngô Tà nhìn bức tranh đến thất thần, cậu bỗng đau xót nhận ra, ngoại trừ ký ức về một cái bóng mơ hồ, cậu không có một tấm hình nào của anh. Cậu đoán, có khi một ngày nào đó sau một đêm thức giấc hẳn bỗng quên mất gương mặt của anh, quên mất giọng nói của anh, rồi đến mùi vị của anh, cuối cùng quên luôn cả cảm giác về anh.

Ái tình đối với một người hay nhiều người mà nói trải qua năm tháng sẽ không còn là tình cảm như lúc ngây ngô mới yêu, sẽ mất đi tình cảm mãnh liệt, thiếu đi nhịp tim rộn ràng, nhưng đối với tình cảm của Ngô Tà và Trương Khởi Linh mà nói, tình yêu của họ giống như cây dương trồng trên sa mạc, mặc cho bão cát ngập trời, một khi được trồng ở đó thì cả cuộc đời sẽ bám rễ ở đó.

Bên tai tựa hồ có người nhẹ giọng hỏi thăm duyên phận giữa Ngô Tà với người trong bức hoạ, Ngô Tà vươn tay cách lớp thuỷ tinh đã trải qua hơn hai mươi năm nhẹ nhàng vuốt ve gò má kia, hai chữ giống như hoa quỳnh cứ thế thoát ra:

—— Ái nhân!

41. Chương 41: Phiên Ngoại 2

Editor: Vũ

Beta: Vũ Yên

Trương Khởi Linh biến mất.

Hai tháng trước, có người phát hiện tôi trên người vô số vết thương nằm ở một khu công trường bỏ hoang, một tay cùng một chân bị chém gần đứt, trải qua một thời gian dài điều trị thương thế cũng khôi phục phần lớn chỉ có điều tay chân không còn nhanh nhẹn như cũ, chuyện đó cũng nằm trong suy đoán của tôi.

Mấy ngày nay, ngoại trừ ăn, ngủ và ngồi im lặng thì không một ai biết tôi đang suy nghĩ cái gì. Thực ra phần lớn thời gian tôi cái gì cũng không nghĩ, không phải tôi không có can đảm, mà là tôi sợ hãi, bởi vì chỉ cần vừa nghĩ tới tên của anh là trái tim tôi lại đau đớn vô cùng.

Một thời gian rất lâu sau đó tôi dường như chỉ sống trong ảo giác, tôi luôn cảm thấy Trương Khởi Linh vẫn đang ở bên cạnh tôi, chẳng qua là tôi không nhìn thấy anh cũng không chạm vào được, chỉ là do anh không muốn tôi phát hiện ra sự tồn tại của anh mà thôi.

Mấy hôm trước người nhà điện thoại tới, nói trong nhà tôi xảy ra chuyện, tôi vội vàng trở về, tới nhà mới phát hiện ra mình bị gạt. Cha mẹ vẫn khoẻ mạnh bình thường không nói, tự nhiên bên cạnh tôi lại nhiều thêm một cô gái gương mặt thẹn thùng. Tôi nhìn qua liền biết đây chính là đối tượng mai mối mà cha mẹ tôi chọn.

Cô gái ngại ngùng ngồi xuống, lễ phép nhẹ nhàng hỏi thăm cha mẹ tôi, thỉnh thoảng còn liếc nhìn về phía tôi, tôi không để ý chỉ vui đùa vào ăn cơm, hỏi gì đáp nấy.

Tôi tự nhiên lại nhớ tới Trương Khởi Linh, nếu như anh biết tôi đi xem mắt không biết anh sẽ làm ra

chuyện động trời gì, có thể anh sẽ đem trói tôi lại vĩnh viễn không thả ra nữa.

Nghĩ tới đó tôi không khỏi bật cười khúc khích, ngẩng mặt lên thấy cô gái kia đang nhìn tôi vẻ mặt kinh ngạc, mẹ tôi liếc tôi với ánh mắt cảnh cáo, sau đó liền quay đầu lại tiếp tục nói chuyện. Tôi mới kết hôn không lâu, cho nên ngày hôm nay tôi thật sự không có tâm tình cho cuộc gặp gỡ này. Mặt khác Trương Khởi Linh vốn là tên chiếm dục điên cuồng như thế, nếu như anh phát hiện.... Nghĩ đến đó trong lòng tôi bỗng có chút chua xót, anh sẽ phát hiện sao? Anh sẽ biết sao? Anh vẫn đang dõi theo tôi sao?

Nếu tôi có thể gặp anh ngoài kia, tôi tin rằng tôi sẽ trở thành người đàn ông nổi tiếng nhất thế giới này vì ra đường ngoại tình thì bị chồng bắt gặp.

Đêm hôm đó tôi mơ một giấc mơ kỳ lạ, trong giấc mơ đó chẳng có cái gì ngoài một cuốn sổ ghi chép thật dày, tôi mở cuốn sổ, lật trang đầu tiên lên, chỉ thấy trên mặt giấy chỉ chít những chữ với chữ, tất cả đều là tên người, đều mang họ Trương, tôi lật một đường tới trang cuối cùng, trên trang giấy cuối cùng này tôi nhìn thấy tên Trương Khởi Linh, mà nằm ngay ngắn bên cạnh là hai chữ: Ngô Tà.

Tôi cười tới khi tỉnh lại, tôi thấy trên má ướt ươn ướt, tôi vươn tay lau mặt chỉ thấy toàn là chất lỏng lạnh băng.

‘Trương Khởi Linh, có phải là anh đang nhắc nhở em phải không? Hay ... đây chỉ là giấc mộng?’

Nếu như anh vô cùng mong muốn có một thứ gì đó, anh sẽ không từ thủ đoạn nào, không ngại đi tới bất cứ nơi đâu. Trước đây tôi không hiểu nhóm Lão Cửu dù là nghệ thuật gia nhưng đối với trường sinh bất lão vẫn say mê như vậy, dùng mấy chục năm trời chỉ để theo đuổi con đường này.

Nhưng lúc này tôi đã hiểu.

Tôi muốn Trương Khởi Linh sống lại, ý niệm này lớn hơn hết thảy những nguyện vọng trước đây của tôi.

Nhập ma – chính là khi người ta chấp niệm quá mức sâu sắc với điều gì đó. Tôi nghĩ không bao lâu nữa tôi cũng sẽ nhập ma. Tôi không cầu võ công tuyệt thế, không cầu công danh lợi lộc, cũng không cầu trường sinh bất lão, tôi chỉ muốn duy nhất Trương Khởi Linh.

Tôi nhớ tới lão Dương, nhớ tới cây Thanh Đồng núi Tần Lĩnh.

Không nghĩ tới năm đó tôi coi thường hành động của lão Dương hiện giờ chính tôi lại làm theo. Cuối cùng tôi cũng minh bạch được cảm giác của lão Dương năm năm trước.

Đường xa ngựa quen, tôi đã chuẩn bị xong tất cả sẵn sàng xuất phát, sau năm năm, tôi lại lần thứ hai bước lại con đường này. Hành trình bây giờ so với trước kia cũng không dễ dàng hơn chút nào, lúc muốn làm chuyện này tôi cơ bản không nghĩ ngợi gì nhiều, cùng lắm là lại chết tâm thêm lần nữa.

Đường đi cũng không khác biệt lắm so với trước kia, về nơi này tôi cũng không quá thân thuộc. Trải qua trăm cay ngàn đắng tôi mới đến được cây thời gian Thanh Đồng, đối với người bình thường chính là mất đi nửa cái mạng.

Lão Dương từng nói, năng lực này không phải ai muốn sử dụng là có thể sử dụng, phải dưới tình huống đặc biệt, phải có sự chấp nhận của nó. Tôi không biết phải cần tình huống đặc biệt nào, theo lời lão nói muốn thành công trong đầu nhất định phải nắm bắt được tình hình phát sinh.

Tôi biết việc mình làm lúc này là vô cùng phiêu lưu, tôi thậm chí còn không biết cần phải có những thứ gì mới có thể khiến Trương Khởi Linh trở lại. Đứng dưới tàng cây to lớn, trong đầu tôi chỉ thầm nghĩ tới Trương Khởi Linh.

Có vị cổ nhân đã từng nói, muốn vận dụng được năng lực này thì tâm phải không có tạp niệm, bằng không rất dễ khiến mọi việc trở lên lộn lộn. Tôi cố gắng tập trung tinh thần không nghĩ ngợi điều gì khác, giống như hoà thượng niệm kinh suốt một giờ đồng hồ, nhưng một chút biến hoá cũng không có. Tôi cố gắng nhẫn nại, trong đầu suy nghĩ tìm kiếm biện pháp, tôi tin rằng việc này không phải là loại việc có thể thành công trong một sớm một chiều.

Tôi đợi ở dưới tàng cây Thanh Đồng năm ngày, sang ngày thứ sáu sau khi ăn xong một chút lương khô...

Một chút biến hoá cũng không có, sáu ngày nay trong đầu tôi lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm Trương Khởi Linh, nhưng anh vẫn không hề xuất hiện.

Tôi cảm thấy thất vọng, buồn bã và tuyệt vọng tới mức không thốt nên lời, tôi không biết xảy ra vấn đề ở đâu, cũng không biết là phải cần biện pháp gì mới là đúng, tôi rất muốn gọi điện cho lão Dương, nhưng chúng tôi đã nhiều năm nay không liên lạc.

Cảm giác vô lực từ lòng bàn chân truyền tới, tôi ngơ ngác ngồi bệt xuống đất, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác mệt mỏi về cuộc đời này. Tôi không muốn đi tiếp nữa, cũng không còn sức lực, cứ ở luôn chỗ này cũng được, chết tại chỗ này cũng chẳng sao.

Tôi cứ ngồi yên lặng dưới tán cây suốt một ngày một đêm, sau khi những cảm xúc hỗn loạn trong lòng đã trở lên thông suốt, đến sáng ngày thứ bảy, tôi quyết định phải trở về nhà, tôi muốn một lần nữa chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho tình huống phát sinh tiếp theo khi quay trở lại nơi đây.

Dù nửa đời còn lại phải gắn bó với nơi này tôi cũng sẽ không từ bỏ quyết tâm, cho dù chỉ còn một hơi thở, chỉ cần một ngày tôi còn sống tôi sẽ vẫn chạy tới nơi này.

Mang theo tâm trạng hốt hoảng trở về nhà, lúc mở cửa tôi phát hiện trong phòng có ánh sáng, có thể lúc đi tôi đã quên không tắt đèn. Tôi cởi giày đóng cửa, tùy tiện ném hành lý xuống sàn ngã dựa người trên ghế salon, chợt nghe có tiếng mở cửa, tôi nghĩ người chưa kịp phản ứng đã nghe thấy giọng nói bằng lãnh quen thuộc vang lên sau lưng: “Em cuối cùng đã trở về.”

Trái tim như bị quất một cái đau nhức, tôi cứng người ngồi yên trên ghế salon không dám quay đầu lại, thực sự trong giây phút này tôi mới phát hiện mình có bao nhiêu hèn nhát, tôi không dám quay đầu lại xác nhận, tôi sợ, tôi rất sợ đây chỉ là ảo giác!

Tôi ngồi yên không nhúc nhích, nghe âm thanh bước chân kia đang tới gần, cảm bất thành linh bị thô bạo nắm lấy kéo lên, ngay lập tức lọt vào mắt tôi là một đôi con ngươi đen kịt.

“Tôi nói rồi, tôi không cho phép em chạy loạn.”

Không để ý tới giọng nói hăm dọa kia, tôi một mực si mê chăm chú nhìn người trước mặt.

Đúng là anh.

Đúng đôi mắt này.

Đúng là Trương Khởi Linh.

Tôi ngơ ngác nhìn gương mặt có vẻ tức giận, còn có đôi mắt với ánh mắt khiến tôi bối rối, bên trong đó ẩn chứa tâm tình phức tạp có lo âu, nóng nảy, vui sướng...

Trương Khởi Linh nhú mày nhìn tôi, tức giận đang muốn trút ra liền dần xuống.

Tôi bỗng nhiên nhớ ra, đây giống như là khoảng thời gian tôi đang bị Trương Khởi Linh giam lỏng, anh đang vì tôi phản kháng lại tình cảm của anh mà có chút điên cuồng đáng sợ, âm tình bất định...

Đây là ông trời cho tôi cơ hội sao? khiến cho mọi việc quay về điểm khởi đầu, để cho tôi có cơ hội một lần nữa thay đổi quá khứ?

Thì ra trong mấy ngày nay lúc tôi ở dưới cây Thanh Đồng một lòng chờ anh xuất hiện, còn anh lại một mực ở nơi này chờ tôi.

Không ngăn dòng lệ đang tuôn rơi, một thẳng đàn ông lại khóc như đàn bà nhưng tôi không hề cảm thấy mất mặt, ngược lại tôi đang rất cao hứng.

Trương Khởi Linh thấy tôi đột nhiên bật khóc liền sững sốt, cả buổi mới phục hồi tinh thần, khuôn mặt luôn lạnh lùng mang theo chút tức giận liền trở nên mờ mịt, mang theo chút khó hiểu, tôi đoán lúc bước vào nhà anh đang chuẩn bị cho tôi một trận giáo huấn, bởi vì tôi đã chống đối anh lại còn tự ý bỏ trốn. Tôi nhìn anh lúng túng không biết nên làm sao tay chân vụng về lỏng ngóng chẳng biết để vào chỗ nào.

Trước đây chưa bao giờ tôi rơi lệ trước mặt anh, đối với những phản kháng của tôi anh đều có cách ứng

phó, nhưng đối với gương mặt đầy nước mắt của Ngô Tà tôi thì Trương Khởi Linh anh chưa từng có kinh nghiệm nào.

Tôi thấy anh thở dài, dè dặt vươn tay xoa xoa đầu tôi, tận lực hạ thấp thanh âm hỏi tôi: “làm sao vậy?”

Tôi có chút muốn cười, bởi vì Trương Khởi Linh chưa từng có thái độ lấy lòng tôi như lúc này, trong mắt tôi lúc đó anh như một tên ác ma điên cuồng, giọng nói dịu dàng lúc này thật sự không hợp với hình tượng con người đó.

Tôi lắc đầu, tay anh vẫn cầm chặt tay tôi, cảm xúc ấm áp kia khiến mũi tôi chua xót, nước mắt như hạt châu lại rơi xuống trên tay anh.

Tôi cảm thấy bàn tay kia run lên, tôi đứng lên ôm lấy anh, dán mặt vào lồng ngực anh, tôi nghe tim anh như đang nhảy nhót.

“Tiểu ca, em nghĩ thông suốt rồi, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi.”

Tôi cảm thấy lồng ngực anh run lên, sau đó anh ôm tôi chặt hơn.

Qua một lúc lâu, bên tai tôi truyền tới giọng mũi “ừ”.

Trước hết cứ như vậy đi, dù phải trả giá đắt như thế nào cho ký ức này tôi cũng nguyện ý, dù hết thấy trước mắt chỉ là ảo mộng, tôi cũng không hề hối hận.

Chỉ cần qua thêm một ngày, chính là tôi lại có thêm một ngày vui vẻ, hạnh phúc.

Hình ảnh anh đã khắc sâu trong tâm trí tôi, dù tẩy xoá thế nào cũng không phai mờ được, đối với tôi Trương Khởi Linh chính là tồn tại cùng năm tháng.

Hoàn kết cục HE

—TOÀN VĂN HOÀN—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-hon>